

ГЕОРГИ АНДРЕЕВ
БЪЛГАРИЯ ИЛИ МАФИЯТА?

chitanka.info

ПРЕДГОВОР

Измина доста време от публикуването на написания през 1993 г. сборник от статии (есета) „Пред съдбоносен избор: България или Мафията?“. Въпреки липсата на реклама, книгата стигна до читателите и беше посрещната с интерес и одобрение от хората, които не са безразлични към родината си. Написаното е в сила и днес, въпреки че се натрупаха нови събития и факти — сега просто могат да се внесат корективи и уточнения.

Натрупаните факти позволяват днес да се говори с по-малко догадки и с повече категоричност. Вече е ясно, че политиците от всички цветове не се интересуват от народа освен в качеството му на електорат и обект за ограбване; нещо повече, те водят тотална война срещу него, привидно от различни позиции. От своя страна народът търпи без явни протести всички действия на управляващата Мафия — очевидно робството е естественото му състояние, щом като не го забелязва и не се опитва да се освободи.

В момента положението на българите е по-тежко и по-безнадеждно от всякога. Изтеклите шест години на „демокрация“ са безвъзвратно пропилены от народа — Мафията е стъпила здраво в банановата ни република и след като напълно легализира (чрез „официалната“ приватизация) ограбеното, няма защо да се церемони с населението: то ще се окаже в положението на панамците, боливийците, перуанците, колумбийците, никарагуанците и много други народи. Днес съпротивата срещу Мафията е по-трудна от вчера, а утре ще бъде невъзможна.

Статиите тук са с различна големина, в зависимост от разглежданите теми. Тъй като всяка статия е написана сама за себе си, срещат се много повторения. Това не е лошо, понеже се повтарят най-важните неща.

Авторът много се надява, че не всички българи са роби по дух. Нека всеки, които носи мъжко сърце и българско име, да осмисли прочетеното и да действа за освобождението на България от

мафиотско робство в рамките на своите възможности. Без борба няма победа!

ХРОНИКА НА БЪЛГАРСКАТА ДЕМОКРАЦИЯ

*Поуката от историята е, че народите не
извличат никога поука от историята.*

Бърнард Шоу

1. ДЕМОКРАЦИЯТА СТАРТИРА

На 10 ноември 1989 г. Тодор Живков подава оставка. Цялата страна посреща това събитие с ликуване и надежди. „Първият политик“ е омръзнал на всички. От протокола на заседанието на ЦК на БКП от 9 ноември по нищо не личи, че някой има намерение „да сменя системата“, или че поне някой знае за това. Следователно някакъв-друг център действа паралелно с Политбюро.

За част от номенклатурата промените трябва да свършат дотук. Повечето от хората се надяват промените да продължат в рамките на реалния социализъм и да бъдат извършени от БКП — всички са свикнали, че „историческите“ решения се вземат в ЦК. Новият генерален секретар Петър Младенов е културен човек (поне в сравнение с Живков), говори френски и публиката със симпатии го приветства, когато се придвижва до резиденцията си, без да блокира движението в София. Самият Младенов явно не знае, че му е отредена роля на преходна фигура и че скоро ще стане Пешо „Танкиста“...

Без намесата на „другия център“ събитията навярно биха се развили по посока на „социализма с човешко лице“ — „отдолу“ няма никакъв натиск за ликвидиране на съществуващата система. На митинг на БКП Славчо Трънски нарича 10 ноември „новия 9 септември“ — той очевидно не е посветен в сценария за пътуване към демокрацията (все още никой не смее да произнесе мръсната дума „капитализъм“). Впоследствие ще се окаже, че почти никоя от новите политически фигури, дори подставените лица и ченгета, не знае в каква игра участва, а когато започне да се досеща, вече ще е нагазил дълбоко в блатото на съучастие във войната срещу народа и връщане назад няма да има. Няма и разкаяние за волното или неволното предателство спрямо народа — за дребния, никому неизвестен човечец, задъхващ се от неудовлетворени амбиции за власт и богатство, излизането на политическата сцена, под светлините на прожекторите е звездният миг в живота му.

Седмици след 10 ноември 1989 г. се пръкват десетки нови партии и заливат площадите и медиите като порой от скъсан бент (Кой ли е

скъсал бента?). Оказва се, че в продължение на десетилетия милиони борци са унищожавали тоталитаризма. Българите са изумени и дори не си дават сметка, че ако наистина е имало милиони борци, тоталитаризмът не би устоял и седмица, а още по-малко 45 години.

През декември 1989 г. голяма част от партиите, опозиционни на БКП, образуват Съюза на демократичните сили (СДС). Политическата практика от преди войната показва, че в България обединяването на много партии в блок обикновено е процес, който се осъществява в продължение на много години. Кой и как направи възможно това сега само за две седмици? И защо се образува противоестествена коалиция от леви, центристски и десни партии вместо една партия, която да унищожи тоталитаризма и да ликвидира номенклатурата? Може би за да има винаги вътрешни дразги между многобройните лидери и несвършващи отлюспвания?

Започват и първите опозиционни митинги. Тъй като „опозиционните“ лидери, с малки изключения, са никому неизвестни, БКП „Командирова“ в СДС свои кадри като Чавдар Кюранов, Анжел Вагенщайн, Стефан Продев, изявили се като вътрешнопартийни опозиционери през изтеклите години (друга опозиция реално нямаше), и ги прибира обратно, щом лидерите на СДС (Желю Желев, Румен Воденичаров, Петко Симеонов, Георги Спасов, Петър Дертлиев, Емил Кошлуков, Елка Константинова и др.) свикват с новата си роля. На митингите се крещи срещу тоталитаризма, геронтокрацията и Шесто управление на ДС, защитават се потъпканите права на човека, но все още никой не лансира компрометираната дума „капитализъм“, а се използва по-невинната „демокрация“. Народът започва да свиква с мисълта, че е безопасно да се крещи срещу свалените управници и срещу част от действащите. Хубаво нещо е демокрацията!

Междувременно „нежната“ революция набира обороти, дълго потисканият дух е излязъл от бутилката и в някои моменти дори е на път да се изплъзне от контрола на сценаристите. Стига се до освиркване на Петър Младенов и непредсказуема агресивност на тълпата от митингаджии. Налага се лидерът на СДС Ж. Желев да призове демократите към цивилизовано поведение и културно разотиване по домовете (след време Желев ще припомни на народа, че жителите на Прага са стояли на улицата 16 денонощия и затова са успели, а софиянци — само 6 часа и затова са се провалили,

забравяйки, че самият той ги е призовал да се разотидат). Борците за демокрация предпочитат да са цивилизовани вместо свободни и мирно се запътват към домовете си. С това шансът да нарушат сценария и да си навлекат неприятности, е пропуснат. Кой да им каже, че без неприятности не могат да имат нито свобода, нито демокрация?

До този момент недоволството от БКП е неосъзнато и латентно, дори и поради факта, че тя наброява един милион членове и поне в половината български семейства има комунисти. Омразата е насочена лично към Тодор Живков, най-близкото му обкръжение и samozабравилите се номенклатурни феодали като към експлоататорска класа. Това би означавало, че отговорността за националната катастрофа ще бъде лична и класова (на номенклатурата), а не на системата (значи системата няма да се сменя!), и би преградило пътя към светлото капиталистическо бъдеще (на същата тази номенклатура). Ето защо манипулирането на публиката променя драстично насоката си: по централните софийски улици минават няколко десетки демонстранти, които носят плакати и скандират „Смърт на БКП!“ гражданите гледат втрещени как „комитите“ минават безнаказано покрай милиционерите и в обърканите им глави започват нужните преобразования... Изиграли ролята си, „комитите“ изчезват, за да не се появят никога повече (Кои ли са те?). Скоро след това антикомунистическата риторика е усвоена от лидерите на СДС и другите опозиционни партии. След 1–2 години една трета от българите ще си вярват, че през целия си живот са били яростни антикомунисти.

След различни пазарлъци, митинги, шествия, бдения и много изгорели свещи в началото на 1990 г. се стига до т.нар. кръгла маса. Тя е изпробвано в Полша и механично пренесено у нас западно изобретение, което трябва да имитира диалог с „опозицията“, понеже парламентът и другите институции на властта изцяло принадлежат на БКП. Участниците в Кръглата Маса са подбрани грижливо и „дискусиите“ преминават образцово, без гафове. Това е широкомащабно пропагандно мероприятие, което има за цел да убеди българския народ, че се води люта борба „Кой кого“, и да го раздели на електорати, настръхнали един срещу друг. Естествено, народът не знае, че всичко е решено предварително, и приема на сериозно препирните между участниците. Така пропагандният ефект е постигнат.

В същото време в медиите се води остра полемика. Особено атрактивни са препирните по телевизията. Сядат например една срещу друга Соня Младенова (БКП), Снежана Ботушарова (СДС) и Елена Кирчева (БЗНС), и дискусиата започва. Снежана и Елена с лекота изкарват на показ многото „кирливи ризи“ на номенклатурата, за които отговорност носи цялата БКП. Соня знае, че Кирчева е дългогодишен член на „казионното“ БЗНС, знае, че Ботушарова и в момента е партиен секретар на юридическия факултет на софийския университет, знае и много други неща, неизвестни на публиката, но не знае всичко. Затова искрено отвърща „на удара с удар“, убедена, че защитава линията на Партията. Не знае, че Кирчева и Ботушарова също защитават линията на Партията, по-точно на номенклатурата, но от други позиции. Получава се истинска битка, която силно въздейства на телевизионните зрители и ги поляризира в електорати.

Доста объркано е положението „по места“. ЦК на БКП и другият център умишлено държат местните партийни комитети в неведение какво точно става. В една силно централизирана структура, каквата е БКП, партийните функционери, останали без указания „отгоре“, са безпомощни. Единственото указание до края на 1989 г. е партийните архиви да се предадат в градските комитети. Като блокират дейността на собствените си структури, комунистите дават възможност на опозицията „по места“ да живне и да започне да създава свои организации. В противен случай партийните активисти мигновено биха смазали току-що появилата се на бял свят опозиция. А тя е нужна, за да „застави“ БКП „неохотно“ да се примири с бъдещото капиталистическо развитие. Как иначе да се обясни на „редовите комунисти“ и на целия народ защо социализмът се сменя с омразния прогнил капитализъм, без някаква империалистическа диверсия да налага това? Понеже ако се признае провалът на реалния социализъм, значи да се признае провалът на управляващата върхушка; тогава тя трябва да отиде на бунището на историята, а не отново да бъде на върха на обществената пирамида, вече като олигархия!

В началото на 1990 г. се провежда XIV Конгрес на БКП. Делегатите са избрани по-демократично от всеки друг път. Сред тях са „опозиционерите“ Асен Мичковски, Снежана Ботушарова, Недялко Йорданов, Николай Василев и „дисидентите“ Стефан Продев, Чавдар Кюранов, Анжел Вагенщайн, Радой Ралин... Почти никой от

делегатите не знае, че димитровско-ленинският Централен Комитет или някой друг е решил България да тръгне по пътя на капитализма, и не го узнава до края на конгреса. Вместо това видният идеолог и теоретик по марксистко-ленинска естетика, по идеологическата диверсия на империализма и по различните видове социализъм, член-кореспондентът на БАН проф. Д-р Александър Лилов лансира идеята за демократичния социализъм — ревизионистко понятие, против което Партията се е борила по време на цялото си съществуване. Делегатите и всички комунисти са объркани, но се подчиняват на партийната дисциплина, понеже вярват, че „Партията е права, когато съгреша дори!“ някои наивници или честни комунисти (това впрочем е едно и също) предлагат Партията да се извини на народа за съсипването на България в продължение на 45 години. Естествено, срещат отпор от страна на „здравите сили“ (номенклатурата) — дори едно морално осъждане би изпратило „здравите сили“ извън историята, а нали тъкмо те се гласят за бъдещи едри капиталисти или олигарси, понеже „грехове“ има номенклатурата, а не „редовите комунисти“.

За избягване на осъждането на истинските престъпници на опозицията е наредено да залива с кал „всички настоящи и бивши комунисти“ — така всички те се оказват застрашени и са принудени да се обединят около партийното ръководство; така и „опозицията“ (главно СДС) си гарантира, че винаги ще бъде малцинство и няма да застраши бъдещите капиталисти.

През март 1990 г. БКП се преименува в БСП. Прави го след сложен ритуал на вътрешнопартийна демокрация (партиен референдум), имащ за цел да внуши на „редовите комунисти“, че тъкмо те искат тъкмо това. Не я смуцава фактът, че съществува БСДП (на Дертлиев) и че „социалист“ е твърдествено на „социалдемократ“. Най-комичното и най-скандалното е, че Партията от болшевишка се превръща в ревизионистка точно от хора, които цял живот са се афиширали като врагове на ревизионизма.

Все пак „мирният преход“ при „смяната на системата“ не може да се извърши без изкупителни жертви — страната е доведена до катастрофа, партията, управлявала няколко десетилетия, е невинна, тогава трябва да има виновни лица. Задържан е Тодор Живков. После решават да „хвърлят на лъвовете“ Петър Младенов — президентът е тромав човек, от него не става нито лидер, нито интригант, нито

бизнесмен... През май 1990 г. набират обороти студентските стачки, искащи оставката на Младенов. В софийския университет стачкуват около двеста души, в другите вузове — по няколко десетки, а някъде — неколцина. Въпреки малобройността си, стачкуващите са активни, и улеснени от пасивността на вузовските ръководства, успяват да прекъснат учебните занятия. Масмедиите, контролирани от БСП, широко отразяват стачката, създавайки впечатление, че едва ли не цялата страна се е надигнала срещу президента. Младенов подава оставка след „упорита съпротива“. Доволна от „победата“, тълпата се опива от силата си и добива усещането, че твори историята на улицата. Никому не минава през ума, че лесните победи са подарени от противника.

Оттук набира сила еуфорията „45 години стигат!“. Тя ще приключи на голям галамитинг на СДС на Орлов мост в София, Където, противно на дипломатическото приличие, присъства и американският посланик Сол Полански.

БСП се изправя пред най-трудната част от играта — да загуби с достойнство изборите, насрочени за 11 юни 1990 г. Това не е лесно, защото не може да обяви намеренията си пред „редовите комунисти“, нито пред партийните комитети. А те, стреснати от антикомунистическите крясъци на опозицията, се консолидират и използват всички законни и незаконни средства за печелене на гласове. „Бой последен е този, дружно вси да вървим!“... Освен това с цел да контролира и манипулира политическото пространство, другият център е създал няколко десетки партийки, чиито демократично-либерално-радикално-консервативно-християнско-ляво-дясно-монархо-републикански названия и програми объркват избирателя и го отклоняват от СДС — основната креатура на центъра. В резултат на всичко това БСП спечелва блестяща изборна победа, получава абсолютно мнозинство във великото народно събрание и е принудена да състави второто правителство на Луканов. БСП просто не умее да губи избори.

2. ДЕМОКРАЦИЯТА БЕЛЕЖИ УСПЕХИ

Блестящата изборна победа поставя БСП и стоящата зад ръководството ѝ номенклатура в трудно положение. БСП не може да започне „смяна на системата“, без да се компрометира пред електората си и пред целия народ — тогава всеки би заподозрял, че цялата политическа борба е нагласена работа и номенклатурата не защитава никакъв социализъм, пък бил той и демократичен. Правителството на Луканов тъпче на място, реформите губят скорост и сценарият е застрашен от провал. Още на старта България изостава в реформите от другите социалистически страни.

Играта се затруднява от факта, че основните изпълнители, включително депутатите на БСП и членовете на висшия партийен съвет (ВПС), не са посветени в целия сценарий, а са наизустили само своите „реплики“ (ако бъдат посветени много хора, тайната вече няма да бъде тайна, „актьорите“ няма да се вживеят в ролите си и цялата игра ще се провали) и често реагират първосигнално (в полза на „нашите“ и против „техните“). Така при избора на президент за малко не се стига до гаф — само два гласа не достигат на Виктор Вълков (след провала на Дертлиев), за да заеме мястото, определено за Желю Желев.

В условията на тази безпътица другият център решава да подпали Партийния дом. Дали подпалвачите са правили аналогия с подпалването на Райхстага през 1933 г. (надигацията се фашизъм действа!), или просто са искали допълнително да поляризират електоратите и да объркат народа, за това може само да се гадае. Изводът е, че българите като деца приемат на сериозно и най-нескопосаната провокация — страната веднага се разделя на два лагера: вярващи, че това е дело на фашистите (Кои?), и други, обвиняващи комунистите. Опитът показва, че народът може да бъде манипулиран и по-елементарно.

Докато реформата буксува, Другият център не си губи времето. На нарочно подбрани хора се раздават куфарчета с пари, за да открият свои фирми; тези фирми с относителната си масовост, симулирайки частен бизнес, в бъдеще трябва да легитимират „едрия“ Капитал.

Доверениците са подбирани не по партиен признак, а по тяхната безогледност и липса на морал (само безнравствен човек може да приеме пари, ограбени от народа). Като първа лястовичка на „едрия“ Капитал на сцената пробно излиза Валентин Моллов. Дебютът е успешен: никоя държавна институция не го пита откъде има милионите си, а го оставят да разказва как в Либия като партиен секретар спестил 12 хиляди марки и много умно ги „завъртял“... Т.е. Като за пред българи номерът минава.

Пак по луканово време управниците решават да изпробват търпението на българите, като организират глад. В природно богата страна като България подобна задача е трудно изпълнима, но въпреки това успехът е пълен — магазините се изпразват от стоки и километричните опашки от пенсионери стават атрибут на демокрацията. Бунтове няма и това е индикация, че българите могат да бъдат мачкани до безкрайност.

Още по-рано профсъюзите са поделени между Кръстю Петков и Константин Тренчев, които си разпределят ролите: Когато единият каже „за“, другият е „против“, и обратното. Клубовете по интереси тайно оказват подкрепа на КТ „Подкрепа“ за образуване на местни синдикални структури, а „западняците“ помагат за укрепване на авторитета на Тренчев, Като го издигат на поста вицепрезидент на международна синдикална организация. Суетен човек като него обича да играе ролята на влиятелна личност и да бъде арбитър в споровете между политическите сили. Никой обаче не си задава елементарния въпрос откъде той има пари дори само за няколкото ежегодни пътувания, които прави до Америка (едноседмичният престой в САЩ струва хиляди долари!).

Понеже повече не може да чака, Другият център възлага на Тренчев да „свали“ правителството на Луканов. Подпомогнат от всички участници в играта, лидерът на КТ „подкрепа“ организира „национална“ стачка. Тренчев си дава вид, че мощно натиска, Луканов — че яростно се съпротивлява, и когато конфронтацията добива съвсем правдоподобен вид, правителството на БСП пада. Най-последно! Непосветени в играта, „редовите социалисти“ страдат и сплотяват редиците си, противниците им се радват на новата победа на демокрацията, а Другият център прави следващата си стъпка.

Не е удобно да се провеждат нови избори (не е минала и година от предишните!). След нови пазарлъци и симулативна жестока борба между „политическите сили“ се стига (в името на България!) До „правителството на надеждата“ (за кого?) На Димитър Попов, в което участват и трима министри от СДС. Министър-председателят е вдъхващ уважение честен човек, готов да послужи на всеки, който се отнесе добре с него, и особено на силните на деня; министрите в кабинета му са достойни за шефа си. Сега вече „реформата“ може да започне, макар и не в оптимален вариант (повечето министри са социалисти, и значи БСП е съпричастна на капиталистическите промени, а не е „изнасилена“).

След форсирано разясняване в медиите, че „опашката на котката трябва да се реже наведнъж, а не на части“, през февруари 1991 г. се извършва т.нар. освобождаване на цените („шокова терапия“). Спекулантите изваждат скритите стоки и магазините се препълват с всякакви блага на астрономически цени. Всички в хор славят пазарната икономика, като БСП все пак се тюхка за социално слабите, а СДС обяснява колко хубаво е, освободен от комунизма, да умреш от глад. Бизнесменът Черпоков и депутатите икономисти от СДС Венцеслав Димитров и Асен Мичковски за пръв път обясняват на смаяния народ, че „строим капитализъм“ — най-голямото благо за човечеството — и че социалното неравенство е най-големият залог за процъфтяване.

На скъпотията премиерът Попов реагира с призива „За Бога, братя, не купувайте!“, иначе казано, „Мрете, братя, но без паника!“ С това навярно смята, че е изпълнил своя дълг пред нацията.

Сега започва разцвет на „гаражната икономика“ и на тротоарната търговия, в резултат на което градовете заприличват на голям битак. „Държавен вестник“ се задръства с новорегистрирани фирми с всевъзможен предмет на дейност — получените куфарчета с пари са влезли в действие, а покрай тях се увличат и предприемчиви наивници. Набират скорост първите охранителни фирми, пробват се първите рекетъори...

Натрупва се опит в съзнателното разоряване на печеливши предприятия с перспектива за евтино им приватизиране. Амнистираните престъпници заедно с изгладнелите лумпени издигат престъпността на прилично ниво. Полицията, прокуратурата и

съдилищата се научават да бъдат безпомощни... Въобще, българската демокрация настъпва.

ВПС и Другият център знаят, че трябва да създадат илюзия за правова държава пред народа и пред света. Това означава, че трябва да има някакво възмездие за виновниците за съсипването на България. След дълго протакане на различни дати стартират процесите № 1, 2, 3 и 4. И сега блясва с цялата си беззъбост неспособността на правната система да осъди големите престъпници. Тодор Живков и компания могат да получат заслужено наказание само в открит политически процес. За правниците такива процеси са табу. Налага се да вменяват във вина на Живков това, че раздавал на „елита“ на нацията апартаменти и коли (не ги е присвоил все пак!) без законно оформени документи. А ако се беше сетил да ги „оформи“? Ако бяха „законно оформени“ концлагерите и възродителният процес?... Тогава нямаше да има нито виновници, нито процеси! „Доразследванията“ продължават в очакване обвиняемите да измрат от естествена смърт. Тези дела с фарсовото си развитие имат голямо възпитателно значение за народа: показват му, че големите престъпления винаги остават безнаказани. А това е стъпка към демокрацията.

След избирането на Желю Желев за президент, за председател на НКС на СДС е избран Филип Димитров. Тази невзрачна фигура изниква от политическото небитие. Суетен и амбициозен славолюбец, той се интересува единствено от собственото си величие и реализация, непрекъснато предизвиква разцепвания и „отлюспвания“, като вместо да създаде масова организация, успява да превърне СДС в конгломерат от спореци котерии. Така надминава очакванията на покровителите си.

Дебатите във великото народно събрание напомнят митинг. Вместо да изработват закони, депутатите непрекъснато се занимават с въпроси от компетенцията на правителството, приетите закони се оказват лоши, по-голямата част от силите се изразходват за политическа реторика. Това е самоцелно „разкарване на топката“, при което депутатите от СДС се заяждат с комунизма (който вече не е заплаха, защото никой не защитава тази идея), а за БСП това е удобно: Във ВПС и в Другия център знаят, че отговорността за „въвеждането на капитализма“ в България трябва да поеме едно правителство на СДС; това означава скорошни избори и гарантираното им загубване. Когато насрочването на нови избори назрява, БСП форсира

приемането на нова конституция. Тя с нищо не застрашава предишните престъпници и бъдещите капиталисти.

Изборите през есента на 1991 г. преминават под лозунги срещу комунизма (а не против оформилата се Мафия) от страна на СДС и под знака на социалната демагогия от страна на БСП. Единствената партия с дълбоки корени сред народа — БЗНС — умело е разбита на малки партии и не оказва влияние върху събитията. СДС спечелва измъчена победа с 1 % преднина пред БСП. Другият център въздъхва с облекчение: вече може „официално“ да се „въведе“ капитализмът.

Едва сега ВПС на БСП счита за възможно да уведоми „редовите социалисти“, че положението е овладяно и няма нищо страшно.

Правителството на СДС, сформирано от Филип Димитров, като че ли си е поставило за задача да се изпокара с всички: възникват конфликти със синдикатите, обтягат се отношенията със „съюзника“ ДПС, между представителите на отделните партии в НКС се разменят остри реплики... Ако към това се добави и пълното равнодушие на премиера към народа на „тази страна“ и своеобразната му икономическа политика, провеждана с участието на тайфа от чуждестранни съветници, нищо чудно, че България затъва още повече в тоталната си разруха. С неадекватните си действия той унищожавя електрониката, за малко не разрушава военно-промишления комплекс, атомната енергетика, химическата промишленост, селското стопанство... Не само той, естествено. Освен това правителството се забърква в оръжейна, зърнена и други афери — нещо, което силно удря по авторитета му.

Правителството (и не само то) форсирано прави корупцията повсеместно явление и скоро политиците, висшите чиновници и бизнесмените от всички цветове стават милионери. За сметка на народа, разбира се.

Сега вече „едрият капитал“ излиза открито на сцената.

„Мултигруп“ действа „по-тихо“, но Първа частна банка, „Прософт“ и др. присъстват навсякъде и заливат вестниците, радиото и телевизията с реклами. Включват се и по-малки техни събрата и в някои моменти зрителят остава с усещането, че телевизията е създадена главно за реклами, паузите между които се запълват с други програми. Някои от рекламите са направо провокационни, като например тези за кучешки и котешки храни. Поне 80% от българите не

могат да си позволят лукса да сложат на масата си храна за кучета и котки и рекламата им показва, че хората у нас стоят по-долу от богаташките кучета и котки. „искахте демокрация? Ето ви я!“ е подтекстът.

При правителството на СДС се развихря без ограничения форсираното ограбване на държавните предприятия и на цялата страна, прането на мръсни пари, износът на капитали в чужбина, престъпността... СДС обвинява БСП, БСП обвинява СДС и играта продължава без промени. Герой на нашето време става далавераджията. Той е нагъл и без чувство за срам изважда на показ богатствата си пред изгладнелия народ.

Гордост на СДС са реституцията и задръстените от стоки малки магазинчета и тротоари. Реституцията облагодетелства 3% от населението, но засяга градските инфраструктури: кина, театри и други културни обекти са превърнати в магазини и увеселителни заведения, а големите магазини и ресторанти са „нарязани“ на малки дюкянчета — градовете добиват поевропейчен ориенталски вид.

Хубава работа свършва СДС за номенклатурата, но ако продължава да бъде на власт, рискува напълно да се дискредитира пред привържениците си. А ще бъде нужна и занапред като „отгледана“ и управлявана опозиция, за да не възникне истинска. Затова чрез сложна комбинация, в която участват президентът, ДПС и много други артисти, през есента на 1992 г. СДС успява да се отърве от бремето на властта.

БСП обаче не е готова да го поеме — все още има неразграбени предприятия и ТКЗС-та, както и пари за „пране“. Затова е добре грабенето и прането да станат при управлението на „несвое“ правителство. След дълги и срамни пазарлъци, придобили фарсов характер, БСП съумява да се измъкне от властта и проф. Любен Беров съставя правителство с мандата на ДПС.

3. ДЕМОКРАЦИЯТА ПОБЕЖДАВА

„Правителството на приватизацията“ на проф. Беров не извършва приватизация. Около нея много се шуми, но и досега не е ясно кой ще стане собственик на приватизираните обекти. Един от вариантите предвижда 20% от стойността на някои предприятия да станат собственост на трудовите колективи. А останалите 80%? Кой има пари да изкупи българската промишленост — основното богатство на страната? Ясно е кой и откъде. И защо трябва да се бърза с приватизирането на 65% от икономиката (според намерението на основните политически сили), когато в съседна Гърция „частна“ е собствеността само на 25% от промишлеността? Не е ли по-добре новите капиталисти да откриват нови предприятия с нови работни места, както става например в Китай? По-добре е, но за народа, а за Мафията по-лесно е да заграби готовото. И сега, както и всеки друг път, управниците използват манипулативния похват да обсъждат само тази част от проблема, която им е удобна, пренебрегвайки напълно останалите му аспекти; или се правят, че проблем изобщо не съществува.

Въпреки твърдите си обещания правителството на Беров не „съумява“ да върне земята на собствениците ѝ. По-голямата част от обработваемите площи пустеят, а дългогодишните насаждения подивяват или се изкореняват. Избирайки сложна процедура за връщане на земята, Мафията иска да „откаже“ от земеделие и скотовъдство тези, които все още имат мерак за това. Защото в перспектива е замислено създаването на огромни частни латифундии, аналог на предишните промишлено-аграрни комплекси (ПАК), където днешните земеделци ще бъдат ратаи. Това ще стане „от само себе си“, а засега е строго охранявана тайна.

Отдавна обаче не е тайна, че реалният политически живот се изразява в съперничеството между Първо главно управление (външно разузнаване) на уж унищожената държавна сигурност (ДС) — негова е „Мултигруп“ и др. — и Второ главно управление на ДС (Контраразузнаване) — негова е Първа частна банка и др. Останалото

е бутафория. Не е тайна също, че всички ръководни кадри на „едрия капитал“ са бивши офицери от ДС. Невъзмутимият председател на ВПС на БСП Жан Виденов невъзмутимо не забелязва присъствието на едър капитал в България, а би трябвало да има някаква официална версия за създаването на едри капиталисти. Промъкват се сведения, че главният канал за износ на капитали са многобройните частни застрахователни дружества: те застраховат големи държавни предприятия и после ги презастраховат! В Западна Европа (напълно законно); презастраховането е износ на капитал.

Процедурите за разграбване на страната, износът на капитали, прането на мръсни пари, корупцията, рекетът и други атрибути на демокрацията, репетирани при правителството на СДС, сега вече са рутинна практика. Медиите ги обсъждат като нещо обикновено. Населението, с характерния за българина робски прагматизъм на оцеляване, се е примирило с това и всеки се спасява поединично, опитвайки се да надхитри ближния. Управниците непрекъснато го тъпчат с безработица, инфлация, престъпност... А от време на време организират кризи за олио, захар, вода... — като за пред българи всичко минава. Така се стига до атомизация на обществото, Когато всеки е сам и беззащитен пред дебнешите го опасности и не може да окаже организирана съпротива. Мафията печели време за своите „довършителни работи“ по легализиране на богатствата и властта си и се ориентира към политиката на свършените факти: с течение на времето сегашните разбойници ще измрат от естествена смърт ненаказани, а наследниците им ще са наследили добросъвестно богатствата и властта им и няма да бъдат подсъдни.

Какво прави опозицията при тази тотална деградация на обществото? Прави митинги, заканва се на несъществуващия комунизъм (а не на действащата Мафия), заяжда се на дребно, искайки своя дял от плячката... Въобще, играе отредената ѝ роля.

БСП укрепва позициите си. За изтеклите пет години партията чрез умела политика е успяла да намали числения си състав от един милион на 220 хиляди членове — при новите условия за нея би било бремене да се грижи за много членове. Би я задоволил и по-малък числен състав, но няма как да се освободи от „старите кримки“ — твърдо ядро на електората ѝ — за които животът извън БСП е безсмислен.

Когато Другият център решава, че правителството на Беров е изиграло ролята си, то подава оставка през септември 1994 г. Изиграно като по ноти БСП вече е готова да поеме властта: черната работа по „мирния преход“ към капитализма, пардон, към демокрацията, е извършена от други, страната умело е натикана в блатото на безнадеждността и БСП вече може да се появи като спасител на нацията. Това всъщност е била главната роля на СДС и другите отгледани опозиционери — да поемат вината за разрухата и да реабилитират БСП („виждате ли, има и по-лоши от нас!“). Ако БСП не беше „загубила“ временно властта, всеки би стигнал до резонния извод: „БСП управлява страната непрекъснато в продължение на 50 години. У нея е и хлябът, и ножът. Щом като тласка страната към катастрофа, или го прави нарочно, или не умее да управлява. Следователно БСП трябва да изчезне от политическата сцена“. Не изчезна. Благодарение на СДС и компания.

Повече от година вече всички партии плашат съперниците си със своята блестяща изборна победа при евентуални избори и всячески насъскват електоратите си. Особено агресивен е СДС — неговите лидери непрекъснато прогнозируют спечелване на абсолютно мнозинство в бъдещия парламент. Въпреки някои свои странности Филип Димитров не е идиот и добре разбира, че победа няма да има. Но държи да остане на поста си и продължава да играе определената му роля... Против България.

Служебното правителство на Ренета Инджова чрез извършените кадрови промени на висши сановници засяга интересите на Първо главно управление, т.нар. енергийна мафия и др., а със забраната частни застрахователни дружества да застраховат държавни предприятия — на всички „едри капиталисти“. Последният случай кара дори невъзмутимия Жан Виденов да се възмути — бизнесмените у нас не са свикнали да понесат дори дребни щети, макар и за кратко време. След изборите всичко е върнато на предишните му места.

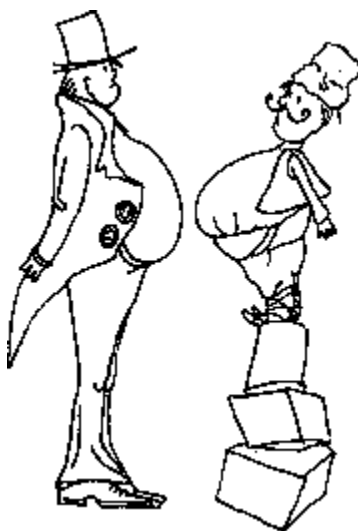
Съдебната система, прокуратурата и полицията са умело блокирани чрез назначаване на ключови постове на лица, верни на Мафията. Те са настроени на работен режим рядко да наказват дребните престъпници и — никога едрите.

Предизборната кампания преминава при силен натиск върху народа: „Гласувайте, гласувайте, гласувайте!“... „Който не гласува, е

инфантилен!“... „може да не гласувате за нас, но гласувайте за някого!“... Очевидно Мафията търси легитимност за властта си и се бои от бойкот. Никой няма възможност да каже в масовите медии, че няма за кого да се гласува, че отново ни пробутват познати муцуни, натикали страната в блатото, и следователно изборите трябва да се бойкотират.

Нататък е ясно. Българинът винаги отстъпва, Когато натискът върху него е силен. И сега гласува. Против себе си. Наистина, една четвърт от електората не се явява пред изборителните урни, но по-голямата част от него го прави от мързелива аполитичност...

И българинът избира своите спасители. Да живее демокрацията!
Всеки народ има управниците, които заслужава.

ДОКОГА?

След отприщването на пътя към демокрацията една от първите задачи на Народното събрание (на Станко Тодоров) беше да отмени член 1 на тогавашната конституция (за ръководната роля на Партията). Това означаваше доброволно самоликвидиране на партийните организации, формирани на производствен принцип, и както се разбра впоследствие, заменянето им с клубове по интереси. Клубовете пак контролираха всичко навсякъде, без да пречат на демокрацията и на частните фирми, но не носеха никаква отговорност.

По време на тоталитаризма недоволният от нещо, бил той партиец или не, имаше възможност да се оплаче в контролиращия го комитет (в завода, ТКЗС-то, учреждението, вуза...) на БКП, и последният беше длъжен да му отговори в двуседмичен срок. В случай на неудовлетвореност от отговора недоволният можеше да се обърне към по-висока инстанция. Естествено, комитетите на БКП защитаваха „своите“ (номенклатурните кадри), но бяха длъжни да реагират оперативно и по същество. След изчезването им никаква институция не запълни появилия се вакуум и за всяка дреболия гражданинът трябва да се обръща към съда. Съдът решава жалбите процедурно (а не по същество) и толкова бавно, че често удовлетвореното искане на ищеца се обезсмисля.

Тук и по-долу не става дума за някаква носталгия по близкото минало, а за отбелязване на реално появили се, и по-точно — умишлено създадени проблеми.

Дребните трудови конфликти и други спорове преди обикновено се решаваха от другарските съдилища и помирителните комисии. Без да се надценяват техните възможности, това бяха оперативни инстанции за „леки“ случаи. Сега и най-дребното въпросче задръства съдилищата. Бавно, тромаво, неефективно, но пък демократично.

През последните десетилетия ДКМС беше ковачница за кариеристи (най-изявените активисти днес запълват местата в парламента и в различни ведомства) и бе загубил всякакъв авторитет

сред младите хора. В началото на демократизацията Комсомолът се преименува в българска демократична младеж, откъсна понатрупалите се парици към разни фирми, и реално изчезна от обществения живот. Някои партии се опитаха да запълнят вакуума (успешно го направи само БСП), но като цяло младежите са оставени сами на себе си, на супер-шоу „Невада“, на Майкъл Джексън, електронните игри, „бизнеса“ по разните битаци, на бръснатите глави, на всякакви секти и импровизирано убиване на времето. Това улеснява деградацията им и навярно то е „целта на занятието“.

По спешност беше закрыта пионерската организация „Септемврийче“. Всъщност тази организация с развитите си навсякъде структури вършеше незаменима работа сред децата — организираше спортни състезания, кръжоци, художествена самодейност... Необходимо беше само да се снесе лозунгът „Винаги верни на Партията!“ (т.е. да се деполитизира) и да се премахне названието „Септемврийче“ („пионер“ не е мръсна дума; в САЩ например има какви ли не пионерски организации). Беше избран по-сложен път. Вследствие на това повечето деца са оставени на родителите си, на телевизията, на училището, на сектите, на своята склонност към лудории и на всякаква случайност.

Отечественият фронт (ОФ), послужил като параван за установяване властта на БКП през 40-те и 50-те години, през 60-те години вече загуби политическото си значение и се превърна в масова организация, занимаваща се предимно с битови проблеми: хигиенизиране на кварталите, събиране на вторични суровини, решаване на битови конфликти... Още през първите месеци на демократизацията ОФ ловко бе реорганизиран в Отечествен съюз, състоящ се фактически от един член (Гиньо Ганев). Ликвидирането на ОФ доведе до закриването на ОФ-клубовете „по места“, което предотвратява възможни социални контакти между съкварталците и евентуалното възникване на огнища на недоволство срещу умишленото съсипване на България. Улиците на големите градове са потънали в мръсотия и са превърнати в паркинги за всякакви автомобили, кварталните градинки съвсем не отговарят на предназначението си, навсякъде цари безредие и общинските власти очевидно нямат сили и желание да се справят със задълженията си. Гражданите биха могли и сами да се погрижат улиците около къщите

им да не приличат на сметища, ако има кой да ги организира. Но няма. Управляващата Мафия е направила необходимото, за да не могат гражданите да се организират в защита на интересите си. Разбира се, в Швейцария хората не метат улиците, нито пък лично охраняват кварталите си (това е грижа на властите), но засега България не е Швейцария и властите просто не се интересуват от гражданите.

Вездесъщите преди години квартални отговорници на милицията днес никакви не се виждат. А при развихрилата се престъпност може да бъде ефективен именно такъв „местен шериф“ (макар и не избран, а назначаван), който познава всички обитатели на района си, знае навиците им и забелязва всяко чуждо лице със съмнително поведение. Очевидно ефективната борба с престъпниците не е цел на днешната полиция. Тук не се разглеждат „мероприятия“, проведени в национален мащаб, за да могат полицията, прокуратурата и съдилищата взаимно да си пречат, за радост на престъпния свят.

Преди „демократичните промени“ съществуваше комисия за народен контрол (КНК). Структурите ѝ бяха беззъби формирования, плътно контролирани от БКП, и не можеха да застрашат никой престъпник с висок пост. Местните комисии обикновено хвърляха прах в очите на оплакалия се и съгласувано с БСП разобличаваха само извършителите на фрапиращите дребни нарушения. Те обаче бяха длъжни да реагират мигновено, независимо дали ще разобличават някакво нарушение или ще го прикриват. КНК беше закрыта още през първите седмици на „демократията“ по личното предложение на Андрей Луканов като „тоталитарна структура“. Освен че архивите на централната КНК, съдържащи множество изобличителни документи за финансови злоупотреби (износ на капитали) изчезнаха неизвестно къде, „по места“ остана вакуум, незапълнен с никаква подобна структура. Отново за всяко дребно или едро нарушение гражданинът трябва да се обръща към съда, който вместо да реагира светкавично, протака решението с месеци и години, и престъпникът има време да заличи следите от престъплението си. Въобще на всяка крачка обикновеният човек се сблъсква с липса на институции за диалог с него или със стена от безразличие, и се чувства безпомощен и незащитен. Явно това е целта на българската „демократия“.

Бяха направени успешни опити за ликвидиране на библиотеки (кой ще чете книги, като има телевизия и радио!), за „подрязване на

крилцата“ на читалищата (няма пари!) и унищожаване на художествената самодейност („ние сме за висок професионализъм!“) — атакуват се институции, където хората могат да се събират и да общуват помежду си.

Преди на партийни, профсъюзни и комсомолски събрания всеки можеше да зададе всякакъв въпрос на директора или на друго началство или (ако му стиска) да го критикува. И началството беше длъжно да даде някакъв отговор. Днес никой няма право да задава въпроси, а още по-малко да критикува, пък и няма никаква трибуна за това. Нещо повече, и най-елементарната оперативна информация е „секретна“ (служебна тайна!) И не може да бъде предмет на интерес от страна на трудовия колектив. Началникът има възможност да се държи като робовладелец или чорбаджия, според манталитета му.

От една страна, изчезнаха институции, които трябваше да бъдат ликвидирани (комитетите на БКП, ОФ, ДКМС, може би КНК), но съвсем преднамерено никакви други органи не поеха техните функции. Вследствие на това въпроси, които можеха да се решават административно (т.е. бързо) и по същество, сега се разглеждат от съдилищата бавно и формално (процедурно). Така се имитира западна демокрация, без да са изградени структурите на гражданското общество, и обикновеният човек се чувства безпомощен и незащитен от произвола на властите, престъпниците и всякакви хитри изпълзвачи.

От друга страна, изчезнаха или агонизират институции, които позволяват на хората да се събират и организират (дори спонтанно) в защита на своите интереси (клубовете на ОФ, доброволните отреди на гражданите, библиотеките, читалищата, пионерската организация на децата...). Тези готови структури можеха да се изпълнят с ново съдържание в съответствие с обществените си функции. Обаче за Мафията, владееща България, съществуването на какви да е организации, неконтролирани от нея, представлява потенциална заплаха. (Кой знае какво ще си говорят хората, събрани на едно място, и до какви изводи ще стигнат, ако никой не ги насъсква един срещу друг!) Понеже Мафията вирее успешно само ако парира всяка възможност за народен отпор срещу нея. Това може да се постигне единствено ако обществото се атомизира и всеки се чувства сам, беззащитен и се спасява поединично.

И Мафията го постигна. Ако се вгледаме назад през последните години, ще забележим, че успешно се осъществяват само акциите, организирани от самата Мафия: миньорските и шофьорските стачки (спонтанно възникналите се блокират от полицията), „националната“ стачка за сваляне правителството на Луканов, студентската стачка за оставката на президента Младенов, митингите и шествията на БСП, СДС и прочие мафиотски организации (други митинги просто няма), демонстрации „за“ и „против“ събарянето на мавзолея и паметника на съветската армия...

И така, Мафията се старее тотално да разложи (атомизира) обществото и засега напълно успява. Никаква реална политическа или друга сила не ѝ противодейства. Разменят се умни и не толкова умни приказки, критикуващи съществуващото положение, и това е всичко. Докога?

От историята е известно, че никога никое правителство в никоя страна през никоя епоха не е направило нищо добро за народа си, ако народът не упражнява натиск отдолу. Народите на Англия, Франция, Германия и редица други страни, чийто начин на живот често вземаме за образец, са постигнали своето относително благополучие след продължителни борби с управляващите върхушки и с цената на много жертви. А нашият народ мълчи и чака някой да му поднесе нещо наготово. Докога?!

В преуспелите страни винаги се намират личности, интелектуалци и дори стихийни борци за справедливост, които посочват на народа пътя за борба в името на интересите му, честта му и правото му на живот. А в България потенциалните лидери водят безкрайни дискусии за чистотата на идеите си, вместо да се обединяват в името на по-насъщни цели. Докога!!!

ПОСЛЕСЛОВ

Статията е подложена на остра критика от несъгласни с развитата теза. Тъй като превратно възприемане на тезата е възможно и от страна на някои читатели, авторът счита, че е задължен да отговори на критиката.

„Новата теза, която Георги Андреев се опитва да ни внуши, този път е за народополезния характер на масовите организации от червенковско-живковско време, на които било достатъчно да се премахне партийният характер, за да изпълнят жизненоважните си функции по организация на обществото и решаване на ежедневните проблеми на хората.“

По-нататък се прави анализ на вредната роля на БКП, ДКМС, ДПО „Септемврийче“, ОФ, кварталните милиционери... Критикът се занимава също с личността на автора: „Към кои се числи и се чувства привързан Георги Андреев, не знам“, „...организацията «Септемврийче», Където авторът сигурно е получил първите промивки на мозъка си“, „Кого будалка Андреев?“, „...авторът ридае по изчезналите незнайно къде квартални милиционери“.

Читателю, прочети отново статията и ще се убедиш, че авторът не ридае по нищо отминало, напротив, застрахова се (явно недостатъчно) срещу обвинения в носталгия по близкото минало. Същевременно създалият се вакуум е очевиден. Голяма част от хората мислят асоциативно (като животните) и споменаването на ОФ например ги кара да правят връзка с 9 септември 1944 г. И с последвалия терор дори ако темата е друга. Ако някой изтъква Гьобелс като голям оратор, Чърчил — като опитен политик, Наполеон — като голям пълководец... Онова не значи, че е техен привърженик — той просто констатира реалните факти. Тук критикът просто подменя тезата, като не обръща внимание на написаното, а критикува това, което не е написано, т.е. развива своя теза и я приписва на автора.

Критиката е жива илюстрация на безкрайните дискусии за чистотата на идеите и позициите при пълната липса на каквито и да

било действия. Това е обръщане на гръб на насъщните потребности, които са част от великите дела.

ЛЕГИТИМНА ЛИ Е ВЛАСТТА В БЪЛГАРИЯ?

Основен проблем за всяка власт е нейната легитимност (законност). Управляващите винаги се стараят да докажат, че техните привилегии и правото да управляват са им предоставени лично от Бога или от народа, или от закона, или от някаква друга институция, чийто авторитет не се оспорва от никого. В противен случай управляващата върхушка се превръща в клика, узурпирала властта, и трябва да разчита само на грубата сила. Един народ може да бъде държан в покорство чрез груба сила, но не може да бъде заставен да уважава управниците си. По същия начин човек се страхува и се пази да не бъде ухапан от някой зъл пес, но не го уважава и не го поставя наравно със себе си — кучето не е човек. Без ореола на легитимността никой управник не може да се задържи дълго време на власт.

Управниците на днешна България притежават груба сила, притежават повечето богатства на страната, владеят всички държавни и политически институции, неограничено властват почти над всички медии, но не притежават легитимност. Защото:

1. НИКАКЪВ ЗАКОНОВ АКТ НЕ ИЗИСКВАШЕ „СМЯНАТА НА СИСТЕМАТА“ (замяната на реалния социализъм с капитализъм). По този въпрос не е имало референдум, нито пък някакъв овластен орган е вземал изрично решение за това. Указ 56 и отмяната на член 1 от предишната конституция все още не означаваше ликвидирането на социализма. Капитализмът беше „въведен“ чрез общи приказки за демократизация на обществото и превръщане на страната ни в „нормална държава“. БСП и досега не може да обясни на членовете си и на народа защо се отказа от социализма и защо започна „да строи капитализъм“. Тук не става дума за защита или отхвърляне на социализма или капитализма, а за легитимността на извършените промени. Изводът е, че легитимност няма, има свършен факт.

2. НЕ СЪЩЕСТВУВА НИКАКВО ЛЕГИТИМНО ОБЯСНЕНИЕ ЗА ПРОИЗХОДА НА БОГАТСТВОТА на новите

капиталисти, наричани бизнесмени. През 1965 г. средната работна заплата в България беше около 100 лева, а през 1985 г. — 205 лева. Ако се приеме, че в продължение на 30 години даден човек е получавал по 300 лева месечна заплата, то от 1959 до 1989 г. Той е получил общо 108 000 лева. Дори да е спестил цялата сума, не би могъл през 1990 или 1991 г. да участва в новосъздадени фирми с дял от 2–3 милиона лева. Всъщност би могъл, ако някой му е дал тези пари, ограбени от народа. Още по-абсурдно е наличието на „едър капитал“, чието съществуване в България не може да се обясни по никакъв начин освен с поредица от мащабни кражби. Управниците и всички политици знаят това и не са обстоятелствени в обясненията си. Те са прагматици и приемат свършения факт. Само че прагматизмът не е легитимност.

Неслучайно Жан Виденов с цел да злепостави президента, го обвинява във връзки с „Мултигруп“, а засегнатият като ужилен отрича това. И на двамата е известно, че едрият капитал е натрупан по нечестен начин, но това не им пречи да го поддържат.

Не напразно политиците от всички цветове, обявявайки богатството за висше благо, се мъчат да докажат, че самите те не са богати — гузната им съвест съзнава, че днес богат може да бъде само един мерзавец.

3. НИТО ВЕДНЪЖ ОТ НИКОЙ ДЪРЖАВЕН ОРГАН НЕ Е РАЗГЛЕЖДАН ПРОБЛЕМЪТ ДА ИМА ЛИ ПРИВАТИЗАЦИЯ на „общонародната собственост“, или да няма, нито пък е имало референдум по този въпрос. Обсъжда се само как да се проведе приватизацията. Каква е същността на проблема?

През последните десетилетия трудещите се в „загниващите“ капиталистически страни са получавали под формата на заплата около 60% от изработения от тях обществен продукт. Остатъкът е изразходван за капиталистическа печалба, инвестиции и данъци за формиране на държавния бюджет.

В България на трудещите се е изплащано около 10% от изработеното. Остатъкът от 90% е изразходван главно за създаване на основни фондове и за задоволяване на номенклатурата (различни източници могат да предложат други числа, валидни за отделни периоди или усреднени, без това да променя смисъла на казаното тук). Именно тези фондове, създадени с лишенията на целия народ, подлежат на приватизация от... същата тази номенклатура.

И отново на народа се пробутва свършеният факт. Но свършените факти не създават легитимност.

Тук не се засяга моралната страна на въпроса — дали е справедливо държавата да разпродаде на безценица на съмнителни типове основни фондове, за които досега е твърдяла, че са общонародна собственост, т.е. на всички граждани.

4. В ТАЙНА ОТ НАРОДА СЕ ПАЗИ ФИНАНСОВОТО СЪСТОЯНИЕ НА СТРАНАТА. Никой не е обяснил от кого е направен външният дълг и за какво са похарчени получените пари. Не е ясно защо всички българи трябва да плащат частния дълг, направен от няколко лица (неизвестно кои!) И изразходван неизвестно за какво.

Никой не е обяснил задоволително защо България прибегва до услугите на Международния Валутен Фонд (МВФ) и на Световната Банка (СБ), след като отпуснатите суми са скромни, а поставените условия — заробващи. Премълчава се фактът, че 100-те страни, на които МВФ и СБ са помагали, се намират в катастрофално икономическо състояние (изключение прави Кувейт, който от много богата страна е станал просто богата).

Ако ръководителите на партиите, участвали в изборите, не разполагат с истинските данни за финансовото състояние на страната, тогава техните предизборни програми са само декларации задобри намерения или съзнателна измама на народа — реална и действена програма може да се направи само въз основа на точни входни данни.

Политически сили, които скриват от народа състоянието на страната и съзнателно го мамят, не могат да бъдат легитимни.

Съзнавайки добре своята нелегитимност, разноцветната управляваща върхушка съсредоточи усилията си върху изборите на 19 декември 1994 г. За нея беше почти безразлично кой ще спечели изборите — всички партии бяха нейни. Един масов бойкот би подкопал опитите ѝ за легитимиране както пред българския народ, така и пред света. Затова всички сили на върхушката бяха съсредоточени върху предотвратяването на такъв бойкот. Натискът върху народните маси беше огромен: „Гласувайте, гласувайте, гласувайте!... Ако искате, гласувайте за нашите противници, но гласувайте!“ такъв странен лозунг не е бил издиган никога от никоя партия в никакви избори в никоя страна. Той издава страха на управниците от бойкот.

Българите масово участваха в изборите и с това се опитаха да придадат легитимност на сегашната власт, която всъщност е предишната. Нашенци, както обикновено, си гледат чашата, чинията и имота, и не се впечатляват от абстрактни понятия като легитимност. Докато поляците, чехите, словаците и унгарците са по-взискателни към управниците си и им създават повече ядове. Тези страни си имат своите проблеми, но не са затънали в такава безнадеждност, в каквата сега се дави България. Нашето отечество е страна на спокойствието, но спокойствие, каквото съществува на гробищата. Народ който гледа само към чашата, чинията и имота, не може да разчете на нещо по-добро.

ПОСЛЕСЛОВ

И тук не липсва критика:

„Тези твърдения напомнят бръщолевенията на «нашите» монархисти за «Търновската Конституция» и «нелегитимността» на 9.9.1944 г.“

„... Ние считаме, че всяка власт... е заговор срещу свободата и хляба на народа. Нейната «легитимност» или законност не означава нищо друго, освен това, че след като се «конституира» по един или друг начин, властта или бандата (по Св. Августин) си е създала закони, с които да се защитава срещу недоволството на ограбваните и потисканите от нея“.

Наистина, монархистите често употребяват думата „легитимност“. С това приликата свършва. Ако човек мисли асоциативно, той може да направи паралели и с римската империя, Мария Стюарт, френската революция или Закон за народния съд.

Безспорно, всяка власт ограничава свободата, а държавата е институт за потисничество, обслужващ управляващите класи — това се признава почти от всички; „десните“ го считат за неизбежно зло, а „левите“ твърдят, че може и без него. Засега липсва дълготраен исторически прецедент, който да потвърди позицията на левите. Тези дискусии не са предмет на статията. В нея се доказва, че управниците на България нарушават принципите, на които се кълнат, че служат, т.е. с техните камъни по техните глави. Такава критика е по-силна, откоакото да критикуваш някого от позиции, които той не признава.

БЪЛГАРСКИЯТ ИНФАНТИЛИЗЪМ

ПРЕДВАРИТЕЛНИ ПРЕДСТАВИ

Човешкото въображение може да създава измислени страни, обитавани от измислени хора, които извършват измислени постъпки. Нека си представим две такива страни.

Първата страна е населена с хора с основно образование и тук-там някой среднист (приблизително така е било в България след освобождението ѝ от турско робство). Това са хора, отговорни за действията си, трудолюбиви, волеви, сериозни, за които дадената дума е хвърлен камък. Всеки от тях не би изпълнил поетото обещание само в случай на внезапната му смърт или друго събитие от подобен ранг.

Населението на втората страна се състои само от университетски професори (нали страната е измислена!), всеки от които притежава цялото знание на света. Това са хора, убедени в превъзходството си над останалия свят, самонадеяни, артистично небрежни към задълженията си... За всеки от тях поетият ангажимент има пожелателен характер и той ще го изпълни само ако е в подходящо настроение, ако не е забравил или ако няма по-добър начин за прекарване на времето...

За всеки човек с житейски опит е ясно: наложи ли се двете страни да се състезават в нещо сериозно (икономика, война...), победата на по-„простите“ е сигурна — добре организираната общност винаги побеждава разпасаната сбирщина от ерудирани гении. Не напразно съществуването на всяка цивилизация е въпрос на организация.

А сега да прехвърлим разсъжденията си върху реалната страна България. Защо ние, българите, пъчещи се с високата си природна интелигентност и нелоша образование, в продължение на много десетилетия буксуваме в развитието си и непрекъснато сме заети с оцеляването си? Към коя от двете измислени страни трябва да се причислим? Да се опитаме да отговорим на този въпрос.

Тъй като социалната инфантилност не е небесен дар или наказание, редно е да се опитаме да установим на какво се дължи тя.

НАПРЕЧЕН РАЗРЕЗ НА БЪЛГАРСКИЯ ХАРАКТЕР

Нека си представим едно хубаво, мило, умно осемгодишно дете. То вече умее да пише и да чете, и това му създава усещане за превъзходство над хлапетата от детската градина. Понеже не притежава житейски опит, по силата на природния си егоизъм, то наивно предполага, че светът е създаден, за да обслужва неговите потребности и желания, т.е. мисли, че е център на Вселената. Другите деца също искат да са центрове, и от сблъскването на несъвместимите им желания възниква неустойчиво динамично равновесие в детското „общество“.

Подобно на кокошка, нашето мило дете живее в мига — не го обременяват спомени от миналото, и представите му за бъдещето са доста неясни, а обикновено съвсем липсват. Поведението му най-често е реакция на първия порив: интересна играчка, друго дете, фунийка със сладолед, въртележка в парка... — появява се спонтанно желание да притежава или да ползва обекта на мимолетното си увлечение, и това измества всичките му предишни потребности и желания. Няма минало и бъдеще, има само настояще.

Не откривате ли тук черти на най-често срещания български характер? Не станаха ли повечето българи „господа“, след като в продължение на десетилетия бяха „другари“? Не започнаха ли съвсем по детински да имитират пазарна икономика? Колцина се досетиха, че не на тях е отредено да бъдат господа (т.е. господари) и че онези, които „сменят системата“, го правят в своя полза, а народът трябва да плати цената на необяснените с нищо промени? Българите като деца реагираха под напора на първия си порив за свобода и демокрация, без дори да знаят какво означава това.

Основното, което отличава възрастния човек от детето, е силно развитото му чувство за отговорност. Отговорност за простъпките си пред роднините, приятелите, колегите, колектива, обществото, държавата. Взискателен към себе си, той иска същото и от другите. Колцина от политиците и управниците, извършващи всякакви поразии, и в миналото, и сега се чувстват отговорни за делата си? А народът

търси ли им сметка? Вместо сериозен анализ, изводи и справедливи наказания за виновните (по-точно за престъпниците) се развихри буря от митинги, Където, съгласно умело разработен сценарий, електоралните тълпи крещяха за „нашите“ и против „техните“ — действия, безполезни за народа и безопасни за сценаристите. Българите бяха излъгани, както се баламосват деца. Опитайте се да измамите по този начин англичани и французи! Няма да успеете.

За осъществяването на някаква своя цел (битова, професионална, обществена...) възрастният човек си налага дисциплина в своето поведение. Детето, напротив — пленник на случаен порив, то действа под влияние на моментното си настроение. Само принудата, било от жена от родители, учители и други, от които то е зависимо, може да го вкара в релсите на дисциплината (добрият педагог се стреми да използва метода на убеждаването, но винаги има в резерв принудата; иначе той се проваля).

У повечето българи (само)дисциплината е под всякаква критика. Голяма част от тях парадират с настроението си като фактор, определящ поведението им — „Имам (нямам) настроение за тази работа сега“. Мнозина знаят, че Толстой, Зола, Юго, Достоевски (нарочно се посочват творци, за които настроението, наречено вдъхновение, се смята за определящо) и други лидери на духа не биха създали произведенията си, ако се ръководеха само от настроението си, но този аргумент няма достатъчна тежест пред българските 30-40-50-60-годишни „деца“. Нашенецът се отнася сериозно към ангажимента си само ако е възложен от началника му. Иначе изпълнението не е задължително, а пожелателно. Това поведение е резултат от проявата не толкова на робска, колкото на детска психика — детето се подчинява на лицето, от което може да получи шоколадче или издърпване на ухото.

Оставени без надзор, децата са в състояние да направят много пакости, но възникне ли опасност да отговарят за стореното, те се гушат в полите на майките си. Възрастните деца са готови да крещят по митинги, да надраскат стени и паметници, да изпочупят обществени съоръжения, но не са в състояние да се защитят срещу катастрофалното нарастване на цените на стоките и услугите, издевателските режими на водата и тока, организираните кризи за олио и брашно, рекета и другата престъпност... В такива случаи те

възмутено разказват покъртителни истории, хленчат за несполуките си и чакат някой „горе“, по силата на добрата си воля, да им реши проблемите, т.е. търсят грижливия баща (може и извън България), който срещу покорството им да се погрижи за тях. Но, дечица, порасналите англичани, ирландци, французи, холандци, германци, шведи... не постъпват така, затова са постигнали онова, което имат.

По силата на все още неразвитите си навици за труд едно осемгодишно дете е повърхностен наблюдател, трудно открива причинно-следствената връзка между събитията и скача от обект на обект и от тема на тема. Възрастните му съграждани у нас не го превъзхождат много в своята наблюдателност и мислене. Те трудно отличават важните (определящите) събития и фактори от маловажните, обръщат внимание на по-атраактивните (които обикновено са несъществени), скачат безсистемно от въпрос на въпрос, и никоя компания от българи не може да обсъжда една и съща тема (и да я изчерпи) повече от 2-3-5 минути. Нормалният разговор между пълнолетни българи е обмяна на впечатления и емоции, а не на мисли. Разговорите почти никога не завършват с решение „какво да правим оттук нататък“, а приключват с извода, че „нищо не може да се направи. Ще чакаме някой нещичко да направи за нас“. А две английски домакини например (най-често с основно образование) не се отклоняват от темата, докато не я изчерпят, и ако още не са си изпили чая, едва тогава подхващат друг въпрос; ако темата изисква решение, те го вземат. Защо недотам образованите англичанки се държат помъдро от българските професори? Защото домакините отдавна са пораснали, а професорите са деца.

Едно дете е суетно. То харесва, но знае, че засега не може да бъде истински пожарникар, ватман или полицаи, а му се иска да изглежда като тях. Колко много социално инфантилни мъже и жени у нас се стараят не да са (това изисква време и труд), а само да изглеждат! Колко щети понася обществото от „изглеждащи“ хора! Колко много от тях се самонадценяват (вярват, че са) и се виждат като генерали, а са годни най-много за старшини!

Всяко дете е непоправим оптимист, убеден, че мама, татко или някой друг ще го измъкне и от най-опасната ситуация — неговото егоцентрично съзнание не допуска съществуването на Вселената в негово отсъствие, това би било безсмислено. Възрастният българин е

зареден с огромна доза детски оптимизъм. Даже в днешната катастрофална ситуация повечето разговори завършват със заключения като „Надявам се, че в близките месеци всичко ще се оправи, нещата ще си дойдат по местата...“, „Дано да се оправи!“, „Дано някой да ни оправи!“... Месеците и годините минават, нищо не се оправя, а напротив — все повече се затлачва, но българинът-дете дори не забелязва, че никой нищо не върши в желаната от него насока.

Едно осемгодишно дете все още няма изградена ценностна система, макар че когато чете или гледа приказки на екрана, винаги взема страната на „добрите“ герои и е против „лошите“. Позицията му обаче лесно може да се промени, ако някой го подкупи със сладолед, шоколадче или нова играчка. Без да знае това, детето най-често действа „по целесъобразност“. Когато, под натиска на често сменящи се външни фактори, не се създаде система на ценностите в юношеска и зряла възраст, човек реагира „по целесъобразност“ до края на живота си, при това с вътрешното убеждение, че постъпва много мъдро. А ценностната система е онази сърцевина на човешкия мироглед, която отличава моралното от неморалното. Тя е факторът, който създава чувството за дълг и отговорност. Общество без морал и отговорност се самоунищожава. Трябва ли да се учудваме тогава, че нашето общество се разпада!

Бързо сменящите се официални ценностни системи са довели до загуба на моралните ориентири и са вдетинили българина повече в сравнение с предвоенните години. Съществуват и други обективни фактори, за които ще стане дума по-долу. Загубата на морални норми днес се компенсира с усилено насаждания прагматизъм, според който всичко е позволено, стига да не попаднеш под ударите на закона (незаловеният крадец не е крадец).

Най-често прагматизмът се проявява в стремеж към светкавично забогатяване, по възможност без труд. Под натиска на действителността и на медиите възрастното дете лесно достига до извода, че „парите не миришат“ (не действат спирачките на една твърдо фиксирана ценностна система), и е готово да се впусне в необмислени, рисковани авантюри. С това може да се обясни успехът на различните „пирамиди“ в ограбването на хиляди българи — желаното се приема за възможно и даже за действително („Иска ми се да е така, следователно е така!“). След като загуби парите си, детето

започва да хленчи и да се вайка, търси скута на майка си (държавата), но не намира закрила — държавата пряко или косвено защитава „пирамидаджиите“. Казват, че пирамиди има в цял свят, но никъде шараните не се хващат на въдицата така лесно, както в България. А иначе всеки пораснал човек лесно може да стигне до извода, че всяка финансова пирамида е мошеническо предприятие (макар и законно) и че тя просто не може да бъде изградена по честен начин. Също така лесно всеки може да установи кой е деловият му партньор, като се осведоми какви богатства притежава той и откога — отговорът на този въпрос покрива 90% от същността на даден индивид (кой какъв е).

Като дете българинът компенсира своята наивност с повишена подозрителност към околните и доста субективно „лепи етикети“ — кой е добър и кой лош, кой е „наш“ и кой „ненаш“. Това го прави податлив на манипулации и организирано масово оглупяване. Как иначе може да се обясни фактът с каква лекота българите приеха „предишните“ да бъдат и „сегашни“, да „сменят системата“, без да обяснят защо, да не се търси отговорност за извършените престъпления и за неспиращото ограбване на страната... — поредицата от лесно преглътнати събития на свършения факт е безкрайна.

Пак поради неизградена ценностна система детето не признава истински авторитети. За него авторитет е този, който дава шоколадче, който може да го набие и да му вземе играчката, въобще, който може да се наложи над него и да го постави в зависимост от себе си. Иначе казано, в своята детска среда нашето мило дете се държи като животинче, което дресират — понякога се съпротивлява, но накрая винаги се подчинява. То трудно може да схване моралната сила на Ян Хус и Джордано Бруно, на Паисий хилендарски и Васил Левски, а разказите за Робин Худ, Тил Уленшпигел и капитан Петко войвода възприема откъм приключенската им страна. Защото е дете и подвигът не е част от житейската му практика (страшно е!), защото от него се очаква тепърва да стане възрастен човек.

Непорасналият българин има подобно поведение. Той не оценява в пълното им значение Левски, Стамболов, Ботев, Смирненски, Гео Милев, Вапцаров, докато те не се превърнат в легенди, експлоатирани от поредната управляваща върхушка. В същото време охотно служи на

цар Фердинанд, Вълко Червенков, Тодор Живков... — нали те дават шоколадчета и отнемат играчките!

Опитайте се да си представите училищен клас, в който учениците имат еднакви права с учителите. Децата веднага биха изгонили учителката, която дава трудни домашни и пише двойки, и биха я заменили с друга, която нищо не иска. А ако децата са пълнолетни и имат всички граждански права? Тогава могат да вършат всякакви пакости и никой не може да ги лиши от десерта или да ги накаже прави в ъгъла.

Българинът-дете е особено непримирим към по-способните, произлезли от неговата среда (към чужденците, които не познава, изпитва респект). Детското му самолюбие го кара да се самонадценява и да мисли, че не стои по-долу от тях. Стига се до срамни сцени: „Ти ли ще ми кажеш!“, крещи претенциозно напористо парвеню срещу истинския майстор в професията, а тълпата от непораснали колеги, вместо да постави самозабравилия се хвалипръцко на мястото му, безучастно мълчи и гледа сеир; обикновено се налага хвалипръцкото. Подобна ситуация е невъзможна в Германия или Англия — там хората са пораснали и всеки си знае мястото.

При опасност зрелите хора (и някои животни) се обединяват за преодоляването ѝ. Хората се обединяват и без да има опасност, в трудовата си дейност и за прекарване на свободното си време — така са възникнали човешкото общество и всички цивилизации. Оставени без контрол, децата се обединяват в „банди“ за вършене на пакости и за враждуване с „бандата“ от съседния квартал. Оглавява ги най-силното (най-голямото) и (или) най-хитрото дете (както в стадата на животните). Бандите възникват лесно и лесно се разпадат. Силите на децата не стигат за повече. Ако в организирането на децата се намеси възрастен човек, той може да ги насочи към спортни игри, просветни кръжоци, изкуство или други полезни занимания.

Без „възрастни“, т.е. подставени отвън лица, недопорасналите българи на възраст между 18 и 80 години не могат да организират дори митинг. За по-сериозни и постоянни организации не може и да се мисли — те бързо се израждат в сборище от бездейни дърдорковци или в орди, раздирани от разпри кой да води дружината. Наистина, и в миналото, и сега възникват читалища, различни дружества, кооперации и пр., но те почти винаги са били в рамките на

„утвърдения“ от управляващата върхушка сценарий и са засягали периферни области на битието, които върхушките не желаят (нямат нужда) да контролират. За създаване на по-сериозни структури са били необходими емисари от Русия, Германия или Америка, които изпълняват ролята на възрастния ръководител в детския кръжок. Тази детска неспособност за самоорганизация винаги прави българите зависими от външна сила, обезверява ги, свива света до праговете на къщите им, а останалия свят те оставят „друг да го оправя“, друг нещо да направи за всички, а не аз. А в Швейцария не е така. Там хората са пораснали и живеят без опекуни, и сами се оправят.

Тази детска затвореност в моментни лични интереси и липсата на способност за самоорганизиране навежда на мисълта, че засега няма българска нация, а само български етнос. Всички белези на нацията като че ли са налице: обща територия, език, култура, икономика, духовен (детски) облик, (детски) манталитет... Липсва обаче един съществен компонент: дълбоко вкорененото усещане у всекиго за принадлежност към една национална общност, каквато има у сърби, гърци, турци, румънци... Тъкмо поради това ние, българите, в стремежа си да бъдем „в крак с времето“, непрекъснато подражаваме някому, вместо да развиваме своето, и лесно се оставяме да бъдем асимилирани от други нации. Тъкмо поради това мечтата на българския младеж е да стане американец.

Написаното дотук трябва да се възприема не като израз на национален нихилизъм, а като проява на самокритичност. Авторът се чувства българин и при никакви обстоятелства не би „сменил“ своята народност.

Невярно е и твърдението, че ние, българите, сме биологически непълноценни поради някаква генетична обремененост. В България се раждат много даровити деца, които и в детска възраст, и след това смайват света със своите постижения в изкуството, спорта, науката... У нас обаче никога не е имало и няма фигури като Декарт, Кант, Хегел, Достоевски, Толстой, Зола, Солженицин, Сахаров..., т.е. Няма мислители. Понеже детето не може да бъде мислител. То е само подражател, който, преодолявайки детските комплекси, непрекъснато се мъчи да доказва на „възрастните“, че не им отстъпва, че „и ний сме дали нещо на света“.

В цял свят колкото по-образован е един човек, толкова по-вярно възприема обективната реалност около себе си и толкова по-адекватно реагира. Освен това — поне допреди няколко десетилетия беше така — той се чувства в някаква степен отговорен и за по-необразованите, т.е. за своя народ.

В България е тъкмо обратното и това е типично българско явление. Под влияние на неизживяната си детска суетност и егоцентризъм претенциите на „учените“ растат по-бързо от знанията им, „ученият“ започва да се чувства неоценен и вместо да бъде духовен водач на „простите“ в рамките на своите възможности, изпада в nihilизъм. Той се конфронтира с истинските учени обикновено съумява да ги измести, след което борбата продължава между нему подобните. В резултат на това възникват безкрайни кариеристични борби на празни обороти, и образованите хора, вместо да бъдат интелигенция в класическото разбиране на това понятие, стават морално дребни и дребнави борци за лично благополучие, готови да обслужват всеки господар, който дава шоколадче. Бидейки болшинство сред „интелигенцията“, такива хора не създават нито професионално, нито обществено мнение, способно да отсее плявата от зърното, и деградацията се задълбочава. С детска безотговорност те не изпитват угризения от поведението си, както едно дете не вижда нищо лошо в това да вземе играчката или сладоледа на друго дете.

Като част от описания парадокс „простите хора“, притежаващи по-устойчива ценностна система (обикновено те са започнали да се трудят в по-ранна възраст и процентът на „порасналите“ сред тях е по-висок) и чужди на nihilизма, имат по-реалистично отношение към извършващите се събития. Те обаче са изолирани едни от други, нямат структури (освен казионните), в които да се обединят, и притиснати от умело организираната разруха, не могат да предотвратят ускорената деградация на обществото.

Тук съществуват и обективни фактори: инфантилизирането на населението шества победоносно навсякъде, включително в страните от първия свят, като особено податлива е интелигенцията. То се дължи не толкова на социалната осигуреност, колкото на съзнателно провежданата манипулативна политика от страна на управляващите върхушки към собствените им народи — хората-деца лесно се превръщат в уплашено стадо и лесно могат да бъдат управлявани без

прилагане на силови методи. Тъй като на запад процесът на дирижирано вдетиняване има по-кратка история, отколкото у нас, а в Азия едва сега започва, то и „успехите“ в тази насока там са по-скромни — когато разберат, че ги мамят, другите народи, все още незагубили способността си да се самоорганизируют, се бунтуват. За разлика от българския, който винаги е съгласен с всичко, което му предложат управниците.

Тук се използва и несъвършенството на човешката природа. Оказва се, че венецът на природата, човекът, не обича да мисли, а твърде често и не умее. Той предпочита да чувства, да преживява, да консумира и да използва готови чужди рецепти за успех и начин на живот. С готовност се превръща в безгрижно и безотговорно дете, ако му се предостави такава възможност. Силните на деня му я предоставят, като го образуват и информират едностранчиво (т.е. манипулират го) и му предлагат само един модел за начин на живот (например американския). Въобще управниците култивират у гражданина само тези качества, които са им необходими: да работи добре и да бъде лесно управляем. Така постъпва зоотехникът селекционер при създаване на високопродуктивна порода от говеда. Говедото е програмирано да използва свободното си време за гледане на сапунени опери по телевизията, за спортна запалняковщина, за хапване и пийване, докато мисленето му е противопоказано.

Въпреки представите за вятърничавата женска природа, която се заплесва по лъскавото и повърхностното, при равни други условия жените се инфантилизират по-малко. Това се дължи не толкова на пониската им средна образованост, колкото на многото практически задачи, свързани с отглеждането на децата, които не търпят отлагане и трябва да се решат на всяка цена.

Създаден е особен омагьосан кръг: съвременните инфантилни хора, наследници на (полу)инфантилни родители, също ще възпитат социално инфантилно поколение, понеже не биха могли да култивират у децата си качества, каквито самите те не притежават.

ПРОИЗХОДЪТ НА БЪЛГАРСКИЯ ИНФАНТИЛИЗЪМ

Свикнали сме да изтъкваме почти петвековното турско робство като причина за всичките ни неблагоприятия и в частност за специфичния български характер. За това има основания, но не съвсем — гърците и сърбите също са били под турско робство, но са успели да създадат нации, устойчиви и автентични национална култури, и в крайна сметка да ни изпреварят в общественото си развитие през зигзазите на историята.

Несериозно е у нас да се търси антропологична, славянска, биологична или друг вид непълноценност. Разликата между българи, сърби и гърци все пак е историческа въпреки сходната им съдба.

При падането си под робство гърците, носители на по-мощната византийска култура, не са загубили всичко. Останала им е Цариградската патриаршия, която би трябвало да закриля всички християни в османската империя, но всъщност поддържа гръцкия народностен дух — език, писменост, училища... Оцелели аристократични родове и гърци на турска служба. Гърците нямат прекъсвания в развитието на духовната си култура, а само спадове и подеми.

Сърбите поради стечение на обстоятелствата (например по-голяма отдалеченост от Цариград), запазват почти непокътнати общините си. Турските заселници в сръбските земи са незначително малко като процент от общото население. Православната сръбски говореща Черна гора въобще не попада под робство и е огнище на съпротива по време на цялото турско владичество на балканите. Запазвайки някаква форма на (общинска) организираност, сърбите непрекъснато се бунтуват и въстават при всяко по-значително притеснение от страна на властите. Освен това през дълъг период от време „свободно“ сръбско население живее под австрийско владичество.

С падането си под робство българите загубват почти изведнъж всичко: Патриаршията е ликвидирана (Патриарх Евтимий е заточен), по-голямата част от елита е избита (само в Търново са изклани 110

първенци), избегналите смъртта Шишмановци и представители на други знатни родове се спасяват в Унгария; книжовниците, останали живи (Киприан, Григорий Цамблак...), емигрират на север, градовете и манастирите са опустошени, книгите са изгорени... Българският народ е обезглавен изведнъж и е превърнат в стадо без пастири. Тъй като нашите земи са най-богатите в империята, турските нашественици се заселват в най-плодородните области, а българите са изтласкани към планините и това е икономическа катастрофа. Българският народ навлиза в критичен период на оцеляване и са му нужни няколко века, за да се съвземе от нанесения му удар.

През първите векове на робството българско общество не съществува, поне в по-голямата част от страната. Всеки се спасява поединично и може да разчита само на помощта на рода си. Това „предстадно“ битие е причина за толкова много доноси и предателства — предателят не се чувства виновен, защото предаденият не му е никакъв и няма общество, което да го осъди и накаже за поведението му. Днес подобно поведение на клевети и доноси може да се наблюдава в някои затворени колежи-пансиони, където всепроникващият контрол на възпитателите не позволява възникване на ученическо „общество“.

Във всички страни аристокрацията е била не толкова организираща обществото, колкото паразитна класа, настроена консумативно. Обаче за да поддържа своя луксозен паразитизъм, тя протезира художници, поети, учени, занаятчии, манифактура... От които впоследствие възникват индустрията (и буржоазията), (класически) науката и изкуството. В българските земи всичко това липсва.

Нашето възраждане, силно закъсняло в сравнение със същия процес у съседите ни, да не говорим за Европа, започва буквално от нищо: има замогващи се еснафи, но няма дори едно българско училище, да не говорим за университети; има църковна власт, но тя е гръцка; администрацията, дори на най-ниско равнище, е турска... Всички българи са равни в качеството си на роби (рая). Оттук (според Антон Страшимиров) възникват силният егалитаризъм и непризнаването на свои авторитети („какво като си умен и учен! И двамата сме рая, значи сме равни и ти не си нещо повече от мен.

Неукия!“). Силно стесненият обществен живот, насочен към оцеляване, не стимулира издигането на личности и авторитети.

Поради близостта на Цариград и компактните маси турско население из българските земи, а също поради факторите, изтъкнати по-горе, капиталистическите преобразования закъсняват, а класическа буржоазна революция въобще не се извършва. Именно буржоазната революция и последиците от нея създават граждани, стимулират развитието (осъзнаването) на личността и карат хората „да пораснат“. По правило буржоазните революции са кървави и продължителни, жертвите са многобройни и народите, заплатили тази висока цена за придобиване на свободата и правата си, не са съгласни да се лишат от тях заради едно шоколадче, получено сега.

На балканите буржоазните революции се сливат с национално-освободителните движения. Нашите съседи, изпреварили ни в общественото си развитие, непрекъснато се разтърсват от бунтове, а българите още не са готови за това, те имат само хайдушки чети. В Сърбия и Гърция въстават цели области и даже целият народ, с десетки хиляди въстаници, а списъкът на всички български революционери (включително четниците на Христо Ботев и Хаджи Димитър) и просветители не би събрал и хиляда души (в априлското въстание участват около две хиляди души в продължение на две седмици). Жертвите, дадени от сърби и гърци, са огромни — само на остров Хиос са изклани сто хиляди гърци, а в Мисолунги — двеста хиляди. Как тогава тези народи да не ценят свободата си и правата си, заплатени с толкова много кръв, а не получени почти даром! В крайна сметка и сърби, и гърци се освобождават от турско робство сами. Как тогава да нямат самочувствието на нации-победителки и хората да не държат на принадлежността си към своите нации! Понеже нации и граждани се създават във и след буржоазни революции и за това се плаща висока цена. Такава цена не може да бъде заплатена от деца и победителите се чувстват зрели хора, разчитащи на себе си.

В света съществуват „сбъркани“ народи, които все не успяват да излязат от задънената улица, в която са подпаднали. Това са народите на Черна Африка, Австралия и Океания, индианците от двете америки и някои азиатци. Тези народи не са съставени от дефектни хора. Нещастията им е в това, че нормалното историческо развитие е прекъснато отвън, чрез намесата на външни сили. Колониалната

експанзия на европейските страни ги е заставила да прескочат исторически етапи в развитието си, и те, вече свободни, плащат за това. Намесата отвън насилствено е променила ценностната им система, културните традиции и начина на живот, лишила ги е от управленски традиции и кадри, които се формират постепенно, а също от възможността сами да извършат своите буржоазни революции, Когато се създадат необходимите условия. страни с древна култура като Индия и Китай, опирайки се на хилядолетните си културни традиции, по-бързо се справят с нанесения им удар. За други (негрите и индианците) ударът се оказва фатален.

В наши дни опитът да се „внесе“ отвън държавен капитализъм (наричан социализъм) в страна с племенно-феодално общество като Афганистан доведе до сътресения в нейното общество, които ще се лекуват в продължение на много десетилетия.

Обикновено намесата отвън разрушава съществуващата многогодишна структура на обществото, и това е решаващо за по-нататъшната съдба на народа. Ако структурата се запази и се остави на естественото си развитие, народът сравнително безболезнено понася чуждата намеса и дори чуждото владичество. Това обяснява защо финландците и словаците, които имат много кратка държавност, съумяват да изградят нормални общества.

Турските завоеватели напълно са разрушили българското общество, а когато етносът ни се съвзема от удара и тръгва към своето освобождение и своята революция, процесът е прекъснат отвън — Русия освобождава България от турско робство. Това е стечение на исторически обстоятелства, за които Русия няма вина пред българите. В новоосвободеното княжество неколцината духовни водачи на народа са погълнати от случайни хора, оказали се в състава на управляващия „елит“ — хора, мислещи в мащабите на своята търговийка и бистренето на политиката в кафенетата. Една революционна селекция не би поставила тези хора начело на властта. За преобладаващата част от българския народ, останал пасивен по време на освободителната война, извън патриотичния подем на национална основа, свободата се изразява едва ли не в смяната на бирниците — преди е плащал данък на султана, сега плаща на княза; и преди си е обработвал земята, и сега я обработва; и преди — търговия, и сега — търговия... Това е твърде опростен анализ на събитията, звучащ тенденциозно, но иначе

разсъжденията биха излезли извън темата. Основното тук е, че българите получават независимостта си като подарък, без да заплатят нужната цена. Такива подаръци се правят на децата за примерно поведение. На подаръка не се търсят кусури и българите още оттогава добиват навика да не търсят сметка на управниците си за поведението им.

След общия подем преди балканските воени идват двете национални катастрофи. Никой не търси отговорност на виновниците за катастрофите (Фердинанд и Радославов безпрепятствено заминават за Германия, където получават пожизнени пенсии, а опитите на Стамболийски са осуетени след деветоюнския преврат). Въпреки традиционните монархически традиции, Хоенцолерните в Германия и Хабсбургите в Австро-Унгария загубват тронове си след поражението. Но Кобургите в България остават ненаказани. Народът, смазан от катастрофите, забравя да накаже политиканите, хазартно проиграли усилията му. А това би било много възпитателно за бъдещите политикани, би повишило самочувствието на хората и би ги направило по-отговорни.

Между двете световни войни опората в Русия се сменя с опора в Германия, а не в себе си. България упорито си търси родител или поне наставник!... В объркването на народа се намесва и коминтернът, преследващ свои цели... През цялата ни следосвобожденска история няма обществена сила (ако се изключат неуспешните опити на БЗНС при Стамболийски), която да оказва отпор на двореца и на безотговорните действия на политическите котерии, и която да обедини национален елит от образовани отговорни (пораснали) хора. След репресиите през 1925 г. Елитът на лявата интелигенция (Гео Милев, Сергей Румянцев, Йосиф Хербст...) е унищожен и тази възможност изчезва.

Следва ново освобождение (нова намеса отвън) от страна на Червената армия. Отново наставникът (възрастният човек), ръководещ революционната игра на децата, е отвън. А децата-строители на новия живот забравят, че играта е истинска, а не на ужким, и с българско престараване на прилежни ученици, като на шега, изтрепват трийсетина хиляди свои сънародници... А след това, опиянени от властта и безнаказаността си, дечурлигата-управници извършват множество поразии... Реалният социализъм осигурява относителна

осигуреност на послушните, но напълно ги лишава от възможността да участват в управлението и да вземат важни решения — всички поданици са поставени в положението на ученици, които могат да решават как да си напишат домашното упражнение, но не им е позволено да решат дали да го напишат; „учителката“ никога не „отсъства от час“ и лудории не са позволени; който слуша, получава похвали, награди и възможност самият той да стане учител... Социализмът не създава инфантилизма у българите, той само го засилва.

Превратът на 10 ноември 1989 г. до голяма степен заложи на детската възторжена реакция на българите. Обикновените хора — и „сини“, и „червени“ — не разбраха, че са излъгани: сините тълпи не осъзнаха, че СДС е креатура на Държавна сигурност, понеже опозиция, равностойна на БКП-БСП не може да се създаде за няколко седмици; червените и досега не могат да обяснят дори на себе си защо „строят капитализъм“, без някой да ги насилва...

Разбира се, и преди, и сега е имало и има „пораснали“ „умни“ хора, т.е. мошеници и нагаждачи, които имат не идеи и възгледи, а само интереси. И се стараят да ги постигнат. И често успяват.

Инфантилизмът не е единственият недостатък на българина, нито пък е единствената причина за неуспешното развитие на страната ни. Влияят също множество външни (извън страната) и обективни (закономерни) обстоятелства, които са извън темата, разглеждана тук. Обаче инфантилизмът е общият знаменател, под който може да се подведе голяма част от поведението на българина.

И сега закономерно възниква въпросът: прокълнати ли сме винаги да бъдем социално инфантилни?

ИМА ЛИ ЛЕКАРСТВО ПРОТИВ ИНФАНТИЛИЗЪМ?

Децата не възмъжават, ако не им се даде възможност за това и по-точно, ако не бъдат заставени да пораснат. Това става чрез постепенно увеличаване на отговорностите, които те носят за извършване на определени дела (задължения). Колкото повече препятствия среща по пътя си един индивид, толкова повече възмъжава и закалява характера си. При едно условие: препятствията да са преодолими. Иначе се стига до отчаяние, безпомощност („Нищо не може да се направи!“), деградация и дори до разпадане на личността.

В своята история българският етнос, както всички други, се е сблъсквал с много препятствия и част от тях са се оказали непреодолими за него. За утешение му е останал фактът, че българите (Като хлебарките!) винаги оцеляват. Нещо, което дори е основание за гордост. Като постижение оцеляването не е достойно битие и никой не се задоволява с него, даже да е българин.

От казаното по-горе се вижда, че инфантилизмът се преодолява с дела и смелост. Отнесено към днешната обстановка, това означава, че българите сами трябва да се освободят от мафиотското робство, което в България е надянало демократична маска. Мафията се отъждествява с цялата управляваща върхушка, включително „едрия капитал“, пръкнал се (официално) неизвестно откъде. Тъй като Мафията владее всички ресурси на страната и е готова да блокира всеки опит за съпротива, борбата ще бъде продължителна. Стратегията и тактиката на една такава борба са извън разглежданата тема. Ключов момент при освобождението е виновниците за поредната катастрофа да бъдат справедливо наказани. Това би бил изпит по обществена зрелост и стъпка към утвърждаването на българската нация.

Борбата ще бъде тежка, но не е безнадеждна, както изглежда на пръв поглед. Опитът от Виетнам, Афганистан и другаде показва, че при необходимост една малка страна може да се конфронтира с целия свят, ако народът ѝ е готов да се бори за свободата си — тя може да бъде съсипана в една война, но не и победена. Войната не е

задължителен елемент при освобождението на поробените, но един народ, държащ на свободата си, трябва винаги да бъде готов и за това. Такива са изпитите на историята и народ, който не ги издържи, загива или деградира до роб, с когото никой не се съобразява.

И след победата, и по време на борбата народът трябва да уважава управниците си. За цялата история на човечеството нито едно правителство в нито една страна през никоя епоха не е направило нищо добро за народа си без натиск отдолу. Всичко, което имат народите от Първия свят, е получено чрез многовековна и често пъти кървава борба срещу управляващите върхушки, а не чрез хленчене и апели за милосърдие.

По-долу е приведена кратка хроника на борбата, която английският народ е водил в продължение на четири века за отстояване на правото си на достоен живот:

1607 — селско въстание против „ограждането“ под лозунга „По-добре мъжествено да умреш, отколкото бавно да загиваш от нищета“;

1640 — Дългият парламент решава, че кралят няма право да го напуска;

1653 — съд и екзекуция на омразния лорд Страфорд; създаване на народна милиция;

1642 — първа гражданска война и победа на парламента;

1648 — втора гражданска война и обявяване на република; съд и екзекуция на Чарлз Първи Стюарт;

1758 — стачка в Ланкшир;

1763 — тъкачите в Лондон започват 10-годишна икономическа борба;

1769 — революционни памфлети, работнически събрания, терор на полицията;

1792 — лондонско кореспондентско дружество на Томас Харди и британски конвент за всеобщо изборително право, разгонен от полицията;

1795 — 200-хиляден митинг освирква премиера Пит;

1797 — Комитет за защита във флота;

1816 — стачки в Глазгоу, Бирмингам, Нюкясъл, Лондон и стълкновения с полицията;

1819 — масови събрания за демократизация и против хлебния закон, брутално разгонени от полицията;

- 1824 — разрешено е създаването на трейдъниони;
- 1829 — опит за създаване на национален профсъюз и репресии от страна на властите;
- 1830 — възникване на движение на ратаите;
- 1831 — селски нападения над дворците и замъците;
- 1832 — изборителна реформа и ликвидиране на „гнилите“ места;
- 1839 — конвент на чартистките делегати, внасяне на петиция в парламента, отхвърлянето ѝ и репресии срещу чартистите; работническо въстание в Бирмингам;
- 1840 — създаване на национална чартистка асоциация;
- 1842 — втора чартистка петиция и отхвърлянето ѝ; политически стачки в Северна Англия;
- 1848 — чартистки демонстрации в Глазгоу и Манчестър („Хляб или революция!“), сблъсквания с полицията и войската; трета петиция и провалът ѝ;
- 1858 — стачка на строителите в Лондон за деветчасов работен ден;
- 1861 — 1865 работниците блокират военната намеса на Англия на страната на южняците в САЩ и подкрепят полското въстание през 1863 г.
- 1866 — масови демонстрации в Лондон, Бирмингам, Глазгоу, Манчестър... За нов изборителен закон, и победа;
- 1880 — създаване на работнически кубове, социалдемократическа федерация,
- 1890 — Социалистическа лига, фабианско дружество, Обединена лига за защита на закона и свободата;
- 1888 — стачка в тебеширената фабрика;
- 1889 — успешна стачка в газовата компания в Лондон; успешна стачка на докерите; подем на трейдънионизма;
- 1905 — „гладен поход“ в Лондон;
- 1906 — създаване на Лейбъристката партия;
- 1908 — стачка на текстилците;
- 1909 — стачка на корабостроителите;
- 1911 — ограничаване правата на камарата на лордовете; стачка в лондонското пристанище за повишаване на заплатите; окървавена железничарска стачка;
- 1912 — стачка на миньорите; обединяване на профсъюзите;

- 1913 — стачка на трамвайните работници в Дъблин;
- 1915 — стачки на миньорите в Уелс, Шотландия и създаване на работнически котитети в басейна Клайд;
- 1917 — стачки в 48 града;
- 1918 — стачки в Ковънтри, Бирмингам, Ланкшир, Уелс...; избирателна реформа;
- 1919 — Войнишки въстания във Фолтон, Дувър и експедиционните корпуси в Русия и Франция; демонстрации в полза на Русия; железничарска стачка;
- 1920 — първотаиски демонстрации за солидарност с Русия с участието на лейбъристите; стачка на железничарите и шофьорите и спирането ѝ със сила, повторна стачка и неуспех;
- 1925 — стачка на миньорите и отменен локаут;
- 1926 — локаут на собствениците на мини и обща стачка със самоотбрана срещу полицията;
- 1931 — стачка на матросите във военния флот против намаляването на заплатите;
- 1934 — „гладен поход“ до Лондон под лозунга „Долу войната, глад и фашизъм“; 150 хиляди работници провалят демонстрация на фашистите;
- 1935 — плебисцит на пацифистите за мир;
- 1936 — „гладен поход“ на 200 000 безработни в Лондон;
- 1938 — освирквапе на Рибентроп в Лондон при окупацията на Виена;
- 1939 — демонстрации под лозунга „Хората от Мюнхен да си отидат!“;
- 1940 — създаване на доброволни отреди за гражданска отбрана и едномилионно опълчение; доброволно увеличаване на работния ден до 9,5–12 часа; въздушните нападения увеличават съпротивителната способност на англичаните;
- 1942 — митинг на военни в Лондон за откривапе на втори фронт; нов митинг и петиции за втори фронт.

Хронологичното изреждане на факти може би не дава точна представа за значимостта на изложените събития, особено за читателите, които имат по-повърхностна представа от историята на Англия. Все пак се вижда каква цена са заплатили англичаните, за да постигнат това, което имат. Такива хора не могат да бъдат деца.

Не всички действия на английския народ са „цивилизовани“, според представите, които ни насаждат управляващата у нас върхушка и контролираните от нея медии. Всъщност цивилизованите народи постъпват именно по описания в хрониката начин: стачкуват, въстават, режат главите на кралете си, когато другите средства са изчерпани; при екстремни ситуации всичко останало е „разкарване на топката“ в полза на управниците.

От хрониката се вижда също, че даже когато някои акции са завършвали без успех за борещите се, пак е имало политически последици — управниците са били принудени да проведат реформи. Вижда се също, че трудещите се не са ненаситни консуматори с бездънни стомаси — когато родината е в опасност, те сами предлагат да работят повече за по-малко пари и се стремят да участват в отбранителната война.

И така, лекарство срещу социален инфантилизъм е намерено. Остава да се види можем или не можем да го използваме.

Можем ли да осъзнаем недостатъците на характера си? Ако не можем, напразно се пъчим с високата си природна интелигентност.

Ако ги осъзнаем, имаме ли сили да ги отстраним? Нали да поискаш, не е все едно да го направиш. Ако не можем, значи сме обречени да изчезнем като народ. От българите стават добри американци (които успеят да се вредят!), защо да не станат и добри сърби, гърци, румънци, турци...? Този процес отдавна е започнал.

А може би трябва да се състави психологически тест за гражданска (социална) вмняемост, който да отсейва социално инфантилните българи от порасналите? Може би граждански права и отговорни постове трябва да се дават само на граждански вмняеми лица? Невмняемите никога не биха се съгласили с въвеждането на такъв ценз — дори ако това им струва живота. Защото са суетни деца.

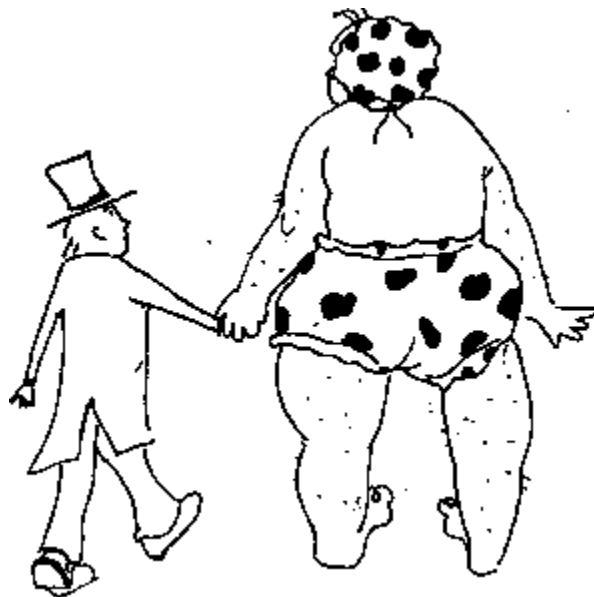
Не всички българи са инфантилни. Има и пораснали, но за съжаление повечето от тях са изпечени мошеници и безскрупулни изпользвачи. Разликата между тях, от една страна, и децата-мъже и децата-жени, от друга, е, че последните не разбират какво вършат, а мошениците добре разбират и умело манипулират децата.

А сега да се върнем към измислените примери, разгледани в увода. Към кой от двата народа можем да бъдем причислени? Казаното

дотук сочи, че без да сме професори, притежаваме цялата им разхайтеност. Не е ласкателно, но е така.

Все пак имаме шанс да пораснем, и той не е нито в някакви външни сили, нито дори у Мафията, която ни владее, а единствено у българския народ. Осъзнаването на проблема е първата стъпка към решаването му.

В крайна сметка, който знае, че е глупав, вече не е глупав.

КОЛЦИНА ЗНАЯТ БЪЛГАРСКИЯ ЕЗИК?

През последните едно-две десетилетия добре дирижираната пропаганда в България все по-често поставя ударението върху патриотизма (дори върху национализма, преминаващ, в шовинизъм) и върху ненапълно дефинираното понятие „българщина“. Като средство за частично компенсиране на общата разруха в страната тези акценти стават по-силни и по-чести по време на „демокрацията“. Набляга се преди всичко върху националната идентичност на българина. Паралелно с това се извършва процес на „европеизация“ и американизация, Като част от демократизацията, който действа в обратна посока.

Основен компонент на националната идентичност е книжовният български език. Именно тук положението е най-тревожно.

Когато през 1878 г. е назначен за върховен императорски комисар в България, Княз дондуков-корсаков, в духа на имперските руски традиции, решава да научи български език. Поръчва да му доставят учебник по българска граматика, и с изненада узнава, че такава няма, не е написана — всеки говори както си знае и всеки диалект минава за български език. В същото време гърци, сърби, румънци, турци отдавна имат свои книжовни езици.

Това е отправната точка, от която започва създаването на официален (книжовен, литературен) български език. В този процес участват много хора — и учени, и „прости“ представители на улицата и пазара. В употреба влизат множество чужди думи, запълващи празнини в езика ни — слова като „Кибрит“ (ар.-тур.), „баклава“ (тур.), „скелет“ (гр.), „сонда“ (фр.), „софра“ (ар.-тур.) Или „синия“ (тур.), или „трапеза“ (гр.), или „маса“ (гр.-лат.), „машина“ (гр.-лат.-фр.), „мебел“ (лат.), „медал“ (фр.-ит.), „пост“ (фр.), „практика“ (гр.), „преса“ (лат.-фр.), „призма“ (гр.), „влак“ (чеш.)... Нямаат български съответствия. Ако днес прелистите речник на чуждите думи, ще откриете, че той съдържа около 30 хиляди статии, т.е. Почти 40% от речниковия състав на българския език се състои от чужди думи. Въпреки това езикът

остава български, защото честотната употреба на повечето чужди думи е ниска — човек може да говори цял час и (в зависимост от темата)

Да не употреби нито една чужда дума, ако се постарее.

След освобождението от турско робство в езика ни нахлуват около 3 хиляди руски думи, свързани с администрацията, образованието и други страни на обществения живот, които постепенно изтласкват турските и гръцките им съответствия. Слова като „учител“, „председател“, „управител“, „началник“, „ръководител“ и други днес се възприемат като български и не са включени в речниците за чужди думи. Тъй като Македония никога не се е намирала под руска окупация и администрация, тези думи не се съдържат в местните диалекти, положили основата на официалния македонски език.

Написаното дотук има за цел не да изследва развитието на книжовния български език, а само да въведе в темата читателя-нефилолог.

ЗНАЕМ ЛИ РОДНИЯ СИ ЕЗИК?

Неблагополучията в говоримия език, претенциозно представян за книжовен на официални и обществени места (радио, телевизия, речи, интервюта...), се изразяват в много направления.

Тук не става дума за извадените от старите речници или измислени „поетични“ думи като „потрес“, „отврата“ (отвращение), „възхита“ (възхищение), „рисунък“ (рисунок), „сблъсък“ (сблъскване) и прочие. Тези слова се използват само от журналисти и писатели, любители на „истинско-то“, и не влияят върху говоримия език.

Най-често радетелите за чистота на българския език се „заяждат“ с масовото нахлуване на „модни“ чужди думи, които ненужно дублират, а след време изместват вече утвърдени (български и чужди) еквиваленти. Те с нищо не повишават изразните възможности на речта и са обикновени (паразитни) замърсители. Най-масово употребявани замърсители са:

Способ (рус.) — Начин

Съхранявам (рус.) — Запазвам

Касая (рус.) — Засягам, отнасям се до

Заигравам (рус.) — Кокетирам (фр.), флиртувам (англ.),

Ухажвам (рус., бълг.) — Привърженж

Открит

Похват

Отделям

Внимателно, грижливо, бдително

Изчисление, стетка; отделение

Заплаха

Ограждам

Сакат

Повишавам, надписвам

Откровен (агресор..., рус.) Приём (рус.) Заделям (нещо, рус.)

Осторожно разчет (рус.) Угроза (рус.) Отцепвам (рус.) Убог (рус.)

Завишавам (рус.) Порядък (рус.) Привичка (рус.) Засука (рус.)

Регулярно (рус., англ., фр.) Удачен (рус.) Крупен (рус.) Въвод (рус.) Недооценявам (рус.) Устройвам (някого, рус.) Бодигард (англ.) Анонс (фр., англ.) Плей-оф (англ.) Лизинг (англ.) Фен (англ.)

Дистрибутор (англ., фр.) Сингъл (англ.) Номинация (англ.) Рейнджър (англ.)

Афтършейв (англ.) — Бръснарски одеколон

Списъкът би могъл да бъде и по-дълъг. Трябва да се отбележи, че в българския език „зачитам“ означава „уважавам“, „съобразявам се (с някого)“; „откровен“ почти съвпада по значение с „искрен“; в математиката „ред“ и „по-рядък“ са различни понятия, а „въвод“ е юридически термин. Би било уместно говорещият да употреби всяка от изброените думи, Когато иска да придаде специфичен колорит на речта си. Рутинната им употреба обаче издава ни-ска езикова култура, беден речник и незнаене на майчиния език. Впрочем слова като „способ“, „съхранявам“, „устройвам“ (някого) и други, поради безразборната им употреба от журналисти, политици и висши сановници, почти напълно са изместили оригиналните български думи, без да внасят нещо ново — използването им само русифицира или англифицира нашия език и обърква представите на публиката за него.

В тази посока битуват изрази и словосъчетания, предимно от руски произход, механично и малограмотно присадени в българския език. Такива са:

В тази връзка — Във връзка с (това)

По сравнение с — В сравнение с

Това ме устройва — това ми е удобно (изгодно)

Вземам се в ръце — овладявам се

(поради) отсъствие на — (поради) липса на

До-(военен, революционен) — пред-(военен, революционен)

Навярно правейки се на по-интересни, или от малограмотност, мнозина казват:

Провокативен (фр., сrb.) вместо провокационен

Катастрофически (рус.) вместо катастрофален

Гарантиен (рус.) вместо гаранционен

Невежествен (рус.) вместо невеж

Всички приведени примери са взети от предаванията на българската национална телевизия — така говорят журналисти,

политици, висши чиновници, учени, бизнесмени... Ако обсегът на изследването се разшири, Констатациите ще бъдат още по-тревожни.

Тук не става дума за някакъв маниакален пуризм. Чуждите думи и словосъчетания са част от богатството на езика ни, без тях той просто не би могъл да функционира нормално или би се принудил да възприема тромави неологизми като „драсни-пални-клучица“. Езикова практика показва, че „атракция“ не може да бъде заменена адекватно с „ефектен номер“; „компенсирам“ не съвпада напълно с „уравновесявам“; „рехабилитирам“ не е тъждествена с „възстановявам“; „ажустирам“ включва в себе си „сглобявам“ и „пасвам“; „варирам“ има по-специфично значение от „изменям“; „вулгаризирам“ не е тъждествено на „опростявам“.

Езикът се „обогатява“ и от словотворчеството на малограмотни началства. През 60-те години в употреба влязоха новоизлюпените думи „отпочвам“ (вместо „започвам“) и „подсигурявам“ (вместо „осигурявам“). Първата дума се по-загуби и днес я използват само най-закостенелите провинциални функционери. В замяна на това „подсигурявам“ напълно

Е изместила „осигурявам“; можете да я срещнете в говора на българи с различно обществено положение и образование, в медиите, в официалните документи и дори... В художествена-та литература (как Ви звучи „обществени подсигуровки“?).

Особено катастрофално е положението с т.нар. Якане. И „учени“, и „прости“, заменят „я“ с „е“ и обратно, без да се съобразяват с каквито и да било правила. От всички страни можете да чуete „голями“, „бяли“, „Желязен“, „изневяри“... Звучи като реч на селянин, който, превъзможвайки местния си диалект, се опитва да говори „по градски“. Повечето хора не се дразнят от произволното якане, понеже в детска възраст у тях не е изграден усет към правилния говор — навярно в зряла възраст такъв усет се придобива трудно. Предложението да се възстановят буквата „-Ъ“ („е двойно“) и дори целият стар правопис, е нерационално — преобладаващата част от българите биха се оказали изведнъж неграмотни. Освен това [??] не е панацея за правилно якане — с [??] се пишат много думи, които днес се изговарят и пишат с „е“ (въкъ, човъкъ, лъкъ, пъвецъ, вънецъ...), и би се получило по-голямо объркване.

Изнесеното дотук засяга фонетиката и морфологията на езика ни. Още по-трагично е положението в синтактично отношение. Нерядко може да се чуе изявени политици с ап-ломб да изричат мъдрости от рода на „ПЕНСИИТЕ на пенсионерите ние ГИ мислим(Е) често“, а интервюиращите ги журналисти да питат „професионално“ „ПЕНСИИТЕ скоро ще ГИ разглеждате ли?“ Изреченията могат да бъдат построени по различен начин, например: „(Ние) често мислим за пенсиите на...“, „скоро ли ще обсъждате (размера на) пенсиите?“ може, но рядко става. Явно никой никога не е обръщал внимание на днешните политици и журналисти върху право-говора и съставянето на изречения.

Понякога в стремежа си да приказват „по купешки“, важни персони говорят за „Кредит на доверие“. Тъй като „Кредит“ означава „доверие“, тавтологията води до безсмислица. Обаче, пусната веднъж, безсмислицата се задържа до появата на следващия неологизъм.

Изложеното дотук представлява сбор от констатации. Нека се опитаме на навлезем в проблема и да видим има ли изход от положението.

КАК СЕ „ПРАВИ“ ЕЗИКЪТ?

В цял свят и винаги езикът се „прави“ на улицата. „Улицата“ (предимно) въвежда в употреба и създава нови думи и „не-възможни“ изрази като „Аз ми се струва, че...“ (вместо „На мен ми се струва, че...“). Последният израз е разпространен сред преобладаващата част от българите, въпреки че мнозина съзнават неговата абсурдност. Може би в близките десетилетия тази малограмотна ерес ще бъде „узаконена“ и българският ще стане първият индоевропейски език, изхвърлящ падежите даже от местоименната си система.

Примерът дава в първо приближение модела за развитие на един език: „улицата“ непрекъснато „произвежда“ идиоми, неологизми, Крилати фрази и абсурдни езикови конструкции, които книжовниците (и обикновените коректори) гневно зачеркват като проява на малограмотност; Когато „уличното новаторство“ завладее цялото общество, то се „узаконява“ и се превръща в съставна част на книжовния език. Иначе Казано, уличният жаргон е необходим етап в развитието на един език. Обаче някои грозни или просто нецензурни думи винаги си остават само в жаргона — в един книжовен език няма място за вулгаризми. Допустима е ограничената им употреба в художествената литература (например у Я. Хашек), Където придават колорит на диалога и в контекста на повествованието не звучат вулгарно.

Стремежът на някои нови „демократични“ вестници в името на „Живото слово“ да вулгаризират и примитивизират българския език е неоправдан и вреден. Официалният език на една страна е **НОРМАТИВЕН** — овластени институции определят кой език (диалект) е „правилен“, и всичко останало става неправилно. „Останалото“ (диалекти, Жаргон...) Представлява езиковото богатство на народа (най-често от него се „попълва“ книжовният език), но именно **ОФИЦИАЛНИЯТ НОРМАТИВЕН ЕЗИК Е БЕЛЕГ (ЕЛЕМЕНТ) НА НАЦИЯТА. ИНАЧЕ НЯМА НАЦИЯ, А ЕТНОС.** Затова **ОФИЦИАЛНИЯТ НОРМАТИВЕН ЕЗИК ТРЯБВА ДА БЪДЕ ЗАДЪЛЖИТЕЛЕН ЗА ДЪРЖАВНИТЕ СЛУЖИТЕЛИ,**

МАГИСТРАТИТЕ, ПОЛИТИЦИТЕ И ВСИЧКИ ЛИЦА, КОИТО СЕ ПОЯВЯВАТ НА ПУБЛИЧНИ МЕСТА — именно на тях неволно подражава „простолюдието“, а не на известни писатели и учени.

Канонизирането на един език и превръщането му в закостенял паметник на архаичността е залитане в противоположна по-сока. Например официалният език на Гърция (Катеравуса) се отнася към съвременния говорим език (димотики) както старобългарският към съвременния български език, и естествено, е неразбираем за народа. Това показва, че официалният нормативен език периодически трябва да се „актуализира“. И така, „улицата“ напират да развива (изменя) езика едва ли не на всеки пет-десет години, а овластените институции пречат на това, доколкото могат (такава е тяхната роля в „разделението на труда“). В резултат на това противоборство се получава официалният (книжовният) език. В определени рамки, колкото по-Консервативни са институциите, толкова по-устойчив е езикът. Руснаците могат да четат съчиненията на Пушкин и Державин в оригинал, французите могат да направят същото с творбите на Молиер (1622–1673). Опитайте се да прочетете без превод или без речник произведенията на Софроний Врачански! Едва ли ще успеете. Иначе Казано, за по-малко от двеста години българският език се е изменил повече, от-колкото френският за повече от триста години! Т.е. Езикът ни се развива твърде бързо и значи е неустойчив; днес дори някои откъ-си от творбите на Каравелов и Вазов звучат архаично въпреки безспорната им художествена стойност. Ако не направим езика си и по-устойчив, Внуците ни няма да могат да прочетат нашите сегашни книги.

Кратките Коментари на поставените тук въпроси не могат да заменят един задълбочен анализ на професионални езиковеди. Навярно те го правят. Ако е така, техен граждански дълг е да представят своите резултати и изводи пред широката общественост и да упражнят НАТИСК ВЪРХУ ДЪРЖАВНИТЕ ИНСТИТУЦИИ за излизане от състоянието на прогресираща езикова деградация на народа ни.

Тъй като езикът е един от основните елементи на националната идентичност, в страните от Първия свят му отделят изключително внимание — човек, който не владее писмено и говоримо официалния държавен език, не може да постъпи на държавна работа (подобни

изисквания имат и немалко частни фирми) освен като общ работник, пощальон или нещо подобно; в някои страни това е предварително условие за получаване на гражданство.

МОЖЕМ ЛИ ДА НАУЧИМ БЪЛГАРСКИ ЕЗИК?

Отговорът е положителен: можем. Ако искаме. Но не е лесно. Българският език е труден.

Преди всичко трябва да се установи какъв е допустимият обхват на отклонения от „еталона“. Например в много източни диалекти звукът „е“ се произнася като „йе“ (меко „е“). Обикно-вено такъв дефект е трудно излечим. Навярно „йе“ вместо „е“ трябва да спада към „разрешените“ отклонения. Също така ди-алектите не могат и не трябва да бъдат „забранени“. Само че Когато се явява на официално място, всеки да бъде длъжен да говори на книжовен български език; ако реши да оживи речта си с диалектни изрази, трябва да личи, че преднамерено използва ди-алект, за колорит.

Основното ударение пада върху училищата — те не трябва да издават дипломи на ученици, които не могат да говорят на правилен български език; става дума най-вече за ПРАВОГОВО-РА, понеже мнозина се справят с правописа, а неправилното говорене е масово. И веднага възниква въпросът: а откъде ще се вземат учители по български език, знаещи български език? Авторът на тези редове няма отговор. Нека се произнесат специалистите, знаещи български!

Резултатите от подобни мерки биха се проявили след 15–30 години. А дотогава? Най-просто като идея е радикалното решаване на въпроса: УСТЕН ИЗПИТ ПО ПРАВОГОВОР на всички длъжностни лица, имащи контакти с широката публика, Като се започне от най-високите държавни нива; неиздържалият изпита се обявява за „неправоспособен“ за депутат, министър, Кмет, учител, Журналист... С всички произтичащи последици. Почти сигурно е, че осъществяването на подобна идея ще се натъкне на саботаж — нали решение за въвеждане на „езиков ценз“ ще трябва да вземат пак хора, „незнаещи“ български език!

В момента повдигнатия тук въпрос дори не се обсъжда. А само обсъждане — тържествено, с много участници и никакви последици — няма да помогне. Нужни са конкретни дела, и то веднага. Впрочем

защо това да не бъде задача на Института по български език при БАН и многобройните педагогически институти?...

Кардиналното „изправяне“ на говоримия български език няма да излекува нито една от Кървящите рани на умиращата ни родина, но без това тя просто ще умре — **НЯМА ЛИ ЕЗИК — НЯМА НАЦИЯ**, а само етнос, бавно разтварящ се в други нации.

ОБЕКТИВНИ ПРОБЛЕМИ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО

Преобладаващата част от писанията на автора са насочени против мафиотските структури по света и у нас, били те „официални“ (включително държавни) или полулегални. Атакува се тяхната злонамереност спрямо народа в полза на управляващия (мафиотски) елит. Но дори да нямаше мафии, дори демокрацията да работеше като часовник и никой да не саботираше правилното ѝ функциониране, воден от Користни подбуди, човечеството пак би се изправило (и вече се е изправило!) Пред проблеми, които засега не са намерили приемливи решения.

Това са вътрешни недостатъци на капитализма, с който се отъждествява демокрацията, според вижданията на Александър Кинг, Берtrand Шнайдер, Лоуренс Питър, Раймонд Хъл, Роберт Хайлбронер, Лестер Тароу, Франсис Фукуяма, Зби-гнев Бжежински, Уилям Джеймс, Никола Николов, Рихард Вагнер, Лудвиг Ерхардт, Даниел Бел, Джон Лукач, Ж. Елюл, Херберт Кан, Р. С. Коен, Луис Мемфорд, Хенрик Сколимобски, Алвин (и Хайди) Тофлер, Ж. М. Фери, А. Етциони, Дж. Дайзард, Ф. Джордж, Дж. Мартин, Ален Турен и др. Те анализират капиталистическото общество от позициите на капитализма, т.е. Приемат, че не съществува по-съвършена обществено-икономическа система. Равносметката от тези анализи би трябвало да бъде значително по-тревожна от изводите, до които достигат посочените автори.

ИКОНОМИКАТА

Извод, който почти никой не оспорва, е, че пазарната икономика, сама по себе си, не решава основните социални проблеми и въобще не се „интересува“ от тях. Неин предмет е движението на капиталите с оглед извличане на максимална печалба. Това е икономика заради самата икономика (за печалба), в която човекът участва като наемен работник или купувач, а останалите аспекти от битието му не се вземат под внимание. Дори ако липсват Користни извращения, породени от частни интереси, не се постига желаният баланс на интересите на всички слоеве от обществото, както е заложено в първообраза на теоретиците Смит, Кейнс, Фридман и други. Това е естествено: сложният обществен организъм не може да се регулира само чрез един параметър (стимул) — печалбата.

В течение на предишните два века промишленият капитал в Англия решително доминира над финансовия, т.е. Ударението е поставено върху производството на блага. Това е осигурило икономическо надмощие на страната над основния ѝ съперник Франция, Където положението е било обратното (Франция се развива като „лихвар“ на Европа). Подобно е положението в САЩ, Япония и другите развити страни преди войната.

Днес финансовият капитал е абсолютен господар на световната икономика. Основните печалби идват от борсовите операции. Играейки на борсата, човек или група от хора могат да натрупат състояние, без да произведат никаква стока (услуга) и дори без да я преместят от едно място на друго. В България това се проявява във възникването на неимоверно голям брой банки (80 през 1993 г., два пъти повече от банките в Швейцария), а на по-ниско ниво — в създаването на широка прослойка от прекупвачи.

Тук не се атакува банковото дело въобще, а пропорциите между банковия и промишления капитал. Критикува се положението, че банките, застрахователните компании, борсите и другите финансови институции от скромен посредник между производителите, и в по-ново време — организатор на икономиката, се превръщат в

пълновластен господар на обществото. Тяхната дейност става самоцелна и води до ограбване на широки слоеве от населението, а в международен мащаб — до ограбване на народите от Третия свят. Тази спекулативна дейност, изгодна за управляващите елити, довежда до ико-номическа безизходица и цената ѝ ще бъде заплатена от цялото човечество.

Известно е, че капитализмът не може да съществува без икономически кризи. Политикономистите ги обозначават с по-невинното название „спадове“ (депресии); след депресията следва „оживление“ (подем) в икономиката, след това циклите се повтарят. Внушават ни, че това е нормалното състояние на нещата, и че благодарение на спадовете и подемите се осъществява развитието на производителните сили и на икономиката като цяло. Въпреки това елитите правят отчаяни усилия за избягване на кризите чрез държавно регулиране и дори чрез планиране (не социалистическо, с твърдо „заковани“ планови икономически показатели, а чрез прогнозирани очаквания). Управляващите елити се безпокоят не толкова за съдбата на населението, колкото от намаляването на печалбите (и от евентуални банкрути) по време на депресиите.

В наши дни Вече не съществува механично редуване на спадове и подеми, а се появява нова и опасна тенденция: при оживлението след всяка депресия безработицата не спада до нивото на предишното оживление, а се акумулира към вече натрупаната от по-рано липса на трудова заетост. Поради това в страните от Първия свят процентът на безработните често надхвърля Критичната, според икономистите, граница от 8-13%. Това са „излишни“ за обществото хора, Живеещи от социални помощи.

Пазарната икономика, в сегашния ѝ вид, унищожавя природната среда, за която е създаден човекът. Екологичните въпроси могат да бъдат предмет на отделно изследване, а тук проблемите само се отбелязват. Да се произвежда чисто, означава да се произвежда по-скъпо, а това влиза в противоречие с основната цел на капитализма — печалбата. Освен това съществуват химически продукти (торове, препарати за растителна защита, фреони...), чрез които производителите им като че ли са си поставили за цел да унищожат нормалната околна среда. Вредата от тяхното предозиране е добре известна на специалистите, но жаждата за печалба е толкова голяма, че

никакъв здрав разум не е в състояние да спре печалбарите, след като властта е у тях. За важността на екологията се пишат книги и статии, устройват се форуми на всякакво равнище, организират се екологични движения, създават се специални министерства... И въпреки това осъществяваните природозащитни мероприятия са много по-малко от извършените поразии. Прогнозите сочат, че в началото на ХХІ век ще се разрази екологична катастрофа, но не силните на деня се стряскат — нормално за общество, „оразмерено“ само чрез печалбата.

Големи надежди се възлагаха на науката. Тя до голяма степен ги оправда: в продължение на три века осигуряваше неспирен технически прогрес на обществото, през втората половина на ХХ век извърши научно-техническата революция, а сега подготвя „третата (информационна) вълна“. Превърнала се в непосредствена производителна сила, науката все повече определя посоката на развитие на човечеството.

Същевременно все повече нарастват тревожните тенденции в самата наука, които все повече се превръщат в определящи фактори. В стремежа си да „масовизират“ науката и да извлекат по-големи „дивиденди“ от нея, управляващите елити създават огромни научноизследователски структури, в които освен учени нахлуват огромни пълчища от псевдоучени. Поради престижността на професията и често нелошото заплащане науката от призвание на малцина любознателни хора, запалени с „искрата божия“, все повече се превръща в солидна кариера и добър поминък за лица, които нямат собствени капитали, за да станат бизнесмени. Научните институти все повече се превръщат в бюрократични тромави институции. За да се издигнеш в йерархията им, не е необходимо да създадеш теория на относителността или на свръхпроводимостта, нито пък да разгадаеш молекулата на ДНК — издигането ти може да стане по „Каналния ред“, както това се извършва с един чиновник или офицер. В съвременните джунгли на наука-та трудно би се изявил един Галилей, Нютон, Айнщайн, Менделеев, Пастър или Капица... Съвременната наука обслужва бизнеса, а типичният учен има манталитета на бизнесмен, а не на запален откривател на неизвестното.

Сегашните научни Конгреси, симпозиуми и други форуми все повече се превръщат във формални протоколни мероприятия, без задълбочени дискусии, но с доминираща търговска насоченост, и все

по-често придобиват характера на увеселителни туристически воаяжи. Естествено, и тук духът на бизнеса доминира и дори диктува правилата на играта.

При такова състояние на нещата учените са не интелигенти, които се чувстват отговорни за съдбата на обществото, а наемни работници или съдружници във „фирмата“ в зависимост от мястото им в йерархията. САМАТА НАУКА НЕ Е КОРЕКТИВ НА НЕДЪЪЗИТЕ НА ОБЩЕСТВОТО, А СЛУГИНЯ НА БИЗНЕСА, КОЯТО ИЗПЪЛНЯВА ВЪЗЛОЖЕНИТЕ Й ПОРЪЧКИ. Тук няма злонамерено унищожаване на науката от страна на управляващите елити чрез масовизиране, бюрократизиране и Комерсиализиране — неблагоприятията се дължат на „духа на времето“, създаден от същите тези елити.

В продължение на повече от два века в икономиката на западния свят — Къде в чист вид, Къде с намесата на държава-та — е господствал либерализмът: пазарът, на основата на свободната конкуренция, е имал последната дума като стимулатор за развитието и регулатор на обществените отношения. Днес гигантските международни Компании правят конкуренцията доста илюзорна: те си разпределят световните пазари и оставят твърде малко място за „дребосъците“, опитващи се да им съперничат. Чрез своето лоби влияят върху правителствата и дори ги назначават (споразумяват се помежду си за това). „Поръчват“ си нужните им закони в различни страни. Могат да си го позволят, понеже всяка от първите триста международни Компании е икономически по-мощна от коя да е страна в света с изключение на САЩ.

Но това е недостатъчно за „Китовете“ на световната икономика. За да се осигурят от всички страни, ТЕ ДЕЙСТВАТ СЪВМЕСТНО С ПРЕСТЪПНИЯ СВЯТ и често сами създават престъпни организации. По този начин сферата за извличане на печалби се разширява (незаконните сделки са най-доходоносни), непрекъснато се извършва преливане на капитали от нелегалния бизнес в легалния и обратно (т.нар. Пране на мръсни пари) и последното вече е РУТИННА ПРОЦЕДУРА. Това е възможно, понеже „Китовете“ Контролират всички институции на държавата.

Характерна особеност на днешния капитализъм е, че КАПИТАЛИТЕ във все по-голяма степен СТАВАТ АНОНИМНИ.

Някогашните еднолични капиталисти и семейни фирми са на изчезване. В наши дни различните Компании проникват една в друга чрез купуване на акции, дъщерни фирми, холдинги, временни и постоянни обединения... По такъв сложен начин, че дори данъчните служби трудно проследяват заплетените им връзки; все по-често свръхбогаташите не знаят точния размер на богатствата си, пръснати из различни икономически структури, затова се задоволяват с приблизителната оценка на експертите си. Така **3 А ШИРОКАТА ПУБЛИКА ОСТАВА НЕИЗВЕСТНО ТОЧНО КОИ ЛИЦА ВЗЕМАТ РЕШЕНИЯТА, СЪДБОНОСНИ ЗА ЧОВЕЧЕСТВОТО.** Това буди асоциации с представата за някаква невидима империя, разпростряла властта си върху цялата планета и неконтролирана от никого.

Описаното тук в най-общи линии съответства на победоносно шествания по света **АМЕРИКАНСКИ МАФИОТСКИ МОДЕЛ** на либерализма, Капитализма, демокрацията — Както ви харесва. В Крайна сметка днес етикетът „либерализъм“ помага на свръхбогаташите да избегнат Контрола на обществото и държавата.

Някогашните и сегашните империалистически държави (САЩ, СССР, Великобритания...) Са създали **ОГРОМНИ РАЗУЗНАВАТЕЛНИ СЛУЖБИ** — ЦРУ, КГБ, МИ 5 и МИ 6... Когато тези служби станат достатъчно големи, започват да работят само за себе си и сътрудничат на държавата си само ако интересите на двете институции съвпадат. Това са рако-ви образувания в телата на държавите, които Контролират правителствата (правителствата всъщност са техни зложници) и при необходимост ги свалят (Кенеди в САЩ, Горбачов в СССР...). Разбира се, централите никога не действат срещу свръхбогатите, чиито интереси обслужват. Те работят в тясно сътрудничество с организираната престъпност, Като си дават вид, че се борят с нея. Това отново потвърждава тезата, че не може да има организирана престъпност, ако тя не се покровителства от структурите на реалната легална власт — без такава протекция мафиите биха се превърнали в обикновени банди с ниска ефективност и лесно могат да бъдат унищожени. На всичко отгоре, гигантските шпионстси централи поразяват с ниската си ефективност. Те непрекъснато се „издънват“ както с прогнозите си, така и с оперативната си информация (разпадането на социалистическия лагер, войната в Залива...).

Тъй като се въвежда по изкуствен начин, частният капитализъм в България започва структурирането си „отзад напред“ — първо се създават мафиотските образувания на организираната престъпност, силно стимулирани от държавните институции и всички големи партии. Така се осигурява бързо прехвърляне на собствеността от държавата в ръцете на новите капиталисти, набрани измежду висшата и средната номенклатура на реалния социализъм; Казано направо, това е брутално ограбване на обществото, непрекъснато сплашвано от мафията и манипулирано от медиите. И у нас се спазва анонимността на капитала — широката публика не знае кои са действителните собственици на „Мултигруп“, „Трон“, Първа частна банка и други икономически групировки, но е ясно, че не са Илия Павлов, Красимир Стойчев, Валентин Моллов и други подставени лица; дори ако някой реши да е против явен грабеж, той не знае кои лица да атакува. Когато въпросът със собствеността бъде решен окончателно, навярно ще се обособи легален бизнес с благородна фасада и „нелегална“ организирана престъпност, която извършва мръсните (най-доходоносни!) Сделки и която никой „не може“ да унищожи. В момента либерализмът не може да се приложи в чист вид, понеже в условията на формално държавна собственост държавата и обществото биха се разпаднали в по-голяма степен от желаната и процесът на нелегално приватизиране би станал неуправляем. Вижда се, че в България „се внедрява“ американският мафиотски модел на „демокрацията“.

ЧОВЕКЪТ ОТ ПЪРВИЯ СВЯТ

Условията на живот в Първия свят създават едноизмерен човек, ориентиран само към богатството. Всички други компоненти на човешкото битие избледняват и постепенно се разтварят в стремежа към забогатяване. Наистина, досегашните съставки на културата не изчезват, те се превръщат в професии на тънка прослойка от хора, в техен бизнес. Професионалистите, свързани с икономиката, обслужват печалбите на богатите, а артистите творят за хората от собствения си тесен Кръг и за група от богати сноби.

Някога Дмитрий Менделеев, гениален химик, оставил следи в науката, свободно се е ориентирал в световната литература, музика, архитектура, изобразително изкуство, естествознание и е владеел основните европейски живи и мъртви езици. Друг химик и лекар, Александър Бородин, се изявява като голям композитор. При това и двамата се смятат не за енциклопедисти (през XIX век това вече е невъзможно!), а само за нормално образовани хора. Днес такива интелигенти не съществуват. Доминират тесните специалисти, толкова тесни, че един познавач на хардрока отказва да се изкаже върху творба в стил стедирок. Този специалист е учудващо неосведомен относно области, близки до професията му, а за по-отдалечените няма и смътна представа. Един такъв жив Компютър музикант или философ по снобски се гордее, че не помни Питагоровата теорема, а математикът или инженерът с мъка скри-ват досадата си от музиката на Вагнер или Чайковски... Срещат се американски интелектуалци, които например не са чували за Джордж Гершуин или за Джек Лондон. Така обществото се разпада на общности („подобщества“) от музиканти, художници, писатели, лекари, сектанти, шахматисти, аквалангисти... Всяка от които се дели на по-тесни „подобщности“. Една такава „подобщност“ има свой „стил“ (мироглед) и свои ценности, Живее в духовна изолация от другите и си е самодостатъчна. Връзките ѝ с „другите“ са само икономически. Някои апологети на американската демокрация виждат в тази културна „парцелизация“ олицетворение на

плуралистична свобода. Всъщност това е преди всичко разпадане на националната култура, а оттук и на нацията и обществото.

Някога оперите на Верди са били слушани, припявани и тананикани и от „учени“, и от „прости“ — те са завладявали цяла Италия и са били част от културата на народа (и не само на италианския!); можел е да им съперничи само фолклорът. Някога децата са израствали с народни приказки и песни, по-късно са опознавали националната литература и история и това е оставяло дълбоки следи в съзнанието им завинаги. Днешните деца още от предучилищна възраст попиват оглушителния шум на модните естрадни състави и той заменя цялата култура на човечеството. Оформят се тинейджърски мирогледи — „тейк дет“ или „Ийст севънтийн“, които заменят всякакви други възгледи за света. Значителна част от български-те средношколци-отличници не са сигурни кои са Паисий, Раковски, Левски (!)... И не са чували нищо за Ромео и Жулиета, Ана Каренина, Капитан Немо...

Тези факти отбелязват общата деградация на културата, най-вече на духовната, навсякъде и особено в страните от Първия свят — там базата, от която започва падението, е била по-висока, и Контрастът между поколенията е по-силен. Този процес се дължи не само на манипулативните технологии, прилагани от управляващите елити. Той би се осъществил и без тях, макар и по-бавно — приемането на богатството за единствена цел (а не средство) в живота и единствена оценка за стойността на индивида неминуемо води до духовно обедняване и опростяване и превръща хората в машини за пари. Резонен е въпросът: **ВЪПРЕКИ ВСИЧКО, НЕ МОЖЕ ЛИ ДА СЕ ИЗБЕГНЕ КУЛТУРНАТА ДЕГРАДАЦИЯ НА ОБЩЕСТВОТО?** Отговорът е: **НЕ МОЖЕ. КОГАТО НА ОБЩЕСТВОТО СЕ ЗАДАВА САМО ЕДИН ПАРАМЕТЪР — ПЕЧАЛБАТА (наричана ефективност), РЕЗУЛТАТЪТ Е ЕДНОПАРАМЕТРИЧЕН (ЕДНОИЗМЕРЕН) ЧОВЕК, ПРОГРАМИРАН ЕДИНСТВЕНО ЗА ПЕЧЕЛЕНЕ НА ПАРИ.**

Мнозина залагат на задаващата се трета (информационна) вълна в развитието на капитализма (следователно на човечеството, защото алтернативна обществено-икономиче-ска система не се предвижда). Тогавата, поради придобиване на нови знания и технологии от рога на изобилието ще потекат реки от блага и ще има всичко за всички. 2-5% от хората (Колкото са заети сега в селското стопанство на развитите

страни) ще могат да произвеждат изобилие от стоки за всички. Звучи като Красива утопия, но учени глави обсъждат сериозно подобна перспектива. Някои считат, че това ще обезсмисли частната собственост (следователно самия капитализъм!).

Това са илюзорни политико-икономически мечти, в които не са отчетени важни фактори. Днешните управляващи елити в никакъв случай няма да пожертват своите привилегии и власт. Човешката природа показва в продължение на хилядолетия, че привилегированите хора, разполагащи с властта, Като че ли я включват в обмяната на веществата си и вече не могат да живеят без нея — за тях тя е някаква неизлечима наркомания. Те са готови да организират глад и войни, да рискуват и загубят живота си, но не и властта. Понеже човекът е не само икономическо, но и честолюбиво животно, и е готов да жертва другите в името на своето място в първата редица. Мизантропия? Не, само исторически реализъм.

Но това не е най-сериозният проблем. Дори ако днес силните на деня се проникнат от благородното съзнание за благо на всички, те не биха се справили с възникналата безработица (нали само 2-5% от хората „хранят“ цялото човечество!). А ако повсеместно бъде намалено работното време (т.е. Всички работят по 12–31 дни в годината), какво ще правят едноизмерните хора, програмирани главно за печелене на пари, с толкова свободно време? Нали не може да остане жив човек, който в продължение на месеци слуша хардрок и (или) пие отбрани алкохолни напитки! Некултурни и бездуховни хора, които не се трудят, се превръщат в сган от Капризни консуматори, неуправляеми като древния римски плебс и готови от скука да извършат всякакви поразии!

Тук се достига до същината на проблема за близкото и далечното бъдеще на човечеството и това е фундаментален проблем. НАУЧНО-ТЕХНИЧЕСКАТА РЕВОЛЮЦИЯ, ИНФОРМАЦИОННАТА ВЪЛНА И ДРУГИТЕ ЗАПЛАХИ, КОИТО ТЕПЪРВА ЩЕ СЕ ПОЯВЯТ, НЕИМОВЕРНО МНОГО УСКОРЯВАТ ОБЩЕСТВЕНОТО РАЗВИТИЕ. Едни професии отпадат, други се появяват; общоприети доскоро идеи и правила за поведение се оказват фалшиви, а ересите стават официална норма; поради бързо разширяващите се комуникации човек се среща с непознати досега страни и светове; на пазара непрекъснато се появяват нови технически „играчки“, Които

радикално променят начина на живот... И това се извършва няколко пъти в живота на едно поколение.

КОГАТО ЧОВЕК СМЕНИ ТРИ ПЪТИ ПРОФЕСИЯТА СИ, (внушават ни, че днес това е нормално и неизбежно), ТОЙ ГУБИ УВЕРЕНОСТТА В СЕБЕ СИ и усещането за подреденост на света, защото на новото си поприще започва почти като чирак, заедно с младоците. За цели поколения („династии“) от механици, Ковачи, Железничари, фермери и други семейната традиция е създала чувство за ПРОФЕСИОНАЛНО ДОСТОЙНСТВО, съизмеримо с родовата гордост у аристократите. Сега този стълб на обществените отношения рухва.

Безкрайното местене от град на град в търсене на работа или за разнообразие непрекъснато подменя Кръга от познати, приятели и Колеги и това, разширявайки контактите, в същото време създава ПОВЪРХНОСТНИ, най-често делови и протоколни и СИЛНО ОБЕДНЕЛИ ОТНОШЕНИЯ МЕЖДУ ХОРАТА. На практика, отпадат дълготрайните приятелства, създавани на младини и проверявани цял живот. „Пътуващият човек“ е САМОТЕН И ОТЧУЖДЕН ОТ ОКОЛНИТЕ, понеже за него те са случайни хора. Такъв човек няма родно място освен като отметка на свидетелството му за раждане, и НЕ ИЗПИТВА НОСТАЛГИЧНИ ЧУВСТВА Към никоя точка на земното Кълбо. По неволя индивидуалист, ТОЙ СЕ ЗАТВАРЯ В СЕМЕЙСТВОТО СИ, но и то не е сигурна Крепост — винаги може да се разпадне по материални причини, отчужденост, преситеност или от Каприз; блуждаещият човек желае „за парите си да Купи най-доброто“ и лесно се разочарова от партньора си, измамил очакванията му.

Написаното тук е не носталгична въздишка по отминали епохи, а хладнокръвна Констатация на извършващите се промени и последиците от тях. ИЗТРЪГВАНЕТО НА ЧОВЕКА ОТ ОБЩЕСТВЕНИТЕ МУ КОРЕНИ би станало и без зла умисъл от страна на управляващите елити, по силата на историческата необходимост. Елитите, в ненаситността си за власт и печалба, само ускоряват този процес.

БЪРЗИТЕ ОБЩЕСТВЕНИ ПРОМЕНИ ПРЕКЪСВАТ ВРЪЗКАТА МЕЖДУ ПОКОЛЕНИЯТА. Житейския опит на старите вече е неадекватен на новите условия и те не са (морални) авторитети за младежта. Обществената тежест на старите се измерва главно с

натрупаното от тях богатство. При толкова примитивизирани отношения **МОРАЛЪТ СЕ ОКАЗВА САМО ФАСАДНА ДЕКОРАЦИЯ** — той е свързан с отговорност, дълг и въздържане от безнравствени постъпки, докато сега отношенията между родители и деца, извън повърхностната емоционална настройка, се изчерпват едва ли не със стопанисване на богатството и неговото наследяване; всъщност **ХОРАТА ОБСЛУЖВАТ БОГАТСТВОТО, А НЕ ТО ТЯХ.**

РАЗРИВЪТ МЕЖДУ ПОКОЛЕНИЯТА УНИЩОЖАВА НАЦИЯТА, А СЛЕД ТОВА И ОБЩЕСТВОТО. Не може да има здрава спойка между хора, които като животните се ръководят само от изгодата. Не могат да образуват нация хора, които нямат обща история (познавана от всички), обща култура (тачена от всички) — особено фолклор, традиции, наследени от историята (и спазвани от всички), гробове на предците, разположени на една територия... В това отношение американците, австралийците, Канадците и други „нови“ народи не са истински нации. Не може да се създаде пълноценно общество от хора без национално съзнание — то е задължителна част от индивидуалността на всеки човек както ръста, цвета на очите, пола, професията... Когато се прекъсне връзката между поколенията, всичко това започва да се размива и да изчезва; Остават индивиди, свързани само от икономически интерес, който е конюнктурен и следователно не може да създаде трайна общност. Тези индивиди, некултурни (но смятащи се за културни), необразовани (но мислещи се за образовани), безотговорни (но не чувстващи потребност от отговорност), неетични (излишен лукс!), образуват аморфна маса от атоми, извършващи брауново движение, но с вътрешното убеждение, че целеустремено се движат към заветната цел — **ЛУКСОЗЕН ЖИЗНЕН СТАНДАРТ.**

Нужен ли е луксът на всички? За мнозина самовлюбени, празноглави или просто суетни хора луксът винаги ще бъде цел в живота. Самоцелният лукс е израз на тяхното превъзходство над „масата“, понеже няма с какво друго да я превъзхождат. А как стоят нещата за основната част от хората?

Повечето от тях несъзнателно подражават на онези, на които завиждат. След буржоазните революции в Европа новата управляваща Класа започва да Копира салоните и бита на феодалната аристокрация, която на думи презира. От друга страна, тези, които се издигат „от народа“, се стараят да имитират „стила“ на буржоазията. А хората,

които при наличие на възможности се отказват от лукс, минават за чудаци или скъперници. Това показва инертност на човешкото мислене и поведение при липсата на по-високи жизнени цели и ценности, и е част от човешката природа. Може ли човек да управлява своята природа? Малцина успяват. Ясно е, че САМОЦЕЛНИЯТ ЛУКС Като прекомерно консумиране на всякакви блага („преяждане“) — върховен стремеж на съвременния чо-век-потребител — ВОДИ ЧОВЕЧЕСТВОТО КЪМ ГИБЕЛ и засега няма решение на този проблем. Проблемът за консумативния мироглед, резултат от силно порасналите възможности на икономиката, е обективен, а манипулативните технологии на управляващите елити само го подсилват.

Нарасналите възможности на икономиката са резултат от бързия технически прогрес. Тъй като прогресът не може да се спре (и не трябва!) И трудно се поддава на регулиране, въпросът засега е неразрешим. КОНФЛИКТЪТ СЕ КРИЕ В НЕВЪЗМОЖНОСТТА НА ИНЕРТНАТА ЧОВЕШКА ПСИХИКА ДА РЕАГИРА БЪРЗО И АДЕКВАТНО НА ШЕМЕТНО ИЗМЕНЯЩАТА СЕ ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ, т.е. На (почти) неизменната човешка природа.

ТРЕТИЯТ СВЯТ

В сравнение с Първия свят, страните от Третия свят започват капиталистическото си развитие от твърде ниска стартова позиция. Голяма част от тях в миналото, пряко или Косвено, са били колонии. Ограбването им от промишления Запад в една или друга форма продължава и днес (например чрез ниските цени на произвежданата в тях продукция, диктувани от международните финансови институции). По правило инф-раструктурата им е неразвита, което прави чуждите инвестиции там неизгодни. В редица слаборазвити страни прирастът на населението изпреварва ръста на съвкупния обществен продукт и това ги поставя в безизходно положение. Тази официална информация не е оспорвана от никого.

Тъй като в страните от Третия свят живее около 4/5 от населението на планетата, очертава се КАТАСТРОФА ЗА ЦЕЛИЯ СВЯТ. По нищо не личи управляващите елити в развитите страни да са притеснени от подобна перспектива. Те продължават да предлагат на неразвитите държави програми за развитие, които още повече задълбочават кризата: закри-ват „неефективните“ производства, които създават поминък за голяма част от населението и го „изхранват“; заставят страните да развиват експортните отрасли на икономиката, без да се съобразяват с местните интереси, от което загубите на туземците са непоправими (евтин износ и скъп внос!); унищожават средната Класа (такава тенденция се забелязва и в западните страни) и създават бедняци и олигархия или Компрадорска буржоазия, която се напъва да подражава в лукса на своите покровители; унищожават националните култури чрез силна американизация; нанасят щети на околната среда. Голяма част от тези програми вече действат и на територията на България и са познати на читателя.

Диспечери на този процес са МЕЖДУНАРОДНИЯТ ВАЛУТЕН ФОНД (МВФ) и СВЕТОВНАТА БАНКА (СБ). Чрез условията, които поставят, и заробващите заеми, които от-пускат, те следят богатите да стават по-богати, а бедните — по-бедни. Като цяло Западът не оказва

икономическа помощ на държави, които не допускат на територията си МВФ и СБ.

Очевидно Западът е решил да задържи като свой СУРОВИНЕН ПРИДАТЪК „за вечни времена“ страните от Третия свят. Как, при това демонстративно Късогледство, смята да се справи с неизбежните социални революции и освободителни (от западно и компрадорско робство) войни и въстания? Може би като непрекъснато насъсква едни народи срещу други и предизвиква локални войни (Разделяй и владей!)? Или възнамерява да изстребва гладните чрез епидемии (например СПИН и други „нови“ болести)? Подобни похвати не могат да решат проблема. А може би елитите на Запад имат предвид действия, за които не се досещаме?

Манипулативните технологии включват и създаването на мощни „опозиционни“ групировки (партии, секти, движения, учения...) С подалечен прицел на действие. Общото между тях е, че те винаги ПОСТАВЯТ УДАРЕНИЕТО ВСТРАНИ ОТ АКТУАЛНИТЕ ПРОБЛЕМИ (НЛО, прераждане на душата, чиста нация, истинска религия...) И никога не атакуват цели, които са жизнено важни за елитите. Много често такива организации са агресивни и Кресливи и съумяват да увлекат големи маси от хора встрани от реалните проблеми, отклонявайки ги от борбата за истинските им интереси (например при Хитлер — „Евреите са виновни за всички беди на Германия!“, или сега в България — „Циганите са виновни за кризата в България!“).

Някои подозират, че ислямският фундаментализъм е инспириран от американския управляващ елит, за да „подпира“ Европа от изток, и като алтернатива на Втория (социалистически) свят, Когато разпадането му се очертавало като предстоящо; пред заплахата на фундаменталистите обединена Европа не би могла да се обедини напълно, и следователно няма да бъде равностоен съперник на САЩ. В случая се използва естествената реакция на част от народите от Третия свят срещу имперската политика на Съединените щати; избира се религиозна обвивка, за да е сигурно, че движението ще остане само регионално, а не глобално, с рискове за неконтролируемост; фундаменталистите зоват към реставрация на Средновековието и, значи, в дългосрочна перспектива тяхната Кауза е загубена; опустошенията, които ще нанесе това ислямско политическо течение

на подвластните народи, ще бъдат толкова големи, че дори в далечно бъдеще те няма да могат да бъдат преки съперници на американците... Така с един Куршум се удрят много зайци.

Изложената версия е правдоподобна, но няма никакви преки доказателства за достоверността ѝ. Това е естествено: ако тя е истинна, взети са надеждни мерки доказателствата да останат скрити.

Каквито и оригинални обяснения и прогнози да се правят, **ПРОБЛЕМЪТ ЗА ТРЕТИЯ СВЯТ ОСТАВА НЕРЕШЕН.**

ИМА ЛИ ИЗХОД?

Съединените щати, наричани доскоро цитадела на капитализма, днес се приемат от мнозина за еталон, Където истинската демокрация е развита в пълен обем. Най-малкото това се внушава на народите от постсоциалистическите страни.

Благодарно се премълчава, че държавният дълг на САЩ, според различни източници, е 6 или 10 трилиона долара (навярно и двете числа са верни и се отнасят за различни години) — съответно по 25 или 40 хиляди долара на човек, включително бебетата (за сравнение — всеки българин „участва“ във външния дълг с 1900 долара). САЩ никога не могат да изплатят такъв огромен дълг. Откажат ли да плащат, ще рухне световната финансова система. И все пак някога ще дойде Видовден и то в недалечно бъдеще! Понеже дългът ще расте.

Американският модел е построен върху презумпцията, че консумацията на блага непрекъснато ще расте. Ако не расте, настъпват застои, депресии и кризи. По-горе беше разисквано до какви деформации на психиката, характера и морала довежда прекомерната консумация на блага като основна цел в живота. Тук става дума за чисто икономическия аспект: нарастването на потреблението не може да продължава до без-Крайност, защото ресурсите на планетата са ограничени; дори ако хората в целия свят се съгласят да работят само за да могат американците да преяждат, пак ще се стигне до изчерпване на ресурсите. Въпреки техническия прогрес и информационната вълна.

Това са фундаментални недостатъци на американския модел. Ако към тях се добави създаденият консумативен едноизмерен човек (*homo consumativus unidimensionalis*), ще проличи, че зад лъскавата парадна фасада е започнало ШИРОКО-ОБХВАТНО ГНИЕНЕ. Така е изглеждала римската империя през последните два века от своето съществуване. Поради по-бързия ход на историята днес САЩ ще изчезнат от Картата на света през близките десетилетия. Иначе Казано,

за тази държава няма изход, каквито и мерки да бъдат взети оттук нататък.

Различни институции в света (например римският Клуб) прогнозираха още през 1980 г., че екологична катастрофа ще настъпи след 25 години, ако консумацията в страните от Първия свят не се намали с 30%, т.е. Стандартът на живот да се понижи с 30%. В САЩ никое правителство никога не би посмяло да повдигне такъв въпрос. Съмнително е дали това може да се осъществи и в другите развити страни. Но даже да не съществуваха екологични ограничения, разгледаните по-горе икономически проблеми са достатъчни, за да поставят човечеството в пълна безизходица.

Иначе Казано, преднамереното Късогледство на управляващите елити, породено от техния Класов егоизъм, води света към катастрофа. Сляпата вяра в безграничните регенера-тивни възможности на природата или в неограничената мощ на модерните технологии поддържа неоснователен детски оптимизъм у тези, които виждат недъзите на капитализма. Историята не дава своите оптимални решения автоматично и не се интересува от оцеляването на човечеството, тя само регистрира събитията. **ОЦЕЛЯВАНЕТО И РАЗВИТИЕТО Е ГРИЖА НА САМИТЕ ХОРА.**

Някаква надежда за изход от Критичното положение дава т.нар. Шведски модел. Социалдемократическият „демократичен социализъм“ си е пак капитализъм, но не в такава степен либерален и див като американския поради силното участие на държавата и обществото в управлението на икономика-Ката: действа ефикасна социална защита на трудещите се; скандинавците не са толкова зомбирани на тема „богатство“ и традиционните морални ценности не са изчезнали. Шведският модел е добра отправна точка за следкапиталистическо развитие.

Не е ясно накъде води китайският експеримент. И там номенклатурчиците се превръщат в капиталисти за сметка на народа (без МВФ и СБ!). Основното му предимство пред източноевропейския див капитализъм е, че поради запазване на властта на управляващата комунистическа партия (тя не сменя отговорността от себе си), не се допуска разграбване на страната и организирана разруха. Очевидно е, че китайски-те комунисти, при всичките си недостатъци, не са врагове на своя народ. Освен това Китайците уважават традиционните

морални ценности и националната си култура. В дългосрочен план последното е особено важно. Очакванията са нееднозначни.

А България? БЪЛГАРИЯ ИМА ДА СЕ СПРАВЯ С ПО-НАСЪЩНИ ЗАДАЧИ, най-общо казано, С ОСВОБОЖДАВАНЕТО СИ ОТ МАФИОТСКО РОБСТВО. Това означава съд над виновниците за националната катастрофа, конфискация на богатствата с недоказан законен произход, унищожаване на уж унищожената държавна сигурност (без това не може да се ликвидира разрасналата се престъпност)... Чак тогава може да се мисли накъде и по какъв път.

НОВИЯТ СВЕТОВЕН РЕД

Когато се заговори за нов ред, у по-старите хора възникват асоциации с новия ред на Хитлер (нойе орднунг) и Мусолини (нуово ордине). Когато Хитлер завоюваше света, „след първия танк вървяха Дойче банк и Дрезднер банк“. Днес апостоли на новия световен ред са Международният валутен фонд (МВФ) и Световната банка (СБ).

Разбира се, официалната пропаганда не прави никакви връзки между Хитлеровия и сегашния нов ред. Канонизираната версия е, че чрез неолибералната пазарна икономика ще се създаде здраво народно стопанство и оттук ще настъпи благоденствие за всяко общество при пълно зачитане на правата на човека. Чрез съвети и заеми МВФ и СБ бдят отделните страни да се развиват „правилно“. Полезно е да се знае до какви резултати е довел неолиберализмът в някои страни.

БРАЗИЛИЯ е обявена за икономическо чудо. Веднага след военния преврат срещу президента Гуларт през 1963 г. С цел „оздравяване“ на икономиката заплатите са намалени с 25%. Закриват се нерентабилните предприятия и постъпват (главно) американски инвестиции. През 1975 г. Е върхът на икономическото чудо. Тогава 68% от хората се хранят под необходимия жизнен минимум, а 58% от децата са недохранени. Но икономиката носи повече печалби на инвеститорите. През 1980 г. Работят 50% от производствените мощности. Тогава 1% от населението е богато, а 80% са бедни. През 1990 г. Страната се нарежда на 80-то място в света по жизнен стандарт, наравно с Албания, Парагвай и Тайланд. 40% (53 милиона) от бразилците гладуват. 50% от обработваемата земя принадлежи на 1% земевладелци. Използва се трудът на 7 милиона деца роби. Разходите за здравеопазване през 1975 г. Не достигат 1/3 от разходите през 1965 г., а днес са още по-ниски. Образованието е на нивото на Гвинея Бисау и Бангладеш. Но вносът на луксозни стоки е нараснал с 275%, поради което общият внос се е увеличил с 38%. Нарастват обаче инфлацията и Външният дълг.

Такива резки социални Контрасти налагат демокрацията-та да бъде поддържана със сила. Терорът на „елита“ е тотален. Мъченията на недостатъчно покорните (включително публичното издевателство над жени и деца пред близките им) е нещо обикновено. Наемните убийци и Военната полиция унищожават Къщите, реколтата и добитъка на селяните (за да бъдат едрите земевладелци монополисти) и убиват синдикалисти, свещеници, адвокати и всеки, който се застъпи за селяните. Т.нар. Ескадрони на смъртта (само в околностите на Рио де Жанейро те са повече от 15) избиват многобройните деца просяци и всеки заподозрян в несъгласие. Синдикалните и селските движения са смазани чрез терор.

ЧИЛИ също е обявено за икономическо чудо. След преврата, извършен от Пиночет срещу Алиенде през 1973 г., и започналия терор стартира „оздравяването“ на икономиката с американски съветници и инвестиции. През 1980 г. Брутният национален продукт (БНП) достига БНП от 1973 г., и всъщност това е чудото. Печалбите на инвеститорите устойчиво нарастват. 20% от най-богатите консумират с 15% повече от преди, а 20% от най-бедните — с 30% по-малко. Бедни стават 44,4% от населението (29% през 1970 г.). През 1980 г. Безработицата е равна на безработицата от 1960 г. За здравеопазване се изразходват половината от сумите, изразходвани през 1973 г.; в замяна на това се откриват луксозни клиники за богатите. Сантяго е обявен за най-мръсния град. Висшето образование става платено.

БОЛИВИЯ е лекувана от харвардския икономист Джефри Сакс. И тук се извършва закриване на нерентабилните предприятия и смяна на земеделските култури; армията и специално обучени в САЩ терористи налагат на селяните да отглеждат кока. Вследствие на това се налага внос на храни от САЩ, а 2/3 от експортните доходи са от кокаин. През 1991 г. БНП е равен на 3/4 от БНП през 1980 г., а 30% от износа отиват за погасяване на външния дълг. Останалата част (около 3 милиарда долара) „елитът“ си поделя и внася парите в американски банки. Над 50% от децата са недохранени. Ширят се безработицата, престъпността, наркоманията, прането на мръсни пари...

ГВАТЕМАЛА няма претенции за икономическо чудо, макар че е под Контрола на МВФ и СБ. След преврата през 1954 г. Тук фактически се води непрекъснатата гражданска война. Превратът започва с избиването на 8 хиляди селяни, а досега убитите са над 200

хиляди. Това е геноцид с одобрението на САЩ, които смятат режима за демократичен. Сегашният диктатор демократ генерал Грамахо е горд с постиженията си: „...сега убиваме само 30% от населението, а преди 100%.“ Унищо-жават се горите като аштартизанска мярка. Тероризмът във всичките му измерения е нещо обикновено.

Естествено, икономическите „успехи“ на неолиберализма са налице: 87% бедност (през 1980 г. — 79%), 250 хиляди сираци, 72% от населението не се храни редовно, 2% от жителите владеят 70% от земята, 6 милиона са лишени отлекарски грижи, 3,6 милиона са без вода... 2,5 милиона деца (при население 9 милиона) са напуснали училище и са се отдали на престъпност, наркомания, проституция... Чужденците инвестират в производството на храни, които се търсят на американския пазар, а храни за гватемалците се внасят от САЩ. Както и преди, полицията си знае работата — само за първото полугодие на 1992 г. Архиепископството е регистрирало повече от 399 убийства на непослушни граждани.

НИКАРАГУА може да се похвали с бързи успехи. След изборната победа на Виолета Чаморо над Даниел Ортега през 1989 г., с помощта на САЩ демокрацията възтържествува и постъпиха чужди инвестиции. В резултат на оздравяването на икономиката от 3800 дребни предприятия оцеляха 2500. Безработицата надхвърля 50%, за 1991 г. Доходите се изравниха с тези от 1945 г., а заплатите са 13% от тези през 1980 г. В замяна се появиха луксозни магазини, страната стана един от центровете на наркотрафика и наркоманията (Които преди 1989 г. Бяха изчезнали), разрасна се проституцията (80% от проститутките, 8 т.ч. Деца, са навлезли в занаята след 1989 г.)... По време на сандинисткото правителство тук успешно беше изпробвана нова американска тактика — да се наложи на населението безкрайна смъртоносна война, докато то се умори и само пожелае ново правителство.

АРЖЕНТИНА също спада към икономическите чудеса. Под Контрола на МВФ и СБ там започна закриване на предприятия и постъпиха чужди (американски) инвестиции, които ориентираха икономиката към износ и разрушиха вътрешния пазар. Частното богатство нарасна, а държавата отслабна и затъна в Корупция. Увеличиха се бидонвилите, а рязко се съкратиха разходите за

здравеопазване, образование и социални помощи. Оздравената икономика доведе до 40% безработица.

В Буенос Айрес 60% от 12-милионното население живее без Канализация.

ВЕНЕЦУЕЛА — и тя е икономическо чудо. През 1991 г. Икономиката, следвайки общия сценарий с МВФ, СБ и чужди инвестиции, регистрира ръст от 9,2%. Това става при намаляване на доходите с 55% в сравнение с 1988 г., заплати на равнище 44,3% от тези през 1987 г., 35% недохранени деца (11% през 1984 г.) И Когато само 57% от населението яде повече от един път на ден. Т.е. Икономиката, сама по себе си, е добре, а населението — зле.

МЕКСИКО — при упорито прилагане на неолибералната доктрина, съумява да натрупа значителен външен дълг и бюджетен дефицит. През 80-те години заплатите спадат с 60%, тарифната ставка днес е 0,45 долара за час вместо предишната 1,38 долара за час. Безработицата стремглаво расте и повечето мексиканци са на път да се окажат излишни. Естествено, социалното напрежение се съдържа с широко използване на армията и полицията, с ескадрони на смъртта, мъчения и убийства.

ХОНДУРАС — достатъчно е да каже, че 2/3 от населението е безработно.

Биха могли да се изброят много страни, Жертви на неолиберализма и Контролирани от МВФ и СБ, и резултатите ще бъдат сходни. Това са всички държави в латинска Америка и Африка (без ЮАР) и голяма част от азиатските. Даже развита страна като Австралия в продължение на няколко години ежегодно намалява националния си доход с 5%, откакто управляващите я лейбъристи възприеха неолиберализма и оставиха пазарната стихия без държавен Контрол.

Дали наистина управниците на Запада разоряват икономиките на различни страни от глупост и Късогледство? Глупостта е невъзможна дори теоретично: опитът еднозначно показва, че всички страни с чисто неолиберална икономика вървят към икономическа и социална безизходица. Даже един глупав човек би го забелязал. Тогава?

Отговор дава американският политик Джордж Кенан: „ако искаме да запазим разликата между нашето богатство и бедността на другите, трябва да отхвърлим «идеалистическите лозунги» и да се

борим за «чистите и прости схващания на властта». Ако множеството от негодници (това са трудещите се и народите от Третия свят — б.а.) Се опитва да направи това, трябва да го накараме да се върне в редицата със сила...; в Третия свят често чистото насилие е достатъчно“.

Как така? А Къде отиват международните общности и хуманни декларации? Оказва се, според американския публицист Хейс, че „американските ръководители се противопоставят на значителните планове за индустриализация в Третия свят и отхвърлят програмите за външна помощ върху държавни заеми за създаване на икономически ръст“. Те дават предпочитание на „меркантилния подход“, Който интегрира икономи-Ките на Третия свят „в система за свободна търговия под американско доминиране“.

През 1992 г. Целите се формулират съвсем ясно: САЩ трябва да бъдат световна сила монополно; „новият ред“ ще бъде такъв, какъвто го определи Вашингтон; промишлените нации не бива да оспорват американското ръководство или да се опитват да изменят реда; не бива да има независима европейска система за сигурност — това трябва да бъде само НАТО, доминиран от САЩ; САЩ ще определят какво е „несправедливост“ и какво трябва да се Корижира. Според американския икономически наблюдател Стивън Рейб „ролята на Третия свят е да продава суровини и да поглъща излишъците от американски капитали“. С допълнение: „евтини суровини“. Стратегическа цел е **ДА СЕ ОСИГУРЯТ ПЕЧАЛБИТЕ НА АМЕРИКАНСКИТЕ ИНВЕСТИЦИИ В ЧУЖБИНА** (документ PSC 5432/1 на Съвета за национална сигурност). Всичко друго е несъществено и обслужва тази цел. Това става най-лесно, ако възможно най-голям брой страни (в идеалния случай всички останали) се превърнат в Трети свят. Другите западни държави се присъединяват към тази доктрина с правото на младши партньори.

За осъществяването на целта трябва да се създаде фактическо световно правителство, откъснато от народните стремежи, което да направи световните човешки и материални ресурси достъпни без ограничения за мултинационалните Компании и банки (според някои оценки днес те владеят 20-50% от световната търговия), Който да Контролират системата в световен мащаб. Правителствата на

държавите от Третия свят трябва да бъдат полиция на САЩ, насочена срещу управляваните от тях народи при използване на ресурсите им.

А как стои въпросът с неолиберализма в самия Първи свят? Не съсипва ли той икономиките на развитите страни? Не ги съсипва, защото там никога не се прилага неолиберализъм. Там правителствата контролират пазарите и оказват финансова помощ на застрашените Компании (на „Крайслер“ в САЩ, на металургията във Франция, на автомобилната промишленост в Англия...) И не допускат фалита им. Всички високотехнологични производства съществуват благодарение на държавни дотации, Като дотациите идват от обществения сектор, а печалбите отиват в частни лица.

НЕОЛИБЕРАЛИЗМЪТ Е ПРЕДНАЗНАЧЕН САМО ЗА ТРЕТИЯ СВЯТ. Неговата роля е да съсипе икономиките на тези страни или поне да попречи на развитието им, да ги направи зависими от Запада доставчици на евтини суровини и работна ръка. Това се прави под претекст за „стабилизиране“ и „оздравяване“ на икономиките им. Започва се със закриване на нерентабилните предприятия. За нерентабилни се считат предприятията, чиято продукция не се търси на Запад, макар и да намира добър пласмент в собствената страна. Представете си български завод, който през 1985 г. Произвежда обувки по 15 лева чифта (при средна заплата 205 лева); обувките са малко понискокачествени от италианските и не се продават добре на Запад, но българите ги купуват охотно; заводът се обявява за нерентабилен и се закрива, а пазарът се наводнява с италиански обувки по 200 лева (колкото една месечна заплата), недостъпни за повечето купувачи. Ако заводът се намира в страна от Първия свят, правителството ще се намеси финансово, ще се внедрят нови технологии, Качеството ще се подобри и заводът няма да бъде закрит.

По подобен начин се постъпва със селското стопанство. То се преустройва за производство за износ (това, което се търси на Запад), а местният пазар, дезорганизиран от преобразуванията, се задоволява с внос от Запада. Разбира се, западните страни не разоряват селското стопанство, а го дотират.

Според икономиста Джеймс Морган „изграждането на новата световна система е оркестрирано от 7-те най-развити страни, МВФ, СБ, ГАТГ“, благодарение на „система за непряко управление, което допуска интегрирането на ръководители на развиващите се страни в

мрежа от нова ръководна класа“; „доказателство за лицемерието на богатите нации е тяхното изискване за отваряне на пазарите в Третия свят тогава, Когато те затварят своите“ (чрез и без мита — б.а.)... „По този начин бедните ежегодно прехвърлят в Касите на богатите повече от 21 милиарда долара“; „...структурните преобразования, наложени от мвф и СБ, са били катастрофа за бедната трудова Класа най-малко в 100 страни“. Икономическата комисия на ООН за Африка разкри, че страните, които следват програмите, препоръчани от МВФ, имат процент на прираст, по-нисък от този на страните, които се осланят на обществения сектор, за да отговорят на основните нужди на населението си.

При това положение обществените разходи за образование, здравеопазване, транспорт, библиотеки... Стават излишни (не носят печалба на Запада) и следователно могат да се ограничават или изобщо да не се отпускат. Работещите в тези сектори (в Третия свят) трябва да бъдат ниско платени или да се заменят с по-нискоквалифицирани служители.

В Източна Европа се изпробва либерализмът, грижливо избягван от развитите страни, но прилаган в Третия свят с разрушителен ефект под настойничеството на Запада. На народа е отредена ролята да спазва реда, а не да се бърка в него. Мвф следи сценарият да се изпълнява точно и да няма опити за трети път (т.е. Извън сценария). Например на страните от бившия СССР е определено да произвеждат енергия, суровини и земеделски продукти. В случая „демокрацията“ е много полезна, докато служи на Запада за експлоатация и ограбване. При нея старата Класа на привилегированите от комунистическата партия (номенклатурата) ще приеме ролята на елит от Третия свят. Извън формалния ѝ аспект демокрацията е опасност, която трябва да се предотврати. Правата на човека служат само за пропаганда.

Често Западът раздухва митове за икономически чудеса в развиващи се страни като Бразилия, Чили, Венецуела и др. „Под «икономическо чудо» се разбира интегрална съвкупност от Красиви макроикономически статистики, големи печалби на чуждите инвеститори и луксозен живот за местния елит; под сурдинка: и нарастване на мизерията на мнозинството от населението“ (Ноам Чомски). Според този Критерий в България сега се извършва икономическо чудо. Навярно по модела на Хаити.

Извън икономическата принуда, осъществявана от запада пряко или чрез неговите оръдия мвф и СБ, винаги съществува заплаха от организиране на локална война или друг вид пряко насилие. Според Чомски „покорените народи трябва да знаят, че не могат, да се изплъзнат от Контрол в присъствието на господаря си. Иначе не само ще бъдат опустошени чрез експлозия на насилие, но ще продължават да страдат още дълго време, колкото САЩ сметнат за необходимо за удовлетворяване на своите интереси“. Ето защо се променя и характерът на войната. В миналото армията е понасяла удара на противника, а цивилното население е изпитвало само недоимък. Сега войната се води предимно срещу населението, а армията или терористите понасят по-скромни щети. За това говорят 4-те милиона граждани, загинали във Виетнам, 1 милион в Афганистан, 70 хиляди в Чечения и неизвестно колко в латинска Америка, Бурунди, Израел, Ливан...

При всяка система на управление най-трудно се постига подчинението на масите, включително в Първия свят — тук има и едно ограничение: у дома си не бива да избиваш целия народ, защото после няма кого да управляваш и експлоатираш. Все пак „трябва да се Контролират негодниците (т.е. Народа — б.а.) — както идеологически, така и физически — и да им се пречи да се организират и обменят идеи, което е предварително условие за всички Конструктивни мисли и за всякакво социално действие... Целта е трудещите се да се превърнат в толкова глупави и невежи, колкото е възможно това за едно човешко същество... И да се превърнат 8 прости зрители... Да се изгони от ума на негодника всяка идея за вземане в ръцете си на собствената си съдба. Всяка личност трябва да бъде изолирано островче, предназначено да поема пропаганда, и безпомощно пред две враждебни външни сили: държавата и частния сек-тор, които поддържат свещеното право да определят основния характер на обществения живот. Освен това втората сила трябва да остане скрита: нейните права и власт трябва не само да бъдат неоспорими, но и невидими като част от естествения ред на нещата“. Не ви ли напомня на Оруел? Дъг Фрейзър, президент на профсъюза на обединените авторботници, критикува „ръководителите на бизнеса“, че „са решили да започнат едностранна Класова борба — една война против трудещите се, безработните, бедните, малцинствата, децата и старците

и даже против много членове на средната Класа в нашето общество“. Подкопаването на солидарността между трудещите се е един аспект на това настъпление. От друга страна, Киното, телевизията и пресата създават впечатлението, че синдикатите са непредставителни маргинални, Корумпирани и антиамерикански организации. Журналистът Джон Хоур отбелязва, че доходите на трудещите се намаляват след началото на 70-те години заедно с намаляването на стачките. „парадокс е, че през 1992 г. САЩ имат слаба икономика, но фирмите имат високи печалби“, Констатира Институтът за икономическа политика. След едно десетилетие рейгъномика „повечето американци работят по-дълго време за по-малка заплата и значително влошена Сигурност“. Това засяга дори притежателите на университетски дипломи. В доклад на Конгреса се отчита, че след средата на 80-те години гладът е нараснал с 50% и засяга 30 милиона души; сред децата под 12 години всяко осмо гладува. За пръв път в модерната история на едно индустриално общество битува общото усещане, че положението няма да се подобри, че няма изход.

Вижда се, че вследствие на превръщането на икономика-та в световна в САЩ се насаждат черти, характерни за Третия свят: някои сектори стават безполезни за нарастване на богатството на привилегированите и затова са занемарени. „ако след десетилетието на рейгъновска лудост към САЩ бъдат приложени нормите на МВФ, те са първостепенен Кандидат за сурови мерки на санкциониране“. Естествено, МВФ няма да наказва своя господар.

И така, онова, което привилегированите в САЩ подготвят за другите, рикошира и върху самите тях. Но управляващите явно не са обезпокоени. Клод Мейр от ЦРУ иска задълбочаване на потисничеството: „Трябва да се откаже правото на стачка... Гражданите на Съединените щати трябва да свикнат с всеприсъствието на могъщата тайна полиция...“ Това вече би бил тоталитаризъм в чист вид. Сега е маскиран като демокрация.

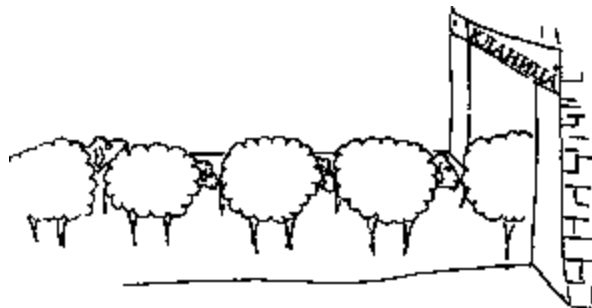
Фактът, че САЩ и целият Запад сами подготвят своя залез, не може да бъде повод за нашето злорадство. В момента на рухването си те ще повлекат след себе си целия свят.

Съвременният капитализъм, олицетворение на демокрацията, преживява дълбока криза. Част от нерешените проблеми са вътрешно присъщи на тази обществена система, т.е. Те са обективни. Друга част,

плод на ненаситната алчност за печалба на всяка цена, са създадени преднамерено и злонамерено за страните от Третия свят. Тъкмо за последните се говори тук. Икономическата Картина се оказва доста различна от митовете, които официалната пропаганда безспирно набива в главите на хората.

Не е възможно българските управници да не са чули нищо за написаното тук, т.е. За Новия световен ред. Те добре знаят, че изпращат България в Третия свят, но обричат народа ни на деградация и страдания, за да си осигурят лични позиции на компрадорски елит (надзиратели на робите), служещ на Запада. А народът ни търпи това.

Когато човек посети западна страна, той е силно впечатлен от високия (в сравнение с България) Жизнен стандарт, от Красивите сгради, паркове, магазини, театри... И от цялата подреденост на живота. Той се движи по туристическите маршрути и вижда онова, което е за показване. Едва ли ще надникне в статистическите справочници и едва ли ще се срещне с бездомници, бедняци, безработни, ако пътуването му не е свързано с подобна професионална цел. Но написаното тук остава в сила и един истински гражданин трябва да го знае.

ПОДЛЕЖАТ ЛИ БЪЛГАРИТЕ НА ЗОМБИРАНЕ?

В зората на капитализма и преди това основно средство за господство е било прякото насилие. Администрацията, войската, полицията, съдилищата... Поставени в услуга на господстващите Класи, с (груба) сила са смазвали недоволството на народа и стремежа му към по-добър живот. „Идеологическата обработка“ на широките народни маси, осъществявана главно от религията, е играела спомагателна роля.

НЕОСВЕТЕНАТА ЧАСТ НА ЗАПАДНАТА ДЕМОКРАЦИЯ

След Втората световна война, поучени от истерическия опит, управляващите елити поставят на научна основа „общуването“ си с масите — чрез почти съвършени технологии на манипулиране съумяват да предизвикат у народа желаното от елита поведение. Разбира се, и най-съвършената технология не изключва засечки, и тогава влиза в действие изпитаната груба сила. В страните от Първия свят прилагането на груба сила се оценява като провал за управника — насилието предизвиква ответна реакция на насилие или поне на неподчинение от страна на управляваните и това усложнява „играта“ на елита.

През последните години се заговори за т.нар. Психотропно оръжие — генератори, излъчващи особен вид вълни, които въздействат върху разсъдъка на хората и ги превръщат в аморфна маса от живи автомати, зомби, които изпълняват чужда воля. Зомбиране (англ. *Zombie* — възкресен чрез магия мъртвец) на хората може да се получи и без използване на технически средства, чрез „обикновено“ „промиване на мозъците“ посредством медиите и създадените условия на живот.

Характерна особеност на днешната епоха е фактическата ЛИПСА НА БОРБА МЕЖДУ СЪПЕРНИЧЕЩИ СИ ИДЕИ — априори се приема, че капитализмът е най-добрата и окончателна обществено-икономическа система (и че дори той е Краят на историята), а дискусиите на многобройните научни икономически и политически форуми се водят в рамките на капиталистическия модел: как да бъде той усъвършенстван и развит, как да се избегнат „някои недостатъци“ (подобни дис-Кусии у нас преди се водеха в рамките на социалистическия модел)...

Когато тези „дребни недостатъци“ започнат да създават неудобства за управниците, от „складовете“ с предварително разработени или импровизирани манипулативни оръжия се изважда готовата „идея“ (доктрина, мода, предмет, философия, телевизионен сериал, естраден състав, почин, Кампания, религиозно учение...) И се

пуска в обръщение. Манипулативната идея отклонява недоволството на масите встрани от наболелия проблем и за известно време елитът може да прави какво-то си иска. При поява на нови „дребни недостатъци“ цикълът се повтаря. Иначе Казано, срещу недоволството и породените. От него нови идеи се воюва не с други идеи, а с манипулативни технологии, разработени от опитни психолози. Това е Качествено нов елемент във вековната борба между управници и управлявани.

Манипулативните технологии могат да включват и истински идеи, в т.ч. Дори коректни и полезни. Същественото тук е, че те са (често еkleктично) смесени с „подправки“, Които правят „ястието“ (технологията) полезно само за елита. В такава посока се извяват многобройни местни, регионални и международни фондации, Клубове, секти, дружества... А също и голяма част от междудържавните организации — те обслужват интересите на управляващите елити в Първия свят и главно в САЩ.

В общи линии, методите на манипулиране, достигащи до зомбиране, са еднакви в целия свят.

ОСНОВЕН ФАКТОР Е ТОТАЛНИЯТ КОНТРОЛ НАД медиите. В условията на демокрацията формално всеки има право да издава вестници и книги или да открие радио- и телевизионен канал. На практика това не е така, главно по икономически причини — масовите медии обслужват само интересите на управляващите елити; противоречията между тях отразяват единствено противоречията между отделните Кланове на тези елити; елитите са единомисленици в позицията си, че народът трябва да бъде пасивен зрител на събитията и да се задоволява с това, което му дадат.

Медиите подбират съобщаваните новини и акцентите в тях; ограничават образователните материали за сметка на самоцелните сензации; разпространяват музикална и друга хуманитарна култура на нивото на най-необразованата част от населението, стремежи се да снижат до това равнище и културата на образованите хора; представят различни събития и факти тенденциозно; телевизията запълва предаванията си с развлекателни предавания на детско духовно равнище и безкрайни сериали (Сапунени опери), Които преднамерено създават наивна и нереална представа за живота... **СЪЗНАТЕЛНО СЕ**

ИЗБЯГВАТ ФУНДАМЕНТАЛНИТЕ ВЪПРОСИ НА ЧОВЕШКОТО БИТИЕ И ОСНОВНИТЕ ПРОБЛЕМИ НА СЪВРЕМЕННОСТТА.

В Книгоиздаването преобладават развлекателните жанрове — криминални, любовни романи, Книги на ужасите и комикси запълват щандовете на Книжарниците. Политическата, социологическата, философската и друга „сериозна“ литература, предназначена за потесен Кръг от читатели, по „научен начин“ отново защитава интересите на елита. Не напразно тук книгите се разглеждат заедно с медиите — по същество те изпълняват същата манипулативна поръчка.

Младежта и децата се отклоняват от социалните проблеми и най-вече от разностранните аспекти на човешката култура чрез оглушаващ натиск от страна на естрадната култура. Огромни тиражи от грамофонни плочи, компактдискове и видеокасети безспирно убеждават младата публика, че „истинската“ музика е именно тази. Умнозина се оформя схващането, че цялата култура на човечеството се създава от рок-, джаз-, блус-, рап-и прочие състави, т.е. Поредната модна вълна се превръща в мироглед. Култивира се специфична порода от социални инвалиди, които поради еднородността на средата си дори не подозират това. Подобни индивиди, дори ако в зряла възраст станат добри специалисти в някаква професия, запазват своето едностранчиво развитие (своята ограниченост), и при култивираната у тях социална инфантилност не представляват заплаха за управляващите елити.

Ако към всичко това се добави и добре режисираният (от психолози) политически живот, в обществото НЕ ОСТАВА ПРОСТРАНСТВО, НЕЗАЕТО ОТ МАНИПУЛАТИВНИ ТЕХНОЛОГИИ. По такъв начин манипулирането на народните маси, при достатъчна продължителност на процеса, довежда до зомбирането им — прилагането на определена манипулативна хватка гарантира необходимата реакция на масите.

Естествено, основните политически партии в страните от Първия свят обслужват единствено интересите на управляващите върхушки. Такива са демократическата и Републиканската партии в САЩ, Консервативната, лейбъристка и Либералната партии във Великобритания, ХДС-ХСС, СДП и ПСД в Германия... — разликите в програмите и действията им, Когато са на власт, често са неразличими. На електората се предлага да избере депутати или президент между

вече избраните му от елита. Това не означава, че между съперниците за властта има пълна хармония. Напротив, Кипи люта борба между различни полшпикани, Кариеристи и представители на различни Кланове на управляващата върхушка, но резултатите от изборите слабо влияят върху положението на народа — това е борба между елита за дял от плячката. **НОВ ЕЛЕМЕНТ** в технологията на управление днес е, че **ВЪРХУШКАТА ФИНАНСИРА (ДОРИ СЪЗДАВА) КАКТО „СВОЯТА“, ТАКА И „ОПОЗИЦИОННАТА“ ПАРТИЯ И ДЪРЖИ И ДВЕТЕ ПОД КОНТРОЛ.**

СТРАТЕГИЧЕСКА ЦЕЛ на управляващите елити е **ДА НЕ ПОЗВОЛЯТ НА НАРОДА ДА СЕ ОРГАНИЗИРА В ЗАЩИТА НА СВОИТЕ ИНТЕРЕСИ.** Най-различни организации, Контролирани или инспирирани (и дори създадени) от елита, запълват цялото обществено пространство. Това са многобройни спортни, религиозни, „научни“, професионални, икономически, развлекателни, мисионерски... Структури за Контрол и „промиване на мозъците“ на масите. Благодарение на тях „отдолу“ не могат да се създадат истински самодейно възникнали организации — почти всеки опит за спонтанно възникване дори на безобидна организация на филателисти, шахматисти, ад-вентисти, Каратисти... Се натъква на вече съществуваща, Контролирана от елитите структура от подобен вид, със същите цели и предмет на дейност; освен това никой не спонсорира неконтролираните структури.

Голям успех на управляващите елити в борбата им срещу народите е фактическото обезличаване на професионалните съюзи. За упадъка на синдикалното движение има и обективни причини: относителното намаляване на работническата Класа (основна част на членската маса в профсъюзите), непостоянство на упражняваната професия поради ускорения технически прогрес (ако по време на трудовия си стаж човек смени три пъти професията си, той не е обвързан с никакъв синдикат)... Елитите разчитат не само на обективните фактори. Те превземат профсъюзите, оглавяват ги чрез подставени лица и насочват дейността им в своя изгода. Синдикалните борби все повече стават симулативни съгласувани с елита и се водят само за да могат синдикалните лидери да „запазят лицето си“ пред членската маса. В САЩ синдикатите на практика са унищожени, а другите страни от Първия свят вървят в същата посока.

Друг успех на елитите е фактическото „измиране“ на интелигенцията. Образованите хора днес са само владеещи професията си интелектуалци, които не се чувстват обвързани със стремежите на народа си и не изпитват никаква морална отговорност за съдбата му. По същество те са интелектуални бизнесмени, чиято бакалска психика се отличава от психиката на „чистите“ поклонници на богатството само по претенциите. Голяма част от тях с удоволствие биха станали „чисти“ бизнесмени (т.е. по-богати) и биха зарязали „призванието“ си, ако им се удаде.

В някои Кланици говедата се подвеждат да тръгнат на заколение от дресиран бик, който малко преди Кървавата раз-връзка се измъква от Касапницата през специален страничен изход. За Касапите този бик-предател струва многократно повече от едно обикновено говедо. Интелектуалците изпълняват ролята на дресирания бик за своя народ. Те всячески оправдават „новия ред“ на капитализма, Като критикуват дозирано „някои недостатъци“ в рамките на системата и насочват вниманието на обществото в посоката, поръчана им от елита. Това в най-голяма степен се отнася за интелектуалците, които елитът наема за управленска дейност и постепенно включва в себе си.

Значителна част от интелектуалците не са лишени от знания и висок интелект. Липсата на устойчив морал, воля и гражданска смелост (готовност да понесат лични щети) ги превръща във „фурнаджийски лопати“, готови да услужат на всеки, който е готов да им заплати. Дори само оттук се вижда, че в социален план морално-волевите Качества на индивида са по-важни от интелекта му.

Днес силови методи за подчиняване на масите се прилагат в неявен вид. Това са тероризмът и организираната престъпност Чрез тях народът се сплашва, обезверява, деморализира, дезориентира и дезорганизира. Такъв народ не може дори да мисли за оказване на съпротива на елитите. Новото в този начин на силово въздействие е, че **УПРАВЛЯВАЩИТЕ ВЪРХУШКИ НЕ ПОЕМАТ ОТГОВОРНОСТ ЗА НАСИЛИЕТО, А СИ ДАВАТ ВИД, ЧЕ СЕ БОРЯТ С НЕГО** чрез съдебната процедура, която обаче е преднамерено усложнена. Елитите 8 Първия свят (особено в САЩ) разполагат с цялата икономическа, политическа и съдебна власт плюс армия, полиция, шпионски централи и други специализирани институции (извън тях не съществува нищо), и е напълно изключено да не могат да се справят с

тероризма и организираната престъпност, ако по-Желаят. Но не желаят, защото се нуждаят от тях. Всъщност организираната престъпност (различните мафии) действа Координирано с елитите, понеже е част от тях. Границата меж-ду управляващия елит и Мафията все повече се заличава.

Обикновено народът не знае какво става в страната му и е свидетел само на (част от) резултатите от задкулиската дейност на елита. По-умните хора могат само да гадаят как-во става зад Кулисите, без да знаят кой точно „дърпа Конците“ и кои са истинските движещи сили на събитията. Умните и волеви хора, готови да се борят с Мафията, са изолирани един от друг и не разполагат със средства (например медии), за да се свържат помежду си и да се организират за борба. Основната част от народа е зомбирана по описания по-горе начин, одобрява по принцип съществуващия начин на живот и почти винаги, с механичен автоматизъм, реагира в предвидената посока, съответстваща на приложената манипулативна технология. На народа е внушено, че не бива да се занимава с политика, понеже тази сложна работа е задължение на елита. Процесът на социално зомбиране е почти завършен в САЩ, но и останалите страни от Първия свят вървят по американски път.

Главното поражение от манипулативните техники е **РАЗРУШАВАНЕТО НА ЦЕННОСТНАТА СИСТЕМА (МОРАЛА)** у хората и заменянето ѝ с един-единствен показател — **УСПЕХА (БОГАТСТВОТО)**. **ХОРА СЪС ЗДРАВА ЦЕННОСТНА СИСТЕМА НЕ МОГАТ ДА БЪДАТ ЗОМБИРАНИ ЧРЕЗ МАНИПУЛАЦИИ.**

В такава бутафорна, фасадна, мафиотска „демокрация“

Са се изродили (съзнателно от страна на елита) идеите на цяла плеяда велики мислители. С развитието на информационните и комуникационните системи (например Интернет) трябва да се очаква, че зомбирането на народните маси ще се задълбочи и „демокрацията“ напълно ще се превърне в бутафорен демократичен ритуал, нямащ нищо общо с вземането на управленски решения. В полза на елита. Дотук думата „елит“ навсякъде е без кавички — управляващите върхушки в Първия свят наистина представляват стопанския и интелектуален елит (не целия) на обществото. Основното, което отдалечава всеки представител на този елит от обществения човек (*homo socialis*) и го превръща в хуманоид, е **ЛИПСАТА НА МОРАЛ.**

СПЕЦИФИЧНИ ЧЕРТИ НА БЪЛГАРСКАТА „ДЕМОКРАЦИЯ“

Всичко, Казано дотук, е съставна част на българската „демокрация“. Тъй като новият-стар елит няма търпение час по-скоро да узакони властта си, описаните технологии се прилагат в по-драстичен вид, с повече грубост и примитивизъм.

Тук също няма борба между идеи, а само прилагане на манипулативни технологии въпреки мащабните шумотевици на различни форуми и в медиите.

Медиите и най-вече телевизията са ударните звена в прилагането на технологията за „промиване на мозъците“. Чрез тях на хората може да се внуши и най-нелепото твърдение, и то така, че всеки да го възприеме като своя собствена позиция („Главна опасност за България са циганите и турците!“, „Основна заплаха е да станем 16-а република на бъдещия СССР!“, „България е загубена, ако не разрушим паметниците на съветската армия!“...). Показваните филми и издаваните книги в преобладаващата си част пряко или Косвено визират богатството като единствена ценност и пренебрегват морала като отживелица.

Около 200 партии запълват цялото политическо пространство — на практика, не можете да регистрирате нова партия с определена програма, понеже такава вече съществува. Няколко телевизионни Канала, десетки централни и регионални радиостанции и повече от хиляда вестника господстват в сферата на медиите и зад привидния си плурализъм се целят в една точка. Основните стари-нови, сега преименувани издателства, наводняват книжния пазар с доскоро забранени книги. И те смятат, че смисъл на живота е богатството, дори Когато не го казват направо. Въобще, незаето пространство няма. Това е симптом на ТОТАЛИТАРНА ПОЛИЦЕЙСКА ДЪРЖАВА. И се постига без политическа полиция и без пряк полицейски или партиен Контрол. Ето колко свършени са психологическите манипулативни технологии, разработени на Запад!

Както и на Запад, „обикновените хора“ у нас не знаят какво става в държавата им — те виждат само надводната част на айсберга, показвана им от медиите, и правят неуверени догадки за невидимата му част. Тук не става дума за червени, сини или другояче оцветени бетонни глави, които са напълно зомбирани, а за относително непредубедения гражданин, който все още се опитва да се добере до истината.

Естествено, матулативните технологии у нас атакуват преди всичко ценностната система на българина, която и без друго е разколебана от многото перипетии в новата ни история. Целта е да се елиминира моралът — нещо, без което зомбирането не е възможно. За това съществуват и обективни причини като урбанизацията и подвижността на населението — напуснал родното си село или малък град, Където всички го познават, в големия град човекът се оказва анонимен и не-Контролиран в действията си; всичко е позволено, стига да избегнеш ударите на закона. Българският „елит“ не оставя моралната деградация само на обективните фактори. Естественият процес е продължителен, а на управляващия мафиозен „елит“ е нужна спешна деморализация, иначе не би могъл да постигне целите си.

Когато се говори за български елит, думата винаги трябва да се поставя в кавички. Нашенският елит рязко се отличава от западния. Тамошните свръхбогаташи са извършвали пиратските си похождения през миналите векове (има и новобогаташи — Като изключения, потвърждаващи правилото). Образованите им вече потомци, притежаващи богатство и власт, се стараят да имат благоприличен вид и да се Кичат с морални добродетели (християнско смирение, милосърдие, благотворителност...). За успешното изиграване на тази роля им помага интелектуалният елит (без кавички), грижливо подбиран от най-реномираните университети. Нашенският „елит“ се самоназначава за такъв в момента, все още не е легализирал претенциите си, не може да обясни откъде има богатствата си, и да докаже, че не е мафия. Наетите от Мафията политици поразяват със своята (под)посредственост, която се стараят да компенсират с многословие и Красноречие (ако го притежават). Голяма част от „бизнесмените“ се набиват в очите с неандерталския си вид и държание (откъде в България се взеха толкова неандерталци!), а просташкото им поведение на тържествуващи маймуни отблъсква.

Сега вече не е тайна, че Куфарчетата с ограбените от народа пари са раздавани тъкмо на измета на обществото — неандерталците. Като същества без морални скрупули (основно изискване!) И с ниски интелектуални възможности те са лесно управляеми. Не изглеждат много по-добре и представителите на „едрия капитал“. Ето защо българският елит е „елит“. Нашенският „елит“ и западният си приличат главно по своята недобронамереност към народа си.

И тук, както и на Запад, стратегическа цел на „елита“ е да не позволи на народа да се организира за отпор. В името на това се запълват всички пространства и се провеждат манипулативни операции. Съществуващите отпреди организации, които не могат да бъдат ликвидирани изведнъж (синдикати-те, организациите на инвалидите, на пенсионерите, на специфично болните, творческите съюзи...) Се превземат отвътре, и поставени под Контрол, бързо се обезличават.

Тежък удар за трудещите се е обезличаването на профсъюзите. Все по-очевидно става, че Казионните КНСБ и КТ „подкрепа“ действат в полза на мафиотския елит и против своите членове. За да демонстрират своята „независимост“, те от време на време симулират Конфронтация с правителството и изказват загриженост за народа, а за да разцепят син-дикалното движение, понякога (особено в началото на „демокрацията“) се преструват, че водят борба помежду си. Въобще, това са симуланти, които имитират синдикална защита в един по принцип съгласуван процес под ръководството на „елита“.

Специфична черта на българската „демокрация“ е **ОРГАНИЗИРАНОТО ОБЕДНЯВАНЕ НА НАРОДА**. При форсираното „строителство на капитализма“ част от обедняването е „естествен“ процес: за да се пръкне един милионер, трябва да се създадат няколко хиляди бедняци; нали не се произвежда нищо повече в сравнение с преди (напротив!) И милионите на новобогаташите са ограбени от бедняците! Като цяло обаче процесът на обедняване е дирижиран и има за цел да постави народа на Колене, в режим на животинско оцеляване, Когато не само високите идеи, но и елементарният морал остават на заден план. Такова човешко стадо е най-удобно за манипулиране, включително и за зомбиране.

Очевидно, за Мафията-„елит“, владееща България в този преходен период, организираното ограбване на народа е недостатъчно.

Затова тя го тероризира и чрез организирана престъпност от всякакъв вид. По всичко личи, че ударната сила на престъпността са различните охранителни фирми (както бе съобщено по Канал 1 на БНТ, в България има 150 хиляди охранители, в т.ч. В София 100 хиляди — повече от числения състав на армията и полицията, взети заедно!). Охранителите се рекрутират главно от бивши служители на държавна сигурност и бивши спортисти. Така Мафията с един Куршум удря два заека: 1) Неутрализира обучени мъже, които, останали без работа, биха се превърнали в потенциална заплаха за нея; 2) Използва услугите им за утвърждаване на своята власт. Когато Мафията-„елит“ легализира заграбеното от народа (например след завършване на приватизацията), по всяка вероятност неколкостотин души от охранителите ще образуват „ескадрони на смъртта“ по латиноамерикански маниер, а останалите просто ще бъдат унищожени. Извън охранителните фирми с престъпна дейност се занимават всякакви самодейци — хора с престъпни наклонности, чието време е дошло, отчаяни хора, останали без работа, и дори тинейджъри, непознаващи морални задръжки. Всички видове престъпност дестабилизируют обществото, унищожават държавата и — Кое е главна цел — сплашват населението. Медията с всички сили разгласяват „подвизите“ на бандитите и създават Криминална психоза. Така целта е постигната: уплашените хора не могат да окажат отпор на „елита“.

Американската мечта за бързо и лесно забогатяване чрез един сполучлив „удар“ от филмите и рекламите успешно се пренася в живота на българина и започва да става част от неговия манталитет. Митове в този дух вече украсяват биографиите на новобогаташите и особено на „едрите капиталисти“. Мнозина млади хора придобиват, да го наречем, бингосъзнание, заменящо целия мироглед. С успех се ползват томболи, в които голямата награда е нов апартамент. Такава примитивна уловка дава възможност на управниците да разиграят (дори да подарят) ЕДИН апартамент, вместо да построят необходимите ЕДИН МИЛИОН апартамента. Врѣх на стремежа към бързо забогатяване без труд са т.нар. Пирамиди. Отчаяни, деморализираш и дезориентирани, българите се хващат на тези манипулативни уловки с наивността на малки деца — толкова много им се иска желаното да бъде възможно! А това показва, че манипулативните технологии действат ефикасно.

В Крайна сметка цел на манипулациите, водещи към зомбиране, е т.нар. АТОМИЗИРАНЕ НА ОБЩЕСТВОТО — всеки индивид, изолиран от другите, да се чувства сам, изоставен, безпомощен и уплашен, и да се спасява поединично. Детският оптимизъм у други хора може да се обясни само с тяхната неосведоменост или вродена глупост.

Неуязвима ли е Мафията-„елит“, владееща България днес? Тя е силно уязвима, но никой не ѝ оказва отпор, никой дори не търси обяснение за делата ѝ.

Много неудобен въпрос за всички мафиоти е произходът на богатствата им, на които засега няма нито един разумен отговор. Още по-нелепо звучи понятието „едър капитал“ в страна, Където преди 1989 г. Никой не би могъл да намери легитимно обяснение за притежаването дори на 100 хиляди лева. Един официален отговор на тези въпроси би означавал директно да се признае ограбването на обществото, прането на мръсни пари и всички далавери на новия-стар „елит“.

Крайно неудобен въпрос е защо БКП-БСП „сменя системата“, без някаква друга сила да я заставя да прави това. Ако като причина се признае провалът на реалния социализъм, ня-Кой (същият „елит“) трябва да отговаря политически и съдебно. Освен това никой официален орган не е решавал „да се строи капитализъм“, нито пък е имало референдум по този въпрос.

Върхушката няма задоволително обяснение нито защо „общонародната социалистическа собственост“ трябва да се приватизира, при това на безценица, нито по какъв Критерий се избират новите ѝ собственици, нито пък кой е решил да има приватизация.

Не може да се даде и никакво официално обяснение на въпроса защо преднамерено се съсипва страната ни, защо се ликвидират здравеопазването, общественото осигуряване и цялата социална защита на населението и защо в Крайна сметка се провежда геноцид срещу народа.

Могат да бъдат зададени и други „лоши“ за „елита“ въпроси.

Мафията-„елит“ знае. Че не може да отговори на нито един от тях, и затова всячески ги избягва. СДС и гравитиращите около него „опозиционни“ партии също не засягат подобни въпроси дори в

предизборната си агитация. Нагърбил се с неблагодарната роля на отгледана, симулативна опозиция, разединил народа и реабилитирал БСП, СДС продължава да защитава фанатично либерализма, неконтролираната пазарна икономика и други пагубни за катастрофиралата ни страна позиции, отстъпвайки по-изгодната роля — популистката „защита на трудещите се“ — на БСП.

В медиите и на публични места се обсъждат фрагменти от важни събития и решения, от които непосветеният изобщо не може да разбере за какво става въпрос. Важното е да не се засягат фундаменталните въпроси, повдигнати по-горе. За да бъде объркването пълно, шум вдигат партии, съюзи, патриотични организации, културни общности, фондации, религиозни Конфесии, секти, дружества с различна насоченост, центрове за демокрация, институти с невероятни профили, стари и нови университети, синдикати, Културтрегери, охранителни фирми, професионални демократи, патриотични капиталисти, благотворителни организации... Плурализъм в действие. Оказва се, че това е много надеждно средство за създаване на бъркотия и манипулиране на масите.

Както и в други подобни ситуации, интелигенцията играе ролята на дресирания бик, повеждащ стадото на заколение. Опиянена от настъпилата „демокрация“ и преориентирала се по посока на вятъра, тя безкритично превъзнася западните ценности, папагалски лансира „модерни“ теории и концепции. Участва във всевъзможни Кръгли и некръгли маси и други форуми, фондации, асоциации и всякакви говорилни, а Когато може, се включва и в управителни съвети. „Елитните“ интелектуалци всъщност се интересуват единствено от личното си преуспяване. Няма и помен от възрожденския ентузиазъм и обреченост в служение на народа — днешният интелегент, наричащ себе си интелектуалец, е „модерен“ човек, следователно индивидуалист, зает със себе си, за когото обществото е само фон на собствените му изяви. От време на време изказва дълбомислени, според самия него, оценки на дадени събития и с чувство на изпълнен дълг отново се затваря вътре в себе си. Естествено, толкова модерен човек, в стремежа си да бъде в крак с модата, един от първите става плячка на манипулативните технологии. Такъв духовен бизнесмен никога няма да поведе народа срещу Мафията, а ще гледа сеир (нищо, че родината му загива!) И умно ще Констатира фактите, а ако България

изчезне, ще се „преквалифицира“ в американец, австралиец или грък. Понеже е Космополит по дух. Тежко на България!

И така, българският народ — за кой ли път! — отново е на границата на оцеляването. Ограбен и обеднял, тероризирай чрез престъпност, умело манипулиран, майсторски разединявай от „елита“, дезорганизиран, с разклатепа ценностна система, съзнателно дезориентиран, с интелектуалци вместо интелигенти, отчаян и обезверен, той няма големи шансове за оцеляване.

Интересно е, че при тези трудни условия сравнително малка част от българите се поддават на зомбиране — това са бетонните глави от всички цветове. Сините и досега не могат да обяснят какво представлява „синята идея“, в която фанатично вярват, а червените просто нямат идея, но знаят, че трябва да я защитават до смърт. При „западняците“, с тяхното сравнително еднакво възпитание и унифицирано поведение, зомбирането става по-лесно и по-естествено — достатъчно е в „унифицирания блок“ на поведение да се включи еднакъв „зомбиращ елемент“ (например, че американският начин на живот е единствено правилен и няма друга алтернатива), и хората започват да се превръщат в управляеми от елита автомати, проектирани за печелене на пари. Със своя социален инфантилизъм, детски индивидуализъм, непризнаване на авторитети българите нямат унифицирано социално поведение и „включването на еднакъв зомбиращ елемент“ не води до еднакво поведение у всички индивиди. Освен това бъркотията, създадена от нашия „елит“, все още не е еднаквият зомбиращ елемент.

Обаче условията на живот, разисквани по-горе, са на път да превърнат нашенеца в пещерен човек (*homo troglodytis*), Който реагира само на непосредствените дразнителни и действия в полза на насъщните си интереси. Той не притежава историческа памет, нито перспектива за бъдещето, а живее само с настоящето (както и едно дете). Грижите му са насечени главно (или единствено) Към физическо оцеляване, както става при животните. Ако му потръгне, Към оцеляването се добавят трупането на богатства с всички възможни средства и форсирано „Консумиране на живота“ в дози, опасни за самия живот. Примитивизиран докрай, той не е обременен с никакви морални задръжки. Строго погледнато, ПЕЩЕРНИЯТ ЧОВЕК НЕ Е ЧОВЕК.

Това е опасната перспектива за нас, българите. Тя обезсмисля не само целия еволюционен процес на природата, но и делото на Паисий, Раковски, Левски, Ботев, Вазов... Това би било социално израждане.

А СЕГА НАКЪДЕ?

Състоянието на нещата се осъзнава от немалко хора. Процесът спира дотук. Всички чакат **НЯКОЙ ДРУГ ДА НАПРАВИ НЕЩО ЗА НАРОДА**, и с тайна надежда се взират в... „елита“.

Тези, които не могат да бъдат обвинени в сътрудничество с Мафията-„елит“, се насочват към странични цели, нямащи нищо общо с насъщните проблеми на обществото.

Едни се заяждат с държавата като институция за потисничество и чакат световната революция, която ще я унищожи. Докато чакат, критикуват (сполучливо!) Недъзите на обществото, разказват си спомени от славните времена на своята младост и спорят за чистотата на идеите си. Със своята пасивност не допринасят за освобождаването на България от мафиотско робство и твърде улесняват Мафията.

Други искат да възродят обществото (този път истинско!) Съгласно идеите на Ленин-Сталин-Червенков Нина Андреева. Със своята твърдолинейност губят възможността да защитят дори онази част от идеите си, които днес могат да се отстояват. С неадекватната си позиция те всъщност помагат на Мафията: от една страна, отблъскват масите от левите идеи, а от друга — увличат малка, но активна част от българите в невярна посока.

Трети са заети със спасяването на планетата и на целия Космос, с прераждането на душите, с трансценденталните проблеми на човечеството и с всякакви отвлечени (не непременно безсмислени!) Проблеми, с които един свободен любознателен човек би запълвал времето си. Мафията великодушно включва някои техни изяви в своите манипулативни технологии.

Могат да се посочат и други огнища на въображаема (макар и искрена) съпротива срещу безчинствата на Мафията-„елит“. Те не й причиняват реални щети, затова тя „демокра-тично“ ги търпи, Като декорация на плурализма. Общото в тези огнища е, че те поставят своите тесни Каузи или просто натрапчиви идеи по-високо от Каузата на цялото общество. Тези хора очевидно не са достигнали до

заклучението, че намеренията им са неосъществими, докато България е собственост на Мафията.

Затова, ако не броим симулативните апострофи на „синдикатите“ и спорадичните популистки обаждания на „опозицията“, никой не оказва отпор на изкуствено предизвиканите кризи за олио, захар или брашно и на убийствените режими на водата, електричеството и пр., и геноцидът срещу българите се осъществява безпрепятствено.

Оказването на отпор е трудно, особено Когато борещият се не разполага с мощни медии. Тъкмо това налага обединяване на силите за освобождаване на родината ни от Мафията.

Тук не се засягат структури и лица, които развиват дейности, вписани в различни европейски, национални, идеални и прочие организации. Като цяло те участват в манипулативните технологии на „елита“, независимо дали го съзнават, или не.

И накрая, отговор на въпроса, изведен в заглавието: ПОДЛЕЖАТ ЛИ БЪЛГАРИТЕ НА ЗОМБИРАНЕ? НЕСЪМНЕНО, ДА. Това е въпрос на време. Поради националната специфика, изтъкната по-горе, този процес се забавя. Засега ние се превръщаме в пещерни хора — Като преходен етап към зомби-рането.

ЗА „ДРЕБНИТЕ“ НЕЩА

Която и страна да посетите, вие неминуемо ще ползвате тоалетна. По чистотата на отходните места можете да направите преки изводи за хигиената и битовата култура на жителите на тази страна. Можете да правите Косвени заключения и за манталитета им, гражданската дисциплина в обществото, най-често срещаното поведение на хората... Така този периферен показател, нефигуриращ в никакви статистически справочници, ви създава не само устойчиви впечатления, но и доста правдоподобно мнение за един народ.

Грижливо поддържаните гробища говорят много: потомците на погребаните тачат своите предци, следователно своя род, значи и своята история и родина; това са хора с устойчива ценностна система, придържащи се към традициите и разграничаващи вечното от преходното и сериозното от лековатото. За мъртвите може да е безразлично, но живите се възпитават от спомена, поддържат връзката между поколения-та и не загубват историческата си памет. Занемарените гробища, без да има война или тежко природно бедствие, са признак на разпадащо се общество и на деградиращ и изчезващ народ. Не разложението и деградацията се дължат на неподдържаните гробища, а запустелите гробища са резултат от разложението и деградацията. Й този „дребен“ показател не се съдържа в справочниците, но колко много информация дава!

Често гледаме футболни мачове — на стадиона или по телевизията. Преди срещите на национални отбори се изпълняват химните на страните. Нормално е да видите как строените на терена играчи запяват своя химн. Но често никой не пее — никой не знае текста дори на първия Куплет. „Мила родино, ти си земен рай, тра-ла-ла-ла, ра-ра-ра-ра, ра-ра-ра-му-у...“ никой не е успял да научи думите на химна нито в училище, нито в Къщи. Научаването се затруднява, Когато всяка власт сменя химна. Полезно е да се знае, че французите имат „Марсилезата“ повече от 200 години, а „Дойчланд юбер алес“ е написан още преди създаването на германския райх и е бил

национален химн и при Кайзера, и при ваймарската република, и при Хитлер, и сега — той не е обвързан с никакъв политически ре-Жим. Когато всички пеят химна си, те (може и несъзнателно)

Спонтанно изразяват принадлежността си към здрава национална общност. Незнаенето на химна — един формален, но емоционален стожер на нацията — е белег на национален упадък и разпадане на обществото. И отново: нацията се разпада не защото не знае химна, а не знае химна, защото се разпада.

Германци, англичани, скандинавци и други са прочути със своята точност. Те идват на уговорената среща на минутата и е изключено някой от тях да не се яви на уговореното място дори ако става въпрос за развлечение — неявяването означава, че на човека се е случило тежко произшествие. При това никой не смята, че точността е някакъв подвиг, както не смята за подвиг дишането. Има и народи, за които поетият ангажимент има само пожелателен характер, а точността се счита за лукс, Каприз или подвиг. Това е проява на социален инфантилизъм у възрастни хора. Инфантилизмът не води пряко до разпадане на обществото, но такова общество е не-ефективно. Обърнете внимание, че „точните“ нации са силни и в икономиката, и на война, и в други дейности, при това постигат всичко с по-малко усилия и с по-малки загуби. „Неточните“ народи често не постигат нищо и се мятат от катастрофа към катастрофа. И тук изводът е в тази насока: обществата са инфантилни не защото са „неточни“, а са „неточни“, понеже членовете им са инфантилни.

Българската национална телевизия (БНТ) е задръстена с реклами. В началото плахо (пробно), а после редовно с реклами се прекъсват игралните филми, обикновено на най-интересното място. Телевизионните зрители в началото мърморят недоволно, след това се примиряват („какво можем да направим!“) и свикват. Някои домакини даже са доволни от принудителната пауза, понеже могат да отскочат до Кухнята и да погледнат дали готвеното ядене не е загоряло. При това положение не може и дума да става за художествено въздействие, пречистване на душата или елементарно възпитателно влияние. Навярно от „сапунените опери“, завладели екрана, не се очаква такова въздействие.

Тъй като жаждата за печалба е ненаситна, трябва да се очаква, че ескалацията на рекламния тероризъм ще продължава. Нищо чудно в

скоро време арията на Крал Филип от „Дон Карлос“ или хорът на евреите от „набуко“ да бъдат прекъсвани от реклами на кока-кола. Какво пречи да се прекъсва и националният химн? Нали парите са по-важни от всичко!

А защо да не бъдат прекъсвани и църковните служби? Как ви изглежда едно такова съчетание между реклама и евангелието от Марко: „Като настана събота, той захвана да поучава в синагогата; и мнозина, които слушаха, с учудване говореха: откъде у него това? (6:2)... А Иисус им казваше: (6:4)... Използвайте само дамски превръзки «Либрес»; те поддържат терена винаги сух и готов за действие; ... Пророк не бива без почит, освен в отечеството си, между сродници и у дома си.“ (6:4)

Какво пречи да се прекъсне и обръщението на президента към нацията? Нали от рекламата се ражда печалба, а печалбата е за благо на фирмите, т.е. За нас (това ни внушават). „българската нация ще върви уверено към демокрация само ако... Употребява презервативите «Лайф Стайл»... Приобщаването ни към Европа ще се ускори, Когато всеки българин... Консумира «Делта» — върха на сладоледа...”

Навярно измислените примери изглеждат абсурдни. Засега. Но въпрос на време е да се превърнат в действителност. Когато в едно общество богатството е бог и стои над всич-Ко, а културата проси подаяния (спонсориране) от него, обществото необратимо се разпада и е обречено да загине. Иначе Казано, онова общество, което прекъсва игралните филми с реклами, е обречено да загине, колкото и парадоксално и пресилено да изглежда подобно твърдение. Обществото ще загине не защото прекалява с рекламите, а приоритетността на ре-Кламите е симптом на опасно заболяване, водещо към гибел. Макар че съществува и обратна връзка — доминирането на рекламите над културата допринася за гибелта на обществото.

В страни като Швеция, Където капиталът все пак е под обществен Контрол, чак такава вакханалия на печалбарството не се допуска. Телевизията има два държавни Канала (не мислете, че богатата Швеция не може да си позволи 20 Канала!) И нито един частен (в Англия Каналите са четири). А в много селища на България се приемат 12 телевизионни програми. В „изостанала“ Швеция всички реклами са отделени в двайсет-минутен блок веднъж на ден — обществото не

позволява повече. И въпреки това шведските фирми преуспяват и намират начини да рекламират продукцията си. БНТ е залята с реклами и въпреки това финансовото ѝ положение, по думите на ръководствата ѝ, винаги е катастрофално. Навярно рекламите не я стабилизират, а облагодетелстват отделни лица.

Разискваните тук „дребни“ неща говорят много. Те показват безпътицата, отчаянието, примирението, разлагането и деградацията на народа и обществото, за кой ли път поставени в режим на оцеляване. Германците, чехите, поляците, французите и други народи, макар и подложени на силно манипулиране, все още не са (напълно) зомбирани или превърнати в пещерни хора, и спонтанно оказват отпор на всеки опит да се посегне на правата и интересите им. Без да са се наговаряли и без да има организация за съпротива, по силата на унифицираното си възпитание, обща ценностна система, вкоренено свободолюбие и достойнство, те светкавично и по еднакъв начин реагират на увеличаване на цените на млякото с 10%, на вноса на американска риба на дъмпингови цени, на опитите за възраждане на нацизма, на въвеждането на извънредно положение... Реагират с демонстрации, погроми (над внесената риба) и най-често с бойкоти. Бойкотът на някаква стока, персона, избори и други мероприятия е мощно оръжие в ръцете на по-слабата (най-вече във финансово отношение) страна, защото изолира и поставя в глупаво положение силната страна.

Макар че народът в България е мачкан от управниците по най-драстичен и нагъл начин, няма дори наченки на някакъв отпор. „Дребните“ неща, обсъждани по-горе, показват, че масов отпор не може да има — едно разложено (атомизирано) общество няма ценности, които си струва да бъдат защитавани. Членовете на това общество само оцеляват, всеки сам за себе си. Също като дивите животни.

ИДЕАЛНИЯТ ПОЛИТИК И ДЪРЖАВНИК

Има училища и университети за Ковачи, стругари, трактористи, юристи, лекари, инженери, икономисти... Понеже има такива професии. Училища за политици няма. Защото няма такава професия. Политик може да стане всеки — тук няма изискване за професионален ценз — и българската действителност е живо потвърждение за това. Може, ако зад гърба му стои мощна група от заинтересувани хора, която да го избере от името на народа. И държавник може да бъде всеки — българският опит от последните десетилетия потвърждава това.

Какъв все пак трябва да бъде идеалният политик? Медиите и предизборните плакати дават отговор на въпроса: умен, честен, етичен, волеви, образован, висок професионалист... Стоп! Как така ще бъде професионалист, след като няма училище за политици, пък и няма такава професия?... Всъщност в наши дни авторитетният епитет „професионалист“ се прикачва на подставеното лице (наемника) на някоя Влиятелна групировка. Ако в продължение на няколко десетилетия един човек е в центъра на събитията, той придобива политически опит, получава информация, недостъпна за другите, усвоява някои процедури и трикове и това му позволява да преодолява различни препятствия, служейки на покровителите си и на собствената си кариера. От името и в името на народа. А интересите на обществото? Уважаващият себе си политик не се интересува от такава проблематика, макар че интензивно я размахва в предизборните Кампании; за него обществото са различните групи на управляващата върхушка (елит), които финансират неговия възход; широките народни маси са плебс, тълпа, стадо, което трябва да бъде прилъгано и приспано с предизборни обещания, при необходимост насъскано срещу измислен враг и манипулирано с всички средства на манипулативните технологии. Ако не постъпва така, няма да бъде политик — елитът няма да спонсорира кариерата му, медиите няма да

му предоставят трибуните си, икономическите групировки няма да го Канят в управителните си съвети... А Къде останаха неговата честност, етичност и прочие афиширани добродетели? Те са за трибуната. Кандидат-политик, който иска да служи на тези добродетели, е неизбираем — управляващият елит няма да го издигне като политик. Такива са действителните правила на демократичната игра.

Често казват, че даден политик или управник се е Корумпирал, защото не е издържал изпита с властта. Обикновено това е вярно, Когато става дума за начинаещ политик, който първоначално е имал искрени намерения да служи на своя народ. „Старите кримки“ споменават думата „Корупция“ само в предизборните си речи или Когато изобличават свой противник — те знаят, че Корупцията е част от поли-тическият живот и от собствената им кариера. „Колегите“ — и приятели, и противници — не биха търпели в своята банда от „професионалисти“ безупречно честен догматик. Нито пък спонсорите — те се нуждаят от свое лоби във властта, а не от светец със собствено мнение. „Светец“, попаднал сред политици прагматици, ще изгори като метеор и ще осъществи само малка част от своята програма. „малко“ е повече от „нищо“, но апостолът на правдата, навлязъл в политиката, трябва да бъде подготвен психически, че пребивава там за кратко време.

Политикът, дошъл на власт, т.е. Станал държавник, се сблъсква с проблеми, които трябва да реши на всяка цена, ако иска да остане на власт. Оказва се, че основният проблем е... Оставането на власт. За да успее, той трябва да бъде умен, хитър, Комбинативен, прагматичен... И това обикновено влиза в конфликт с морала, от името на който държавникът действа. Николо Макиавели дава ценни напътствия за един държавник (P Principis — Принцът): „...Мъдрият владетел не е длъжен да бъде верен на дадената дума, ако с това уврежда на себе си... Никога не липсват причини, за да се прикрие нарушеното обещание... Не е необходимо владетелят да притежава всички добродетели; необходимо е обаче да изглежда, че ги притежава... Когато го слушат и гледат, да прави впечатление на човек, преизпълнен с благочестие, честност, непорочност, човечност, вяра... Всеки вижда как изглеждаш, малцина са, които могат да разберат какъв си... Владетелите трябва да предоставят на други неблагоприятните дела, а за себе си да запазват

благодатните... Много по-сигурно е владетелят да внушава страх, отколкото да бъде обичан.“ Звучи съвременно, нали? Да не повярваш, че оттогава са изминали пет века!

Разбира се, това не са единствените Качества, които държавникът трябва да притежава. Той е длъжен да си дава сметка какво прави и защо го прави. За да запази властта си, му се налага да посвърши и нещо полезно за държавата и обществото. Но най-важното е, че трябва да защитава интересите на групата (Класата), Която го е поставила на власт. Държавата съществува именно заради привилегиите на тази Класа (елит). Дори абсолютният монарх или диктатор се съобразява с тях, ако не иска да бъде свален. Монархът, загрижен за опазване на династията си, обикновено преследва и дългосрочни цели. Държавникът, чиято власт е в рамките на един мандат, акцентира върху моментните потребности. Това е особено добре изразено в слаборазвити-те страни и най-вече в банановите републики — там дошлият на власт бърза „да си оправи положението“, без да се интересува от последиците от своите действия: „След мен — и потоп!“ Естествено, без да засяга интересите на „спонсорите“ си.

Казаното дотук представя в твърде неблагоприятна светлина и политиците, и държавниците. Може ли да бъде иначе? Досегашният исторически опит на всички народи по-Казва, че не може. Фактически всички държави съществуват, за да обслужват своите привилегировани паразити. Това е залегнало в един от основните технологични принципи на управление: на определена прослойка преднамерено се дават НЕЗАСЛУЖЕНИ ПРИВИЛЕГИИ, поради което тези хора с всички сили защитават политическата власт — падне ли властта, те губят привилегиите си; всяка власт подбира привържениците си измежду хората с по-ограничени интелектуални възможности, но с неограничени амбиции за издигане и привилегии; тъкмо тази измет добива усещане за избраност (елитарност) и вътрешна убеденост, че ѝ се полагат привилегии.

При реалния социализъм в България привилегирована беше номенклатурата, набирана по принципа „да се избере най-лошото измежду лошото“ („лошите“ са послушни и със зъби и лакти бранят привилегиите си). При „демокрацията“ подборът на новите капиталисти се извършва по същия принцип: новата управляваща Класа се формира от бивши номенклатурчици, офицери от ДС, някои

реститути, безогледни „обикновени хора“ (получили Куфарчета с пари, ограбени от народа), обикновени пробивни кариеристи и новоизлюпени „професионални демократи“; някои от тях са всичко това едновременно. По този начин всяка власт в България извършва отрицателен подбор на Кадрите си. Това обяснява защо страната ни почти винаги се е управлявала от посредствени и подпосредствени дребно скроени хорица с мегаломански амбиции и защо в морално отношение почти всички „първи хора“ са измет.

Подобен принцип в една или друга степен доминира в целия свят. В по-изостаналите страни той се осъществява буквално. В развитите страни не издигат „най-лошото из-между лошото“, но избират доказано посредствени хора, чиято най-висша морална ценност е собствената им кариера. Поради това сред управляващия елит рядко, и то при екст-ремни ситуации, попадат хора като Наполеон, Бисмарк или Дьо Гол. Има и друго: личности като Нютон, фарадей, Бетовен или Айнщайн не се съгласяват да бъдат въввлечени в политиката. Напротив, властогонци като Сталин, Хитлер, Чърчил или Александър Йорданов се стремят към властта като пеперуда към запалена свещ.

Самите политици и държавници, използвайки влиянието си над медиите, упорито разпространяват митове за своята изключителност и незаменимост. Част от митовете не са митове: умелото ръководене на държавата и обществото не е въпрос само на добро желание, а наистина изисква управленска квалификация, която се придобива в течение на много години, т.е. Управниците трябва да бъдат „професионалисти“ и едва ли не щатни. Това пък означава, че даже да са навлезли в политиката с най-честни намерения, с течение на времето ще образуват своя „професионална“ общност, която обслужва главно себе си (и „спонсорите“, естествено!). За да се избегне това, политиците трябва да се сменят често, което означава да не разбират от работата си. Оттук възниква дилемата кое е по-важно: често сменящи се непоковарени и неквалифицирани наивници или постоянна „политическа Класа“ от Компетентни и Корупмирани шарлатани.

Обикновено златната среда се търси в правилата на „демократичната игра“ — предполага се, че избирателят със своя вот отхвърля самозабравилите се политикани; предполага се също, че общественото мнение чрез своите акции е коректив на политиканските

изсилвания; че критиката на опозиционните партии не позволява разрастване на Корупцията и вземане на пристрастни решения; че медиите също действат като коректив... Това значи, че ТРЯБВА ДА СЪЩЕСТВУВА ОБЩЕСТВЕНО МНЕНИЕ, НЕЗАВИСИМО КАКТО ОТ ДЪРЖАВАТА, ТАКА И ОТ ПОЛИТИЧЕСКИТЕ ПАРТИИ. Общественото мнение се създава на базата на ОБЩОПРИЕТИ МОРАЛНИ ЦЕННОСТИ, при активно-то участие на общопризнати авторитети като училището, църквата, Културните институции, изтъкнати интелектуалци и други известни личности.

Опитът в страните от Първия свят доказва, че „демократичната игра“ лесно се превръща в декоративен демократичен ритуал — съперническите си партии и стоящите зад тях икономически структури водят борба за плячка, а пред публиката спорят по второстепенни въпроси, но при опасност винаги действат съвместно против общия си враг — народа; училището, медиите и другите фактори, влияещи върху общественото мнение, или са собственост на силните на деня, или лесно се купуват. Това е естествено за общество, Където богатството всъщност е единствената морална и социална ценност.

В България то се демонстрира по доста драстичен начин. Партиите — почти всички Контролирани от Мафията — солидарно унищожават българския народ. Медиите, въпреки показния плурализъм, дискутират само теми, одобрени от Мафията, по начин, удобен за нея. Казионните синдикати демонстративно размахват юмруци и пет пари не дават за трудещите се. Православната църква, както винаги, е безучастна към страданията на своя народ. Организации, обединяващи и защитаващи народа, просто липсват. Какво чудно тогава, че Мафията безнаказано прави каквото си иска! Въпреки демократичната Клоунада!

Наистина ли няма изход от положението? Изход, възможен поне като теоретичен модел?... Има. При това практичен. Историята е показала, че НИКОИ УПРАВНИЦИ В НИТО ЕДНА СТРАНА В НИКОЯ ЕПОХА НЕ СА НАПРАВИЛИ НИЩО ДОБРО ЗА НАРОДА СИ, АКО НЕ СА БИЛИ ЗАСТАВЕНИ ДА ГО НАПРАВЯТ ЧРЕЗ СИЛЕН НАТИСК ОТДОЛУ, ОТ НАРОДА. Това е изходът. Това е непрекъснат процес на противоборство между широките народни маси и самозабравящите се политици (дори Когато са произлезли от народа!) И обществото живее в постоянно динамично равновесие. Ако

политиците и управниците победят, обществото загива, а държавата запада. Ако народът смаже управниците, на тяхно място идват други (не по-добри) или държавата загива.

И така, само силният отпор отдолу осигурява Кон-такт между управници и управлявани и дава възможност на народа да отстоява своите ИНТЕРЕСИ, ЧЕСТ И ПРАВО НА ЖИВОТ. Само тогава политиците и държавниците работят не само за себе си, но и за обществото.

АКО НЕ СЪЩЕСТВУВАШЕ ЛЕВСКИ...

До Края на живота си Галилео Галилей не е съумял да докаже пред съдниците си, че Земята е Кълбо и се Върти. Затова е заплатил висока цена за „нелепото“ си твърдение. Любопитното е, че процесът пред Светата инквизиция се води през 1531–1533 г., а 11 години преди него е завършила Магелановата експедиция, т.е. Твърдението е доказано експериментално. По доктринерски съображения обаче за римската църква е било удобно да твърди, че Земята е плоска и неподвижна. Силата е била на нейна страна и тя Користно се е възползвала от това предимство, позволяващо ѝ по лесен начин да трупа богатства, а на висшия ѝ Клир-да се отдава на земни удоволствия. За своите еретични и „нелепи“ твърдения Джордано Бруно и Ян Хус са заплатили с живота си. Заплатили са и много други светли умове, изпреварили времето си.

Днес, поне официално е така, тези хора се възприемат като мъченици за правда и свобода. Но от друга страна, погледнато прагматично, те са глупаци — опитвали са се с главите си да пробиват стени, вместо да бъдат Конформисти и да направят блестяща кариера в църковната йерархия. Винаги е било известно, че **НАЙ-ИЗГОДНАТА ЖИТЕЙСКА ПОЗИЦИЯ Е КОНФОРМИЗМЪТ**. Защиатавайки общоприети истини и за-блуждения, човек може да се радва на осигурен живот и душевно равновесие. А ако гръмогласно декламира общоизвестни баналности, може да завоюва и високи позиции. Докато „лудите“, Които твърдят, че Земята се върти, винаги са преследвани и унищожавани, обикновено не постигат нищо приживе и чак след смъртта им потомците на Конформистите им издигат паметници и ги включват в христоматиите. За да експлоатират подвига им за свои цели.

Нека да хвърлим поглед върху българската история.

От гледна точка на прагматизма Паисий Хилендарски си е прахосал живота — вместо да се опита да стане игумен на манастира (а защо не и нещо повече!), както постъпват порядъчните монаси, той

се е захванал да пише История славяно-болгарска. От позициите на съвременните представи за ефективност също не е постигнал нещо съществено — обикаляйки страната пеш, Като гламав, той е оставил на различни места няколко десетки преписа на своята история, които са били прочетени най-много от неколкостотин човека. Капка в морето. Откачен монах! А ако го нямаше?

Още по-унищожителна може да бъде критиката срещу Раковски. Вместо да стане тежък търговец или султански чиновник, ползващ се с уважението и благоволенieto на силните на деня, както правят умните и сериозни хора, той тръгнал да организира чети, легии и да издава вестници, от които не се печелят пари. А Когато Сърбия, благодарение и на неговите легии, изгонва турския гарнизон от Белград, вместо да получи за заслугите си висок пост и да стане сърбин (както години по-късно прави българинът никола Пашич), отново се занимава със своите „глупости“. Този будала явно не знае, че Където е добре, там е родината. След многото си щуротии Раковски умира в бедност, изоставен от всички (пада му се!), а българите пак си остават поробени. А ако го нямаше?

Ами Левски? Не послушал правилните напътствия на вуйчо си Василий и на други умни и сериозни хора и тръгнал да бунуе раята срещу легитимната власт на Негово величество) султана! И Като въртоглав да обикаля българско и да създава тайни революционни Комитети от хайлази и хаирсъзи като него! Абе, глупако, всеки почтен бакалин ще ти каже, че империя не се събаря с 50 Комитета от по 5 човека, дето месец след учредяването си забравят, че са Комитет!... Пък и зле ли ни е под султанска власт?... Увисна на бесилото (хак му е!)... Ефективност — близка до нула, биха Казали в наши дни. А след смъртта на Левски Комитетите се разпадат и априлското Въстание се подготвя от нови хора... А ако го нямаше Левски?

И Ботев не е по стока. Вместо кротко да си даскалува или да се опита да завърти търговийка, тръгнал вестници да издава и стихотворения да пише за свободата, и други глупости да върши, дето нито за ядене стават, нито в пари могат да се обърнат! И не стига това, ами събрал хаймани като него, да се бият против властта, значи против закона! И какво направи? Направи дупка в морето!... И тук никаква ефективност.

Слава Богу, има умни и сериозни българи, които да ни отсрамят пред цивилизования свят. Умният човек никога няма да тръгне направо срещу властта и закона, винаги ще плува по течението, ще сваля шапка на по-умните (по-силните) и ще превърне всичко това в пари и обществено положение. Да вземем например хаджи Иванчо Хаджи Пенчович. Богат човек, умен човек, верен слуга на падишаха. Изпълнил дълга си и изпратил Левски на бесилото, а султанът му дал нишан (орден) и други благини. След време дошло освобождението на България от турско робство и Хаджи Пенчович отново изпълнил дълга си, този път като депутат в Учредителното събрание в Търново. И пак богат и почитан. Ето това е умен човек! Прагматик.

Пример за подражание е и Александър Лилев. Бедно момче от Северозападна България, отрано тръгнало по правилния път. Комсомол, БКП, окръжен Комитет, ЦК на БКП, Политбюро... — неудържим възход на умен човек. Прославя и Партията, и другаря Тодор живков. Разработил марксистко-лениниската естетика и с право станал професор, доктор на науките, член-Кореспондент на БАН. С аргументите на науката и политиката се бори против капитализма, ревизионизма, идеологическата диверсия на империализма и за чистотата на ленинско-дмитровските идеи, а също за победилия, зрелия, развития и реалния социализъм. После идва 10 ноември 1989 г. И другарят Лилев прегръща ревизионизма, т.е. Демократичния социализъм. Още по-късно се помирява и с капитализма, пардон, с демокрацията. „превежда“ Партията през криволичещите пътища на прехода, и вместо подсъдим, тя отново става съдник. Не цялата Партия, а върхушката ѝ. „Редовите социалисти“ Живеят в режим на оцеляване, както и техните опоненти. А господин Лилев и преди беше богат, и сега е богат. И преди уважаван, и сега уважаван. И преди вземаше решения, водещи страната към възход, и сега взема решения за излизане от катастрофата — резултат от възхода. Умен човек, идеолог-прагматик, гордост за България.

Ами Андрей Луканов? Трето поколение революционер, сега анонимен (чрез родата си) Капиталист. Виден марксист-ленинец, ревизионист, либерал, Консерватор... Според духа на времето. Корифей на социалистическата, капиталистическата и преходната икономика. Взел активно участие при натрупването на външния дълг на страната ни и при изплащането му впоследствие. Защитил честта на

социалистическа България в Ню Йорк, отбелязвайки, че именно тя, а не южна Корея е истинско икономическо чудо в света; по-късно активно участвал в излизането на българското чудо от катастрофата... Прагматик, винаги 8 крак с времето. И той е гордост за страната ни.

И това не са единствените умни хора на съвременна България. По техния път вървят Красимир Премянов, Филип Димитров, Филип Боков, Иван Костов, Клара Маринова, Александър Йорданов... Цяла плеяда от умни хора. Други, още по-умни, Като Георги Йорданов, Георги Атанасов, Кръстю Тричков, Григор Стоичков, Пеко Таков, Станко Тодоров... И (или) потомците им дърпат Конците на събитията, без да се показват на политическата сцена — те владеят България анонимно. За честта на страната ни трябва да се отбележи, че вече не се срещат хаймани и глупаци като Ботев и Левски. А това много ни доближава до Европа и най-вече до Америка.

Тук е време да бъде изоставен пародийно-сатиричният тон и да се заговори сериозно. Всъщност тази пародия изцяло покрива **МОРАЛНИТЕ ЦЕННОСТИ**, Които българската „демокрация“ насажда в съзнанието на хората главно чрез медиите: **НИЩО НЕ СТОИ ПОВИСОКО ОТ ЛИЧНИЯ ИНТЕРЕС; АКО ОТКРАДНЕШ И НЕ ТЕ ХВАНАТ, СИ ГЕРОЙ; АКО ЛЪЖАТА ТИ НОСИ (МАТЕРИАЛНА) ИЗГОДА, ВИНАГИ ЛЪЖИ — БИЛО ОТДЕЛНИ ХОРА, БИЛО ЦЯЛОТО ОБЩЕСТВО; ВСЯКО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ Е ОПРАВДАНО, АКО ОТ НЕГО СЕ ПЕЧЕЛЯТ ПАРИ...** Разбира се, тези грозни максими рядко се изричат направо, те са вплетени във филмите и телевизионните сериали, в книгите и вестниците, в речите на големците и в тяхното поведение. Това не е карикатура на Запада, резултат на балкански нрави; това е самият Запад с драстично хиперболизирани отрицателни черти и изчистен от положителните си характеристики. Днешният Запад не би търпял Ботев и Левски, Хосе Марти и Че Гевара, но би се спогодил с хаджи Иванчо хаджи Пенчович и другите умни прагматици, изброени по-горе, плюс множество неизброени. И го прави.

Като утеха за „глупаците“ остава фактът, че никой от потомците на хаджи Пенчович не носи неговата фамилия — сменили са я, за да избегнат срама. За Конформистите-говеда това не е никаква загуба — щом изгодата го изисква, те сменят и име, и род, и народност.

Всяко добре организирано общество се нуждае от „стандартни“ граждани, дори и официално да твърди обратното. То може да изтърпи неколцина кротки чудаци, но ако всички са чудаци, обществото ще се разпадне. Основната маса от хора трябва да бъде стандартна, изповядваща основните добродетели и предразсъдъци на своето време. Стандартният човек редовно си плаща данъците, гласува на изборите (ако така правят и другите), отива войник, щом го призват, заклеява враговете, щом го насъскат, пие кока-кола, ако рекламата го преследва навсякъде, носи тесни панталони, ако модата е такава... Без да е тъп, стандартният човек не прекалява с мисленето, а несъзнателно подражава на авторитетите. Авторитетът може да бъде някой мъдрец, но може да бъде и естраден певец. Навярно това е за добро, понеже аналитичното мислене не се удава на повечето хора, независимо от претенциите им. Стандартността прави гражданина предвидим и улеснява ръководенето му и груповото му манипулиране. Уважаваният гражданин винаги е стандартен (или се старее да изглажда такъв) и може да се прави на интересен само чрез много малки отклонения от стандартността — той е „един от нас“.

Конформизмът е следващата крачка в процеса на стандартизиране. Той е продукт на прокамерния егоизъм и страха, че нещо може да бъде загубено. Стандартният човек се възмущава от неправдите и по силата на заложената в него „програма“ е готов лично да се намеси в събитията с риск да си изпати. Конформистът може най-много да се възмути дозирано, но никога няма да рискува скъпоценната си кожа — **ТОЙ ЩЕ СЕ ВПИШЕ ВЪВ ВСЯКА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ И ЩЕ СЕ ОПИТА ДА ИЗВЛЕЧЕ ИЗГОДА.** Конформистите не са симпатични същества, но обикновено са непотопяеми и най-често тъкмо те оцеляват и благоденстват.

От гледна точка на битовото процъфтяване **НАЙ-ИЗГОДНАТА ЖИТЕЙСКА ПОЗИЦИЯ Е КОНФОРМИЗМЪТ.** Защиатавайки общоприети истини и заблуждения, човек може да се радва на осигурен живот и душевно равновесие. Ако гръмогласно декламира общоприети баналности, може да завоюва и високи позиции. Той винаги ще остане червей по дух, но човек не може да има всичко едновременно.

Тогавана истина ли Левски и другите, подобни нему, са глупаци? От гледна точка на Конформиста — да, въпреки че Конформизмът

изисква да се говори обратното. От позициите на нормалните стандартни хора ЛЕВСКИ Е ГЕРОЙ и ще си остане такъв завинаги.

Паисий, Раковски, Левски, Ботев и много други са се борили за Каузата на българите без реални шансове за победа. Никой от тях не е постигнал целите си приживе, но приживе и съзнателно е направил своя избор в живота си. ИЗБОРЪТ НЕ ЗАВИСИ ОТ ОКРЪЖАВАЩАТА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ („Времето беше такава!“), А САМО ОТ ЛИЧНОСТТА. Според съвременните представи те са действали с ниска ефективност, но въпреки това не са се предали на отчаяние дори и в безнадеждни ситуации. Те респектират не с успеха си, а със СИЛАТА НА ДУХА И САМОЖЕРТВАТА СИ — с това, че в безнадеждни ситуации са имали кураж да се изправят срещу тиранията.

Опитайте се да си представите какви щяхме да сме ние сега, ако наша гордост бяха кирмихалакиевци и байганювци. АКО НЕ СЪЩЕСТВУВАШЕ ЛЕВСКИ, ТОГАВА НА БЪЛГАРИНА НЕ БИ МУ ОСТАНАЛО НИЩО ДРУГО, ОСВЕН ДА СИ ВЪРЖЕ КАМЪК НА ВРАТА И ДА СЕ ХВЪРЛИ В НАЙ-БЛИЗКОТО БЛАТО.

ОСВОБОЖДАВАНЕ НА БЪЛГАРИЯ ОТ МАФИОТСКОТО РОБСТВО

Авторът на тези редове често говори за освобождаване на България от мафиотското робство като за първостепенна задача на целия народ. Това автоматично отвежда към извода, че страната ни сега е поробена. Как така „поробена“, след като не ни е победила чужда армия и не ни е завладяла чужда държава? Нали съществува българска държава с парламент, президент, правителство, съдилища, прокуратура, вой-ска, полиция, знаме, а навярно 8 близките години ще има и герб!

ЗАЩО СТАВА ДУМА ЗА МАФИОТСКО РОБСТВО?

Въпреки недостатъчната определеност и разтегливост, понякога с алегорично или поетично звучене на това понятие, съчетаването на няколко условия води до състояние на един народ, което може да се характеризира тъкмо с думата „робство“. Когато някой народ се окаже включен в държавата на друг народ, но се запазят структурите на неговото общество (представителни институции, общински власти, автономна църква, училища, Културни учреждения...), обикновено оглавявани от местни хора, се смята, че народът се намира под чуждо владичество. Така например финландците са се намирали под шведско и руско владичество, поляците — под руско, пруско и австрийско, чехите, словаците и унгарците — под австрийско... Хората от завладения народ формално са имали същите права, каквито са имали и останалите поданици на държавата. Сред всички народи на една такава държава (например австрийци, унгарци, чехи, словаци, поляци, хървати... В австрийската империя) е съществувало приблизително еднакво разслоение по отношение на имуществото, общественото положение, образованието... Доминирали са обаче културата и официалният език на народа-завоевател, който при равни други условия е имал предимства. Това е създавало предпоставки за постепенна асимилация на завладените народи. Поради тази и други причини последните са се стремели към своето освобождение (национално самоопределение, независимост).

Когато завоевателят разруши заварените структури и ги замени с нови, се счита, че завладеният народ е под робство. Поробените народи нямат същите обществени и юридически права, каквито имат господарите-завоеватели. Поне в началото на робството богати са само поробителите, а всички останали са бедни; поробените имат ограничени възможности за развитие (например придобиване на образование, забогатяване...).

Вписва ли се днешното състояние на българския народ в тази класификация? Формално българите трябва да бъдат причислени към свободните народи — те имат своя държава с Конституционно

парламентарно управление и пълен набор от дър-Жавни учреждения и институции плюс около 200 партии; ако броят на партиите е признак за свобода и демократичност, то България е най-свободната и най-демократичната страна в света. Освен това държавата ни се е присъединила към всички възможни международни декларации за правата на човека, на жената, на детето (може би и на животните?)... И е приела някои свои декларации. Има обаче съществена подробност: всички тези институции и декларации не „работят“ в полза на преобладаващата част от българите, а против тях, в угода на някой друг (поробител) — и това е Мафията, владееща България без ограничения. **ТАЗИ МАФИЯ СЪЗНАТЕЛНО РАЗРУШАВА СТРУКТУРИТЕ НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩЕСТВОТО**, или най-малкото — блокира дейността им, за да може народът да бъде беззащитен пред нейното привилегировано положение на завоевател. Това е основание за твърдението, че **БЪЛГАРИЯ НЕ Е СВОБОДНА СТРАНА, А СЕ НАМИРА ПОД МАФИОТСКО РОБСТВО**.

Мафията се държи точно като **ЗАВОЕВАТЕЛ В ЧУЖДА ОКУПИРАНА СТРАНА**, прикривайки действията си с демократична и патриотична фразеология. С цел да узакони ограбените от народа богатства, тя Корумпира и блокира работата на държавните и обществените институции, които могат да ѝ попречат — парламент, съдилища, полиция, прокуратура... Политическите партии и другите обществени организации, които по силата на своя статут са **ДЛЪЖНИ ДА Й ПРЕЧАТ**. Разложението засяга дори институция, който има относителна автономност и изолираност от политическите процеси — армията. Нерядко могат да се чуят констатации на офицери: „Всъщност България няма армия и съществуването ѝ зависи от благоволенieto на съседните страни“. Войската ни се държи полугладна, полуснабдена с разходни материали, с остаряла и неремонтирана техника — и което е най-страшното — деморализирана. И най-твърдолинейният пацифист или антимиитарист знае, че армията е основен стълб на държавността и че нейното намаляване или премахване е възможно само ако и другите страни направят същото; но даже и тогава преобразованията трябва да се извършат не чрез разлагане и деградация на войската. И във военно отношение България се оказва „разграден двор“, обект на всякакви

машинации, насочени против народа. Това състояние на нещата не е случайно — ПОРОБЕНИТЕ СТРАНИ НЯМАТ АРМИИ.

С нищо не са заменени вече премахнатите структури: Комитетите на БКП, Оф-Клубовете, доброволните отреди, Комисиите за народен Контрол, Комсомолът, пионерската организация... Не че тези образувания е трябвало да останат, но други организации, изпълняващи сходни функции, трябваше да запълнят създалия се вакуум. В случая е налице нужната деструктивна операция със също така необходимата липса на Кон-структивна дейност — Мафията „разгради“ тоталитаризма, който вече ѝ пречеше, а не „съгради“ оперативни демократични институции, които да бранят народа от всякакви опасности.

Широко възхваляваната свободна конкуренция на пазара фактически не действа у нас. „Бизнесмени“ разиграват неспечелени с труд пари, спекуланти-прекупвачи ограбват производителя, рекетъори изнудват всички... Тези „бизнесмени“ диктуват цените, Като ги запазват монополно високи независимо от производствените разходи. Мафията толерира това, използвайки или блокирайки държавните институции.

В икономиката мафиотското робство е по-страшно от турското. Турският султан е бил заинтересован поданиците му да бъдат по-състоятелни, за да може да събира по-големи данъци. Това не се е осъществявало в желания обем поради историческото загиване на турския феодализъм и разлагането на султанската администрация. Българската Мафия съзнателно разсипва икономиката и най-вече промишлеността с цел да заграби на безценица нарочно доведените до фалит държавни предприятия. Фактът, че предприятията „умело“ се водят към фалит, се вижда и с „просто око“ — не се извършват реконструкции и модернизации, не се правят даже нормалните ремонти, нито пък се доставят резервни части, Като се изчаква машините и съоръженията да рухнат поради износване и да спрат; пари се „намират“ само за заплати, т.е. За поддържане на работещите на границата на оцеляването, при гарантирано закриване на предприятията поради (предизвикана) „нерентабилност“. По подобен начин се процедира и в селското стопанство, Където саботажите при връщането на земята се опитват да откажат селяните от земеделието и да ги направят ратаи в бъдещите латифундии. Историята не познава

случаи, Когато „свои“ ЦЕЛЕНАСОЧЕНО И СЪЗНАТЕЛНО РАЗСИПВАТ СТРАНАТА СИ, НАМИРАТ СЕ В СЪСТОЯНИЕ НА ВОЙНА със своя НАРОД и ФАКТИЧЕСКИ извършват ГЕНОЦИД СРЕЩУ НЕГО. Дори колонизаторите не са довеждали до такава преднамерена разруха колониите си.

Това изглежда недостатъчно за Мафията. ТЯ Е ОРГАНИЗИРАЛА БЕЗРАБОТИЦА И БЕДНОСТ за преобладаващата част от българите, при което физическото оцеляване се приема за Късмет от мнозина. Особено целенасочен е геноцидът срещу пенсионерите — изстребването им цели не само ликвидирането на излишни за Мафията „гърла“, но и унищожаването на историческата памет на нацията. Пенсионерите очевидно не разбират, че силните на деня искат от тях по-скоро да измрат и оскотяващи от мизерия и зомбирани от манипулативната пропаганда, съставляват най-твърдите ядра (бетонните глави) на електоратите — по този начин упорито действат срещу себе си и срещу своето потомство. Мизерия съпътства и работещите. Статистиците определят средната месечна заплата за 1995 г. Малко над 7 хиляди лева (140 лева предишни пари), но работещите в заводите рядко получават над 5 хиляди лева. И всичко това става, Когато дребните спекуланти правят далавери за милиони, а башмафиотите — за милиарди. В същото време управниците издевателстват над народа, Като увеличават месечните детски надбавки с 3 лева, а на пенсионерите — с по стотина лева.

Но и това е малко за управляващата Мафия. Тя тероризира населението чрез СЪЗДАДЕНАТА ОТ САМАТА НЕЯ ПРЕСТЪПНОСТ от всякакъв вид и калибър: Корумпирани длъжностни лица, едри капиталисти, охранителни фирми, рекетъори, самодейни разбойници и убийци, дребни джебчии... Трябва да се отбележи, че дори в смутните времена на кърджалии и даалии султанската власт, макар и безсилна да се справи с разбойниците, не ги е поддържала. А нашенската Мафия ги поддържа — иначе те не биха могли да действат толкова успешно. И по този показател МАФИОТСКОТО РОБСТВО Е ПО-СТРАШНО ОТ ТУРСКОТО.

Но всичко не свършва дотук. За пълното смачкване на населението периодически се организират режими на водата или електрическият ток, Кризи за олио, захар, брашно и... Пирамиди в полза на различни измамници. И това става в продължение на две

дъждовни и снежни години, при свръхпроизводство на електроенергия (почти половината предприятия не работят!), при наличие на излишъци от олио, захар, брашно и на всякакви стоки! Историята не познава толкова целенасочен геноцид над такива огромни маси от хора, макар и в ритуална демократична обвивка, богато гарнирана с демократична фразеология.

ДЕМОКРАЦИЯТА в България, превърната в самоцелен и безсмислен за народа ритуал, **ИГРАЕ РОЛЯТА НА ДУХОВЕН ОПИУМ**. Безсмислието идва от фиктивната свобода на избора. Изборът се свежда до възможността да бъдеш беден роб на Мафията или да се опиташ да станеш неин слуга с илюзията, че някога самият ти ще станеш мафиот. Дори при свързаната с големи дандании предизборна Клоунада можеш да избираш между марионетките, които Мафията предварително е избрала — за нея, Като цяло, резултатите от изборите са маловажни, тя е заложила на всички Карти. **ДУХОВНАТА НАРКОМАНИЯ НА БЪЛГАРСКАТА „ДЕМОКРАЦИЯ“ Е СИЛАТА, КОЯТО КАРА РОБА ДА НЕ СЕ ЧУВСТВУВА РОБ И ДА ПРИЕМА ФОРМАЛНАТА СВОБОДА ЗА ИСТИНСКА.**

КОИ СА МАФИОТИТЕ?

Нормално е да се постави въпросът кои лица и организации съставляват Мафията. Поначало всяка мафия е анонимна, и дори Когато Кръстниците ѝ са добре известни, няма преки доказателства за мафиотската им дейност — доказателствата са грижливо укрити. При съпоставяне на различни факти могат да се правят заключения кой какъв е. Основен Критерий за сумарната преценка е кой има изгода от съсипването на България.

Като цяло, „демократичните“ процеси у нас са най-изгодни за БИВШАТА ВИСША И СРЕДНА НОМЕНКЛАТУРА — това са днешните капиталисти. За подобряване на демокра-тичната фасада към тях са привлечени „новодемократи“ (ико-номисти, историци, литератори, философи, адвокати...), Които не са били част от номенклатурата и които сега извършват СЛУГИНСКАТА РАБОТА дори Когато са депутати или министри. Към тази пасмина могат да бъдат отнесени и НОВОПРОИЗВЕДЕНИТЕ БИЗНЕСМЕНИ, получили през 1990–1991 г. Куфарчета с пари, ограбени от народа.

Това са хората, които имат изгода от „демократични-те“ промени. Но организираната престъпност (мафията) в цял свят винаги е строго йерархична структура с Желязна дисциплина. Тя може да използва за целите си различни политически партии и други структури, които в една или друга степен са аморфни, но собствената ѝ организация е задължително пирамидална, с ясно изразена субординация. Тъкмо за това мафиотско ядро липсва конкретна информация — то е дълбоко законспирирано. По пътя на изключването може да се предположи, че на основата на уж унищожената държавна сигурност е формиран център, който включва както „мозъчни“, така и оперативни звена. Може само да се гадае кои са лицата, „дърпащи Конците“ на марионетките и направляващи събитията в България.

На повърхността са държавните институции (парламентът, президентът, правителството, съдилищата, прокуратурата, Генералният щаб на армията, полицията), политическите партии, Казионните синдикати, едрият капитал, охранителните и застрахователните

фирми... Всички те пряко или Косвено обслужват Мафията и са част от нея, макар и като изпълнители на волята на мафиотския Център. Вероятно някои от тях получават заповедите си директно от Центъра. Навярно повечето от изпълнителите не знаят, че са мафиоти. Върху тях се въздейства чрез внушения, манипулации, провокации и пряк натиск; Който не се досети какво се иска от него, губи поста си и дори живота си. Най-често „изгарят“ като бушони низовите изпълнители (обикновено това са млади момчета със скромен житейски и никакъв обществен опит, недостатъчно образовани дори Когато притежават дипломи и титли), Които в резултат на шеметния си възход в социалната йерархия бързо се самозабравят и се опитват да излязат от подчинение на Центъра; Центърът ги ексукутира демонстративно, посред бял ден и на най-оживените места, за сплашване на останалите, които се опитват да бъдат самостоятелни; после медиите широко разгласяват подробности около ликвидирането на Цветан Цветанов, Георги Илиев, Крушата, крокодила, мечката... Нека народът да свиква, че това е нормалният ход на нещата, и всеки да си прави сметка какво го чака, ако застане на пътя на Мафията!

Тук и във всички писания на автора „Мафия“ е написана с главна буква, както се пишат БСП, СДС, МС (министерски съвет) и имената на хората. Не е правилно името на владе-телката и върховната инстанция в България да бъде изписвано с малка буква, а названията на нейните подразделения — с главни. За разлика от многото мафии по света, у нас „Мафия“ се възприема като институция.

Немалко българи, под влияние на грубия манипулативен натиск на медиите и инерцията от първите месеци на „демокрацията“, си имат любими политици, бизнесмени и всяка-Кви властогонци, както си имат любим певец или футболен отбор. По неизвестни, често и на самите тях, причини те се Кълнат, че еди-Кой си е честен и почтен човек, но за съжаление около него са попаднали непочтени хора (Кариеристи, ченгета, мошеници — най-общо Казано, мръсници); честните хора искат да „оправят“ България, но мръсниците им пречат. Голяма част от любимците са обиграни популисти, знаят Къде какво да кажат и коя чувствителна струна да дръпнат, за да привлекат симпатиите на определен слой от хора. И си остават любимци — Като героите от приказкше.

Това е потресаваща българска детска наивност. Никоя банда, клика или ръководство на партия, съставено от „мръсници“ не би търпяла нито един честен човек в редиците си — той би бил излишен лукс за тях и би създал огромни препятствия за попълзновенията им. Първата работа на всяка банда е да се отърве от случайно попадналите в нея честни хора.

Но нека предположим, че любимците са Кристално чисти. Движейки се из различни равнища на властта, те имат многократно повече информация от „обикновения“ гражданин за ставащото в България, при това не от вестниците. Всеки българин знае, че в България има Мафия и че тъкмо тя управлява. Може ли един такъв любимец за 6 години „демокрация“ още да не е разбрал това, освен ако е Кръгъл идиот (любимците изглеждат нормални)? Може ли още да не е схванал, че Конците на БСП, СДС и останалите големи партии се дърпат от едно и също място? След като самият той е „във властта“ или се бори за това, може ли да не знае, че обслужва Мафията и фактически е част от нея? Не може. Любимецът знае и разбира достатъчно добре, че действа против народа си, и въпреки това го върши. А пред публиката компенсира неморалното си поведение със социална демагогия.

И така, НИКОЙ ОТ УПРАВЛЯВАЩИЯ „ЕЛИТ“ НЯМА ПРАВО ДА КАЗВА, ЧЕ НЕ ЗНАЕ, ЧЕ ВСЪЩНОСТ Е МАФИОТ. МНОГО ДОБРЕ ЗНАЕ. И въпреки това е.

КАК СТАНА ТАКА?

Няма смисъл да се обсъждат животинският егоизъм и моралната нечистоплътност на предишните управници, които са и сегашни. От фанатизирани апостоли на равенството, социализма и комунистическите идеи и противници на империализма, идеологическата диверсия и всичко „ненаше“ те се превърнаха в яростни апологети на капитализма в най-дивия му вид. Не си струва да се приемат сериозно и новодемократите — подбирани по своята безпринципност, услужливост и кариеризъм, под знамето на СДС или на друга „опозиция“, те съумяха да реабилитират БСП и да заздравят властта на старата номенклатура. Как стана така? Медиите с голяма аудитория изобилстват с представянето на всевъзможни текущи събития и третостепенни факти, но никога не обсъждат този въпрос. Просто приемат свършения факт без Коментари, Като нещо, дадено свише.

За изминалите 6 години „демокрация“ се натрупаха много събития. В малките вестничета и в чуждестранните медии, а също и в немалко книги се появява доскоро неизвестна за българите информация. От разнородните и понякога противоречиви факти може да се сглоби следната правдоподобна, но документално недоказана (документите са скрити!) Хипотеза:

Официално Горбачов се среща с Рейгън и Буш в Рейкявик, Женева и Малта главно във връзка с ядреното разоръжаване и това широко се осветлява в тогавашните медии. Навярно по време на преговорите са отделяни по няколко минути за разоръжаването (тържественото подписване на споразумението сме гледали по телевизията), но основната тема е била друга — как да се въведе пазарна икономика (т.е. Капитализъм=демокрация) в СССР и в другите социалистически страни (за това не се казва и дума нито в комюникетата, нито на тържествените церемонии, нито в медиите). Има се предвид СПАСЯВАНЕТО НА НОМЕНКЛАТУРАТА, А НЕ НА НАРОДИТЕ. В името на това още по „брежнево време“ е започнало прехвърляне на капитали, ограбени от народа, на Запад. Първата

реакция на осигурените номенклатурчици е да побягнат на Запад, при изнесените си богатства, напускайки потъващия Кораб СССР. Американците не са съгласни — не им трябва пълчища от консуматори, непригодни за полезна дейност, въпреки че охотно приемат „техните“ богатства. Отговорът им може да се резюмира по следния начин: „Номенклатурчиците да останат по местата си. Ние ще им кажем как да станат капиталисти, имаме сценарий за това. В замяна ТЕ СЕ ЗАДЪЛЖАВАТ ДА СЪСИПЯТ СТРАНИТЕ СИ И ДА ГИ ПРЕХВЪРЛЯТ В ТРЕТИЯ СВЯТ, ДОКАТО СЕ ОФОРМИ ЧЕТВЪРТИ.“

В тази не единствено възможна версия липсват важни елементи (укрити са). Горбачов не би могъл да взема толкова съдбоносни решения еднолично и да остане жив (Хрущов бе свален от власт за Къде-Къде по-малки „волности“). Кой хора стоят зад него? Не са тези от ЦК на КПСС — не само Лигачов и Язов, но и много други с поведението си показват, че не са посветени в „играта“. Тогава КГБ? Възможно е. А може би руската мафия от т.нар. Икономика в сянка? Не е изключено. Очевидно в детайлите на заговора са били посветени малцина — иначе той не би успял — но мнозина са се досещали....Подобна хипотеза преобръща с главата надолу всичките ни представи за перестройката и последвалите я събития.

И все пак основните резултати от „демократизацията“ в общи линии потвърждават хипотезата. Номенклатурчиците, доскоро заклет врагове на Запада, стават капиталисти, без да срещнат съпротива (добър сценарий!) И със съгласието на същия този Запад. Никой не им търси сметка за извършените престъпления и Западът го одобрява. Ограбените от народа богатства, изнесени на Запад, си остават там и Западът ръкопляска на това. Някогашните социалистически страни вече са бананови републики, устремени към Третия свят и Западът поддържа това... И нека никой не заблуждава хората, че СЪСИПВАНЕТО НА СТРАНА КАТО БЪЛГАРИЯ — държава по-назад от Белгия в развитието си, но промишлен гигант в сравнение с Гърция — БИЛО ЕСТЕСТВЕН ПРОЦЕС НА ПРЕХОДА! ТАКЪВ ПРОЦЕС Е ВЪЗМОЖЕН САМО ПРИ НАЛИЧИЕ НА ЗЛА УМИСЪЛ, ПОРОДЕНА ОТ КОРИСТНИ ЦЕЛИ.

И все пак „бананизацията“ на всяка една от източноевропейските страни е различна и зависи от отпора, който народът оказва на

Кандидатите за капиталисти. В Чехия и Словакия въобще няма банализация, въпреки че има „трудности на прехода“. Аграрната реформа и реституцията (извършена в пари) приключиха за броени месеци и вече са забравени. Спадът на производството, инфлацията и безработицата са незначителни в сравнение с тези в България. Чехите съумяха реално да унищожат ядрото на тяхната Безпечност (държавна сигурност), с което възможностите за саботажи рязко намаляха. Чешките управници не са врагове на своя народ, и това е заслуга на самия народ — поставил е начело на държавата подходящи хора и непрекъснато ги контролира чрез своите партии и други организации, чрез бойкот, а при необходимост — и чрез демонстрации и стачки. Проблемите на Чехия са задачи, до които България дори не се е доближила.

Поляците са в по-тежко положение, но те бедстват със средна месечна заплата от 300 долара (в България около 100, според официалната статистика). Това е така, защото народът не се оставя да бъде потискан. Унгария изпитва обективни икономически затруднения, но те не са от „български“ тип. Дори Румъния, въпреки по-лошата си стартова позиция, не допуска „българска“ разруха.

Единствено в България Мафията изсмуква безпощадно и безнаказано жизнените сили на народа и не среща никакъв отпор — нито организиран, нито стихийен. Българите се оплакват, хленчат, но не се съпротивляват, а като деца очакват някой друг да реши проблемите им. Изглежда, че **БЪЛГАРИНЪТ НЕ МОЖЕ ДА ТЪРПИ СВОБОДАТА И СВЪРЗАНАТА С НЕЯ ОТГОВОРНОСТ** и че робството е желаното и оптималното му състояние. Убийствен извод, но засега никой не го опровергава с дела.

В момента вероятността българите сами да се освободят от мафиотско робство е нищожна (ако някой друг направи това, България ще стане негов сателит). Те ще продължават да деградират или загиват безславно, спасявайки се поединично. Това ще продължава до момента, Когато се формира **ЯДРО ОТ СВОБОДНИ ДУХОМ ХОРА, НЕСВЪРЗАНИ С МАФИЯТА**, които формулират ясно най-насъщните цели на борбата, направят ги достояние на възможно най-широк кръг от хора и сплотят подходящите от тях за постигане на целите. **НАЙ-НАСЪЩНАТА ЦЕЛ Е ОСВОБОЖДАВАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ ОТ МАФИОТСКО РОБСТВО**. Тя задължително включва наказване на

виновниците за националната катастрофа, конфискация на незаконно придобитите богатства, реално уни-щожаване на структурите на уж унищожената държавна сигурност. Чак тогава може да се уточнява какво ще стане по-нататък.

МАФИЯ, ПАРТИИ, ПОЛИТИЦИ, ИНТЕЛИГЕНТИ

На теория около 200 политически партии у нас се борят за властта. Реален шанс да я спечелят имат от 2 до 6 от тях; а ако трябва да бъдем реалисти докрай, реален шанс има само БСП. В замяна на това останалите партии запълват цялото политическо пространство — всички възможни позиции, програми и виждания за бъдещето на България са „заети“ и една нова партия, за да намери място под слънцето, би трябвало да обяви за свое верую феминизма, Канибализма, детерминизма, непукизма, софизма или нещо друго, също така екстравагантно и неразбираемо.

Очевидно е, че реалистичните гледни точки за развитието на страната ни са много по-малко от 200 и предназначението на многото „партии“ е ДА ОБЪРКАТ БЪЛГАРСКИЯ НАРОД И ДА ГО РАЗДЕЛЯТ НА ЕЛЕКТОРАТИ — разединеният народ не може да даде отпор на Мафията, която го владее. Оттук следва, че „парцелирането“ на политическото пространство е поръчка на същата тази Мафия. Не всички партии са „поръчани“ — някой малки партии са творение на честолюбиви карьеристи, надценяващи възможностите си. Мафията обаче е създала условия за тяхното съществуване.

Главно чрез големите партии се извършва манипулирането на народа. Прилагайки максимата „Разделяй и владей!“, партиите насъскват една част от хората срещу друга чрез вестниците си, чрез митинги, чрез митингаджийски подстрекателски речи в парламента. Най-широко афиширана е Конфронтацията между БСП и СДС. Вследствие на форсираната еднопосочна и манипулативна пропаганда част от електоратите им, особено пенсионерите, са напълно зомбирани — при подаване на определен сигнал следва автоматична реакция на фанатична преданост към „нашите“ и примитивна омраза към „ненашите“. Зомбираните от двете страни, притиснати от ниските си доходи, мизерстват, но са непреклонни — „червените“ вече нямат идеи, но знаят, че трябва да ги защитават до смърт; „сините“ се Кълнат

в синята идея, но досега никой не е успял да обясни какво представлява тя.

В същото време лидерите от името на партиите Водят симулативна борба помежду си, Като се заяждат с въпроси, от дребни по-дребни. Никой не смята да търси отговорност на Виновниците за националната катастрофа, нито да се интересува от произхода на богатствата на „едрите“ и не толкова едрите капиталисти или от отварянето на досиетата... — тези теми не се използват даже с пропагандна цел. Това е сигурна индикация, че партиите, привидно от различни позиции, СЛУЖАТ НА ЕДИН И СЪЩИ ГОСПОДАР — Мафията — и на нейната Кауза.

Подпомогната от преднамерено губещата позиция на СДС, БСП, в продължение на десетилетия водила народа към сияйните Върхове на комунизма, тихомълком се измъкна от отговорността за провала на илюзията и сега, необезпокоявана, „строи капитализъм“. БСП нямаше да успее без слугинска-та роля на СДС. Кресливият антикомунизъм на СДС позволи на управляващата комунистическа върхушка да разгроми собствената си партия и да я превърне в полувоенна организация от безидейни оцеляващи хора, следващи сляпо ВПС на БСП — без наличието на симулативен враг „редовите комунисти“ биха потърсили отговорност на върхушката. Общинските избори на 29 октомври 1995 г. За сетен път потвърждават, че големите партии действат съгласувано срещу народа: например за Кмет на София БСП издигна Кандидатурата на неизвестния на широката публика Венцеслав Йосифов, милионер, „Който не си знае парите“, непопулярен дори сред членовете на БСП; на „опозицията“ се дава възможност (статията е написана преди изборите — б.а.) Да избере свой Кмет, и това ще бъде демонстрация на цивилизована демократичност на политическия елит — опозиционен Кмет работи успешно с правителството за благото на обществото. За свободата, която Мафията дава на своите партии, говорят и невероятно безпринципните Коалиции „по места“ между политически сили с несъвместими програми.

Кои са политиците, които провеждат антинародната политика на Мафията? Това са старите Кадри на БСП, Които все по-рядко се появяват на сцената, но Все по-често дърпат Конците на марионетките зад Кулисите. Това са предишни Ком-сомолски функционери като Красимир Премянов и Росен Кара Димов Това са млади „технократи“

Като Румен Гечев и Кирил Цочев, учили пазарна икономика в чужбина по времето, Когато в България се водеше бясна Кампания срещу идеологическата диверсия на империализма. Това са офицери от държавна сигурност като Валентин Моллов и Илия Павлов. И накрая, това са появили се отникъде новодемократи като Филип Димитров и Александър Йорданов. И много други. Всички те са из-люпени от една люпилня — реалния социализъм. Повечето от тях и преди имаха завидни социални позиции, недостатъчно престижни, според амбициозната им преценка. Сега най-старателните (в полза на Мафията) и най-пробивните могат да получат Жадуваните постове, титли, богатство и известност. При условие, че помогнат на **НОМЕНКЛАТУРЧИЦИТЕ ДА СТАНАТ КАПИТАЛИСТИ**. Направиха го и продължава-ват да го правят, унищожавайки своя народ. Необременени от морални задръжки, те са изметът на обществото, въпреки че повечето от тях са умни и образовани.

Онези, които не успяха да се вредят на политическата софра като депутати, министри и висши сановници, напират да се присламчат към по-малки софри и паразитират за смет-Ка на науката, Културата, национализма, патриотизма, етническите общности... А също в различни фондации, международни програми и форуми, асоциации, Клубове, центрове... И те са решени да се облажат от вакханалията на „демокрацията“.

За 6 години „демокрация“ и най-„простите“ разбраха в общи линии какво става в България. Не е възможно политиците и политиканите да не са разбрали в каква игра участват! И въпреки това участват! Измет.

В този Критичен за страната период интелигенцията не се вижда никаква. „Интелигентът“, Който се е вредил на богата софра, се опива от „демокрацията“ и възможностите, открили се пред него. Който не е успял, се спасява поединично, Както може, и не се гнуса да сътрудничи на съмнителни бизнесгрупи, банки, фондации, програми... Други плачат за спонсори. Самоцелното адаптиране и оцеляване на всяка цена стои над всичко. Сякаш никога не е имало Паисий, Берон, Ботев, Вазов... Никому не минава през ум, че **ИСТИНСКИЯТ ИНТЕЛИГЕНТ НЕ СЕ ПРИСПОСОБЯВА, А СЕ ОПИТВА ДА ФОРМИРА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА**. И още: **ИНТЕЛИГЕНТЪТ ЗАЩИТАВА И НАЙ-БЕЗНАДЕЖДНАТА КАУЗА САМО ЗАЩОТО Е**

ПРАВА. Освен това ИНТЕЛИГЕНТЪТ СЕ ЧУВСТВА ОТГОВОРЕН ЗА ЦЕЛИЯ НАРОД.

И отново се натрапва изводът, че високия интелект е само един от компонентите в характера на съвременния чо-век, при това не най-важният. Човешкото достойнство и твърдият незабавен отпор срещу антинародните действия на Мафията са по-важни. Иначе Казано, **ЧОВЕК НЯМА МОРАЛНОТО ПРАВО ДА СЕ ПРАВИ НА УМЕН В МОМЕНТ, КОГАТО ТРЯБВА ДА БЪДЕ ТВЪРД.**

Все пак една малка част от хората на умствения труд мислят не само за себе си — те спасяват цялото човечество. Едни смятат, че това ще стане чрез религията, други — чрез духовно възраждане, трети — чрез синтез на различни култури, четвърти — чрез правилно организиране на контактите между хората, пети се надяват на помощ от Космоса... — всеки пламенно защитава своята натрапчива идея. Общото тук е, че всички идеи са встрани от насъщните проблеми на българско-то общество.

Обикновено натрапчивите идеи не са безпочвени, но те са адресирани към бъдещето. Обаче не може да има бъдеще без настояще. В момента, Когато Мафията, владееща България, унищожава народа чрез организирано разграбване на богатствата му, чрез инфлация, безработица, престъпност, социално развращаване и форсирани манипулации, неконформистката част от интелигенцията строи своите въздушни Кули с поглед към бъдещето. Когато Мафията организира режим на електрическия ток и водата, Кризи за олио, захар и брашно, организира фактически геноцид срещу народа, никой не противодейства на това. Тук възниква пропастта между мащабността на поставените идеи и цели и нищожните възможности за постигането им.

ВИСОКИТЕ ЦЕЛИ, засягащи цялото българско общество и дори цялата планета, **СА ОСЪЩЕСТВИМИ САМО АКО ЗАВЛАДЕЯТ ОГРОМНИ МАСИ ОТ ХОРА.** Оцеляващи хора, мислещи само за насъщния, не могат да бъдат овладени от такива идеи. Това въобще не е възможно, докато Мафията е господар на положението — със своите силови структури, икономически натиск и развращаваща пропаганда тя не би го позволила. Иначе Казано, **ЗА ДА ИМАТ ИДЕИТЕ ШАНС, ПЪРВО ТРЯБВА ДА БЪДЕ УНИЩОЖЕНА МАФИЯТА.** Това е въпрос на рутинна социална борба. Неконформистките интелигенти смятат, че

тъкмо тя не е тяхна работа, и отстъпват тази територия на политиците, партиите, синдикатите, едрия капитал... Т.е. На Мафията. Интелигентите желаят да „произвеждат“ оригинални идеи, да ги обсъждат на различни форуми, да ги публикуват в статии и книги... Това е необходимо, но докато Мафията е на власт и хората са притиснати от битовите проблеми на оцеляването, лансирането на прецизни модели за бъдещето отвлича населението от пряката му цел — освобождаването от мафиотското робство; то се използва от Мафията като отвличаща маневра и блокира малобройната борчески настроена прослойка от народа. Поначало предлагането на идеи и в България, и по света, е значително по-голямо от търсенето им. **ПОВЕЧЕТО ИДЕИ НЕ СЕ ПОЛЗВАТ, НЕ ЗАЩОТО СА ЛОШИ, А ЗАЩОТО СА ПОДЛОЖЕНИ НА САБОТАЖ.** Саботьори са силните на деня и у нас, и по света.

Кои лица и структури съставляват българската Мафия, която е поровила народа и го унищожаваша безпощадно? Това е предишната средна и висша номенклатура, преобразувана сега в капиталистическа Класа. Координираността на действията показва, че дейността ѝ се ръководи от някакъв Център, създаден на основата на бившата държавна сигурност и висши функционери на ЦК на БКП. На този Център се подчиняват, пряко или Косвено, всички държавни институции, политическите партии, синдикатите, едрият капитал, охранителните и застрахователните фирми... — на практика всички. Те са част от Мафията, независимо дали знаят, или не. Неполитическите структури, които биха желали да се разграничат от Мафията, са икономически зависими от нея. Всеки трябва да си дава сметка, че търсейки спонсориране от банки или големи фирми, се обръща към Мафията — тези структури, възникнали на базата на ограбеното от народа, са основни нейни подразделения.

Когато се търси връзка между Мафията и партиите, политиците и други структури и лица, публиката обикновено очаква сензационни изобличителни документи. Такива често се появяват в медиите, но уличените в нечестиви дела никога не са потърпевши — публикуваните документи са малка част от голямата игра, и въз основа на тях не може да се издаде присъда. Основните документи за „прехода“, разграбването на страната и геноцида срещу народа са грижливо укрити. Дори ако тук бъдат цитирани неколкостотин числа,

дати и имена, това не би Внесло повече яснота за читателя — той би се удавил в пороя от информация, без да достигне до окончателни изводи. Ето защо тук изводи за обществените процеси се правят на основата на резултатите от (тайно) извършените събития — резултатите са известни на всички, а такъв начин на анализ е по-нагледен и по-представителен.

БОРБАТА СРЕЩУ МАФИЯТА НЕ МОЖЕ ДА СЕ ВОДИ САМО С ИДЕИ. НУЖНИ СА И ДЕЛА. Необходимо е да се започне с най-насъщното — отпор срещу икономическия, по-литическия, Културния и всякакъв друг геноцид срещу народа. Важното е да се реагира мигновено срещу разнообразните Конкретни посегателства на Мафията върху широките маси. Съпротивата, освен с декларации и публикациш, трябва да се води с позиви, плакати, демонстрации, бойкоти, а при необходимост и с гражданско неподчинение. На определен етап от борбата Ще се наложи изграждането на организации, наричани обикновено неформални.

Всеки, който се счита за интелигент, **НЯМА МОРАЛНОТО ПРАВО ДА ОСТАВА БЕЗУЧАСТЕН** Към окръжащата го действителност в момент, Когато народът пъшка под мафиотското робство, обществото се разлага, а страната ни загива.

СТАРИТЕ ХОРА

Някога само единици от хората доживяваха до дълбока старост и техните деца, внуци и правнуци им отдаваха полагащото им се уважение. Днес старците са повече от внуците, последните също са притиснати от живота и почти няма кой да се занимава с дядовците и бабите.

Някога старците олицетворяваха житейската мъдрост — опита, натрупан в годините на бавно изменящата се действителност — и можеха да дават добри съвети на младите. Днес животът шеметно препуска към неизвестността, и старите, безнадеждно откъснати от стремителната реалност, само досаждат на младите с безкрайните си спомени и с овехтялата си мъдрост.

Един стар човек е бледо Копие на човек-орел (ако е бил такъв!) Отпреди десетилетия. Преследват го болезки, гони го склероза... Болезките сами му напомнят за себе си и за факта, че е смъртен. А старческата си деменция той не забелязва — оплаква се от паметта си, но не вижда оглупяването си, как-то пияният обикновено не съзнава, че е пиян. Това е добра основа за спречкване и с другите старци, и с младите, от което раздражителността и вдетиняването му още повече растат. Нужна му е младежка среда, в решаването на чиито проблеми да участва и да чувства, че живее, а не оплакванията на другите старци. Но младите ги няма — хем са малко, хем живеят свой, непознат за стареца живот. И той е сам, съвсем сам в света.

За всеки нормален човек самотата е най-голямото наказание — единичните Килии в затворите нерядко докарват до полуда затворниците. Дори мислителите, които дирят усамотение за размислите си, не могат без общуване с други хора — човек е обществено животно, а не само животно. Какво да каже един старец, чиито сили постепенно го напускат и той се чувства самотен и никому ненужен? Особено ако в добавка към старческите несгоди е затънал в мизерия! Какво му остава? Остава му политиката.

Със затаен дъх старите хора следят дебатите в парламента и сензациите във вестниците — за тях това е едновременно жив роман с продължение, театър и спортно състезание. Така много им се иска ДА УЧАСТВАТ в някакво, дори малко, събитие, и единствено политиката им осигурява такова участие, макар и като публика. Затова със спортна запаянко-вщина те се радват на успехите на „нашите“ и се ядосват на надмощието на „техните“ ...

Разбира се, всеки си има предварителна нагласа за „синьо“, „червено“ или нещо друго, понякога се отчайва, друг път се ядосва на „своите“, но никога не си сменя „отбора“. Старците са гръбнакът на т.нар. Твърди електорати. Всеки харесва своя любим политик, както един тинейджър си има свой естраден или спортен идол. Иначе Казано, основният компонент на „твърдостта“ и запаянковщината е психологически, а не политически. Останалото довършват манипулациите (на-съскването) на медиите.

Понеже обективни (икономически) причини за разделяне на електорати няма — и „сините“ старци, и „червените“ еднакво страдат от мизерните си пенсии и „трудностите на прехода“, логично е да се очаква те да обединят усилията си в борбата за достойни пенсии и да потърсят сметка на управниците за мизерните си старини. Но психологията не е логика, а разумът е само един от компонентите на човешката психика. Пък и логиката на обикновения човек едва ли би устояла на напора на медиите.

Старците едва ли си дават сметка какво точно става в България въпреки претенциите им да разбират от политика. Медиите упорито и методично ги оглупяват с Квалифицирана, макар и елементарна пропаганда. Достатъчно е някой „наш“ да се изтъпанчи пред телевизионната публика и да започне не-въздържано да ругае „техните“, и той веднага става „най-наш“ (Не може човек, който така силно ругае „техните“, да не е „най-наш“!); същевременно с ругатните си той активизира и Консолидира „техните“, Коего е и целта на занятието. Тези оглушителни примитивни хватки дават основание да се перифразира Гьобелсовата максима, че една лъжа или добре подбрана (полуистина, повторена хиляда пъти, става истина. Така се дресират децата и животните. По този начин нашите зомбирани старци се лумпенизират и придобиват първосигналните реакции на павловско Куче.

Старците се събират „по цветове“, „бистрят политиката“ и се самонавиват. Поразяващото е, че най-простият и най-агресивният (полу)лумпен е най-авторитетният сред тях — него слушат всички. Впрочем, така е и сред по-младите.

Старите хора пощръкляват по време на избори — не напразно толкова често има избори, те предотвратяват „проглеждането“ на хората и размиването на притиснатите от нуждата електорати. Възможността да участвуват в мащабно събитие ги активизира като деца, очакващи дядо Мраз пред Коледната елха. През ум не им минава, че всички големи партии са Контролирани от Мафията и както и да гласуват, под-Крепят Мафията; че единствено бойкотирането на изборите я лишава от легитимност, която така много ѝ липсва. Тъкмо затова е тъй силен натискът „Гласувайте, гласувайте, гласувайте!“ — за Мафията е важно не кой ще победи, а процентът на гласувалите.

По такъв начин нашите старци с политическата си активност легитимират Мафията и неволно унищожават настоящето и бъдещето на своите деца и внуци. За разлика от преди, днес старците са основната част от активния електорат, и не на последно място те определят високия процент на гласувалите. До какво ли не води самотата и вдетиняването!

Засега в никоя страна избирателите не се освидетелстват за социална вменяемост. Ако я имаше, електоратите доста биха намалели — човек, който не знае за какво става въпрос, не би трябвало да има избирателни права. Все пак за едни избори са нужни граждани, а не запаянковци.

Въпреки всичко тези палавници са наши старци — наши бащи и дядовци. Не им се сърдете за това, че пакостят на България. Те са толкова самотни и изоставени, а така им се иска да участват в нещо, колкото и малко да е то! Простете им, те не знаят какво правят.

ЕТИКАТА — СРЕДСТВО ЗА БОРБА СРЕЩУ МАФИЯТА

От 10 ноември 1989 г. Изминаха повече от шест години. Благодарение на умело извършения „мирен преход“ при „смяната на системата“ управляващата дотогава номенклатура, подкрепена от нарочно подготвени или самодейно възникнали професионални „демократи“, успя напълно да овладее страната, превръщайки се в многоцветна Мафия. Извън симулативните противоборства сега вече има не борба на идеи, а само боричкане за плячка при разграбване на националните богатства. Народът, разделен на електорати и по всякакъв възможен начин, не е в състояние да окаже съпротива на управляващата Мафия. Защо се получи така, въпреки надеждите, че „времето е наше“? Защо българската интелигенция не усети навреме опасността и не поведе народа в правилна посока?

Обективно трябва да се отчете, че „смяната на системата“ беше подготвена грижливо в продължение на две десетилетия, главно от държавна сигурност (ДС). Освен политическа и икономическа, ДС беше направила и необходимата психологическа подготовка.

Българите бяха подложени на силен шок от почти мигновената смяна на ОФИЦИАЛНАТА ЦЕННОСТНА СИСТЕМА. Понятия, които до вчера се възприемаха като свещени (социализъм, Комунизъм, БКП, юлска Концепция, „ляво“...), се превърнаха в ругателни думи, а други (пазарна икономика, Капитализъм, Консерватизъм, „дясно“...), доскоро синоним на всичко най-лошо, бяха издигнати на пиедестал. Бързо се смени и фасадата: „господине“ вместо „другарю“, „университет“ вместо „институт“, ООД вместо (Д)СО... Тази психологическа диверсия доведе до общо объркване и ЗАГУБА НА МОРАЛНИТЕ ОРИЕНТИРИ — нещо, необходимо на Мафията, за да превърне народа в лесно манипулируема тълпа или поне да го направи отчаян и пасивен.

Защо интелигенцията не посрещна достойно този удар? Причините са различни. Поради упорития отрицателен подбор в

течение на много години българската интелигенция беше прокомунистическа и (или) с недостатъчно широк Кръгзор (не познаваше добре друга истина освен Казионната), не беше склонна към аналитично глобално мислене (не отличаваше главното от несъщественото). Затова тя се поддаде на прагматичната стихия на дребни и дребнави лични интересчета в името на оцеляването, на приспособяване или открито продажничество, т.е. ПРЕСТАНА ДА БЪДЕ ИНТЕЛИГЕНЦИЯ. В резултат на това отново ще оцелеят най-лошите.

Такова стадно поведение е характерно за хора, които нямат строго фиксирана ценностна система. Това е фундаментален етичен въпрос, който за съжаление днес малко занимава образованите хора. Това им пречи да бъдат лидери на народа в борбата му срещу Мафията.

В основата на европейската култура, доминираща в целия свят, лежи християнският морал, възприет и от вярващите, и от атеистите. Десетте божии заповеди („Не Кради!“, „Не лъжи!“, „Не убивай!“...) По опростен и конкретен начин изразяват основните компоненти на този морал. Нарушаването им в името на лични интереси прави човека неморален. Съществува и друг опростен Критерий за етичност: „НЕ ПРАВИ НА ДРУГИТЕ ТОВА, КОЕТО НЕ ИСКАШ ДА ПРАВЯТ НА ТЕБ!“

Дори само от тези правила може да се направят изводи кое обществено поведение на индивида е морално и кое не е:

1. Не може да се смята за етичен човек, който днес членува в БСП, СДС или друга антинародна мафиотска организация. След всичко, което е известно за БСП, дори да е привърженик на социалистическите идеи, един етичен човек не може да бъде в една партия с Андрей Луканов, Александър Лилев, Нора Ананиева, Красимир Премянов... — доказано неетични хора. Основното обвинение към тях е, че те никога не са били комунисти, а само борци за лична изгода, т.е. Лапачи. Даже да е фанатичен привърженик на капитализма, един етичен човек не може да бъде в една партия с Филип Димитров, Иван Костов, Асен Агов, Иван Куртев, Александър Йорданов... — помогнали на номенклатурчиците да се превърнат в капиталисти и легитимирали властта на БСП.

2. Днес е неморално да си богат. Богатството може да бъде придобито само по номенклатурен път през изминалите десетилетия или чрез спекулации и пране на мръсни пари през последните години — в България не съществува честен начин за забогатяване. Произходът на богатството напълно определя кой какъв е и без отваряне на досиетата. Днес един богаташ не може да бъде етичен човек.

3. Непрекъснатата конюнктурна смяна на убежденията с оглед на моментната изгода показва липсата на убеждения. Такъв човек също не може да бъде етичен.

4. Високото образование и интелект не са гаранция за етичност. На България са нужни не хора като Талейран и Чърчил, а като Айнщайн и Сахаров.

Изброените Критерии дават достатъчно пълна оценка за етичността на всеки индивид. Само един етичен човек е готов да работи за България, а не единствено за себе си.

Етиката може (и трябва!) Да бъде ясната разграничителна линия между мафиотите — врагове на българския народ (тук има място за образа на врага) и честните, т.е. Етичните хора, които са готови да работят не само за себе си, но и за Отечеството. Такъв подход автоматично демаскира всички карьеристи и други съзнателни или неволни поддръжници на Мафията.

На практика прилагането на „етичния принцип“ трябва да се изрази в създаване на формално неполитически структури с идеална цел както по месторабота (в противовес на Клубовете по интереси на БСП), така и териториално. По принцип тези структури трябва да включват хора с висок интелект и изградена ценностна система, а не многобройна аморфна маса, т.е. Залага се не на многочислеността, а на Качеството. Организационните форми на тези структури могат да бъдат разнообразни: просветни дружества, дискуссионни Клубове, кръжоци с фиксирана или свободна тематика... Тяхна цел е синхронизирането (ако може уеднаквяването) на позициите между членовете им и създаване на нужното обществено мнение „по места“.

Мафията веднага би се опитала да превземе тези структури отвътре чрез запълването им със свои членове. Достъпът на такива агенти може да бъде преграден чрез „етична спирачка“: Кандидатът за член на структурата ще трябва да отговори на многобройни въпроси, засягащи битието и морала му. Това е осъществимо само ако членовете

и Кандидатите за членове на Клуба (дружеството, кръжока...) Се познават добре помежду си.

В своя ресор всеки член на Клуба ще отстоява нужната позиция и по този начин ще влияе върху управленските решения.

В професионалното, общественото и битовото си поведение всеки член на създадената „етична“ структура трябва да бъде пример за подражание (толкова липсващо в българска-та действителност!) — апостол на съвременната етика.

Стратегическа цел на „етичната вълна“ е постепенно да стане преобладаваща сила в обществения живот и да бъде алтернатива на мафиотските структури, без пряко да участва в борбата за власт. В резултат на нейната дейност могат да възникнат политически организации, стремящи се към властта.

Може би на някои от читателите такава позиция ще се стори встрани от поставената цел за справедливо общество (на първо време освобождаване на България от мафиотското робство). Това не е така, защото:

1. Ценностната система определя поведението на човека, а моралът е неин фундамент.

2. Прогресивните сили в света винаги в Крайна сметка претърпяват поражение именно поради своя максимализъм — искат осъществяване на идеите си изцяло и веднага, което никога не е възможно.

3. Тук не се твърди, че етиката е единственото средство за борба (тя просто е задължителна). Борбата никога не се води само с едно средство.

Етичното поведение на един човек или група от хора може да бъде мощно средство в борбата срещу Мафията, владееща България. При това безплатно-средство.

ПОСЛЕСЛОВ

Статията беше разкритикувана остро веднага след публикуването ѝ:

„редакцията (на «Свободна мисъл») не споделя възгледа, че борбата с Мафията може да се води с помощта на десетте божии заповеди“.

„... Днес е неморално да си член на БСП, да си богат, да сменяш убежденията си с оглед на моментната изгода. А Вчера беше ли морално? А утре?“

„... Освобождението на България от мафиотско робство се нуждае от разнообразни поприща и възможности... Само ако от тях можем да рекрутираме членове на революционна организация...“

В статията никъде не се говори, че борбата трябва да се води (само) с десетте божии заповеди. Изложените тук етични принципи, отнесени към днешните условия, са онзи морален минимум, който всеки гражданин трябва да носи у себе си — без тях той просто не е гражданин, а оцеляващо добиче или разбойник, все още невредил се на обществената софра. От-тук нататък гражданинът може да израсне като борец против Мафията, с оглед на възможностите и разбиранията си.

„Вчера“, „днес“ и „утре“ не са тъждествени, въпреки относителната неизменност на морала. Вчера човекът е имал своите илюзии (мислел е, че твори добро), не е бил осведомен за грижливо скриваните тайни на управниците (ако лично не е патил) и е разполагал само с информацията от цензурираните медии и непроверените слухове. Той не може да носи морална или друга отговорност за неща, които не е знаел. Днес са известни делата и същностните характеристики на предишните управници, които са и сегашни, и незнанието не е оправдание. Ето защо днес е неморално да се членува в техните организации — „редовият член“ става съучастник в престъпление срещу народа си, при това без да получава нещо в замяна. Утре етичният човек също ще съумее да се държи достойно.

Наистина са възможни разнообразни поприща и възможности за борба срещу мафиотското робство. Тук се обсъжда една от възможностите и това личи от текста. Хвала на бъдещите революционери! Само че сега боксуваме на много по-ниско, предреволюционно равнище, и барутът се хаби в спорове кое е правилно и кое — неправилно.

Като цяло Критиците, водени от личните си пристрастия, не забелязват изрично Казаното, а екстраполират мислите си върху онова, което не е Казано. Докога само ще дискути-раме?

МОРАЛЕН КОДЕКС НА БЪЛГАРСКИЯ ГРАЖДАНИН

Моралът е социалното Качество, което отличава човека от животните. Без морал обществото изчезва и постепенно се атомизира. Сборът от културни и етични правила и мотивации съставлява ценностната система на всеки индивид, която притежава относителна устойчивост. Честата Конюнктурна смяна на възгледите показва липсата на възгледи; човек с подобно поведение не може да бъде гражданин на своето общество, и следователно не е етичен. Етичният гражданин на нашата епоха се подчинява на най-важните морални норми:

1. Фундамент трябва да бъде простата максима, съдържаща се в християнството и в други религии: „Не прави на другия това, което не искаш да правят на теб!“. Редица християнски морални норми могат да бъдат закон за поведение както за религиозните хора, така и за атеистите.

2. Висшето образование и високият интелект не са гаранции за етичност. Етичният човек никога не е неутрален при решаването на Ключовите обществени въпроси. Обществото се нуждае не от пасивни наблюдатели, келепирджии, се-ирджии и пр., а от активни участници в обществените процеси. Моралният човек се чувства съпричастен и отговорен за цялото общество дори ако не влияе пряко върху деянията на властите, особено Когато родината е в опасност, както е сега. Истинският гражданин не е приспособенец, а формира действителността.

3. Етичният човек поставя обществените интереси над личните, Когато между тях възникне противоречие.

4. Моралният човек не проявява интересчийство, подлост, груб егоизъм и други отрицателни черти на първичната човешка природа както на битово равнище, така и в обществените отношения.

5. Той никога и при никакви обстоятелства не действа против обществото и против своята родина.

6. Етичният човек великодушно прощава грешките на другите, допуснати неволно, но никога не оставя ненаказани злонамерените действия; снизхождението пред престъпниците е неетично и е престъпление пред невинните.

7. Отнесено към днешна дата, след като политическата обстановка в страната е вече изяснена, не може да се смята за етичен човек, който членува в БСП, СДС или друга антинародна мафиотска организация.

8. Също към днешна дата в България не съществува честен начин за забогатяване. Поради това от морална гледна точка днес е неприлично да си богат.

9. Етичният човек се стреми към осъществяване на своя идеал, включително нравствения, и това е основна движеща сила за него.

10. При определени обстоятелства на всеки човек се налага да прави Компромиси. Етично допустими са Компромисите, при които човек ощетява само лично себе си. Недопустими са Компромисите, ощетяващи другото.

САНКЦИИ ЗА НАРУШАВАНЕ НА МОРАЛНИТЕ НОРМИ

Престъпленията се наказват от съдебната власт, а не-престъпните нарушения — по административен път. Правата на човека и законите забраняват на неоторизирани лица да налагат наказания.

Обществените организации и лица могат само да осъждат (устно или писмено) неморалните постъпки. Най-силното средство, разрешено от закона, е бойкотът на провинилото се лице или организация. Той е възможен само ако преобладаващата част от хората осъждат извършеното неморално деяние. ~ Съдбоносен въпрос: какво да се прави? Какво е? На този етап българският народ катастрофално губи войната срещу владеещата го Мафия. Реално нито една партия не отстоява интересите му, никакъв профсъюз не защитава правата му, никой национален авторитет не го организира за отпор... Всъщност война няма — войната предполага две воюващи страни, а у нас никой не оказва съпротива на Мафията и тя провежда една без-Крайна наказателна операция срещу населението.

Държавните институции, партиите, политиците и медиите обсъждат пред публиката второстепенни проблеми, създадени предимно от самата Мафия, които представят за най-важни (НАТО, европейската общност [ЕО], шенгенския списък, престъпността,

далаверите, Корупцията, инфлацията, обедняването...). Грижливо се избягват темите за търсене на отговорност на виновниците за разрухата и разпадането на обществото, за произхода на едрия и не чак толкова едрия капитал... А нали инфлацията, Корупцията, обедняването, престъпността и пр. Не са възникнали от само себе си, те са следствие на избягваните въпроси! Също така НАТО, ЕО, Шенген и др., макар и важни, не са основните фактори, определящи сегашното и бъдещото състояние на България! Основните ѝ проблеми се решават вътре, в страната, а не извън нея.

Хората, които, в общи линии, виждат накъде отиваме, са изолирани един от друг и нямат достъпен начин да се свържат помежду си — почти всички медии са под Контрола на Мафията, обществени организации или липсват, или отново са под Контрол. Изолираността води до ориентиране на потенциалните съпротивителни сили встрани от най-важната потребност — освобождаване от мафиотското робство; периферни за обществото цели се обявяват за основни, а отпорът срещу Мафията — за периферна. Организирането, дори на регионална основа, е затруднено докрай и най-подходящите за борба единомишленици могат да не се срещнат никога. Това води до апатия у по-слабите духом („Нищо не може да се направи!“) и до отчаяние у по-енергичните.

След Втората световна война решаваща характеристика в отношенията между управници и управлявани в развитите страни е превръщането на прякото или Косвено насилие в спомагателен елемент на управленските технологии. На базата на напредъка на психологията (в изучаване на поведението на тълпата) основен елемент стават машшулативните технологии на управление. Главно звено в тях са медиите. Чрез тях и по всякакъв друг начин на управляваните се внушават морални ценности и поведение, удобни за управляващите елити. Това става чрез дезинформация, дозирана информация, подбор на темите за разискване с избягване на неудобните, чрез реклами, събуждане на примитивни инстинкти посредством нарочно създавани филми и музика, затъпяване на аудиторията чрез безкрайни сериали („сапунени опери“) без социално съдържание... Вече няма борба между идеи, а при необходимост се „включва“ подходящата манипулативна програма, която предизвиква у тълпата желаното поведение. Понеже народните маси все повече се

превръщат в тълпа, а обществото — в стадо. Тези процеси се извършват и в България, при това по-форсирано — мафиотите бързат да се легализират като капиталисти.

**СЪДБОНОСЕН ВЪПРОС Е: КАКВО ДА СЕ
ПРАВИ?**

КАКВО Е?

През 1989 г. Единствената организирана политическа сила, която можеше да попречи на „смяната на системата“ и на въвеждането на див капитализъм, както и да потърси отговорност на главатарите си за националната катастрофа, беше БКП. „Редовите комунисти“ се очертаваха като най-голяма опасност за Кандидат-Капиталистите. Затова главният удар на бъдещата Мафия беше насочен срещу тях. Чрез създаване на измислен политически противник в лицето на СДС висшата партийна номенклатура успя да обедини обла-Жилите се от социализма и (или) изцапани с престъпления номенклатурчици, Кариеристи, „религиозни фанатици“ и инертни хора, които не искат да си „сменят отбора“. Другите напуснаха Партията — майка, а те бяха именно тези, които можеха да попречат на предстоящите „промени“. След това БКП си смени името и емблемата, отказа се от идеологията си и се превърна в най-дясната буржоазна партия — банда на едрият капитал, макар и с лява фразеология. През цялото време на „прехода“ „опозицията“ всячески улесняваше този процес, най-вече чрез Кресливия си антикомунизъм. Това е една операция против българския народ, блестящо проведена от създаващата се Мафия, в изпълнение на предварително разработена манипулативна технология (сценарий). В резултат на това народът доброволно и с желание влезе в Капана.

„Обикновените хора“ черпят своята информация главно от медиите, сред които на първо място е телевизията. Медиите са тези институции, които „промиват мозъците“ на широката публика, според манипулативните технологии, които Мафията е разработила. При това не е задължително всеки журналист да знае в какъв манипулативен процес участва (и обикновено не знае). Но ръководителите им знаят голяма част от истината. Представите за „Мафията“ у „обикновения човек“ са доста размити — обикновено се визират охранителни фирми, рекетъори, спекуланти и други дребни изпълнители на нейната воля; почти никой не отнася към Мафията държавните институции, политическите партии и други явни или неявни структури, без чието участие изпълнителите не биха могли да действат ефикасно. Сред

широката публика няма враждебно отношение към „едрия капитал“ и другите „фирмаджии“, започнали бизнеса си с ограбени от обществото пари. Самото понятие „бизнес“ от презряна дума, будеща асоциации с нещо неморално и нередно, за няколко години се превърна в нещо авторитетно и свещено. А хората с „промити мозъци“ са едни и същи — и преди, и сега. Ето колко мощни са манипулативните технологии! Те Карат иначе неглупави и сравнително образовани хора да възприемат само видимата страна на нещата, при това не цялата.

Фактът, че „отиваме към лошо“, е ясен за всички, които не са заредени с неограничени дози детски оптимизъм или не са се „облажили“ от „демокрацията“. Между червените, сините и другите „бетонни глави“ съществуват всезнайковци, които имат отговор на всеки въпрос. Те поразяват с наивните си съждения и тоталната си неосведоменост относно действителните механизми на събитията, и това е изворът на непоклатимата увереност в правилността на оценките им. Ян Хус би възкликнал: „О, свещена простота!“. Тези просто устроени и неосведомени всезнайковци са гръбнакът на различните електорати. И тъжно, и жалко.

Като цяло, хората не знаят какво точно става в страната, а могат само да се досещат за това. Лоша шега с тях си прави претенцията за „самостоятелно мислене“. Зловред-ността идва не толкова от неспособността им да мислят логично, колкото от факта, че се упражняват в мислене върху предмети, които не познават. В този случай има не мислене, а емоционално тълкуване на ограничен обем от факти и схеми, лансирани от манипулативните технологии на Мафията.

В период на избори, каквито често се провеждат, политическите страсти се разгарят. Тъй като в „мирно време“ почти всички страдат от „демокрацията“, те са склонни да се съгласяват с твърдението, че у нас „всички са маскири“. По време на избирателните Кампании под натиска на медиите обаче голяма част от тях стигат до зомбиране. Особено активни са пенсионерите — тогава те забравят за обидно ниските си пенсии и за мизерното си съществуване и тръгват да „спасяват България“ чрез подкрепата за своята партия, въпреки че по-естествено е да бойкотираат изборите в знак на протест; по-естествено е също да се борят за повишаване на пенсиите си било чрез биене по празни тенджери пред Народното събрание, било по друг начин.

Особено агресивни в агитацията в полза на „нашите“ и против „техните“ са по-примитивните хора. Разпалва се дива спортна запалянковщина. Така Мафията получава одобрение, и следователно легитимност, направо от народа. Масовото оглупяване е резултат както от инфантилността на непорасналите българи, така и от манипулативното въздействие на медиите.

Иначе „обикновеният българин“ е безпомощен на всяка крачка. Сега няма Комитети на БКП, ДКМС, Оф, Комисии за народен Контрол, пионерска организация... И добре е, че ги няма! Но на тяхно място не бяха създадени никакви структури, които да запълнят образувалия се вакуум. Единствените инстанции, Където гражданинът може да се оплаче, са общината и съдът; и в двата случая той е просител, чиято молба (иск) може да бъде удовлетворена и след години, вместо за няколко дни. Място за текущо общуване между Колеги и съседи могат да бъдат Кафенетата в предприятията (учрежденията) и в Квартала, а трибуна, от която да се каже мнението, просто липсва. Човек се чувства сам, изолиран, изоставен, отчужден. Това е дирижирано отчуждаване на човека и атомизиране на обществото.

Като цяло, БЪЛГАРСКИЯТ НАРОД е смазан и се намира в етап на ДУХОВНА. И МОРАЛНА ДЕГРАДАЦИЯ И НА ФИЗИЧЕСКО ИЗТРЕБВАНЕ. Илюзия е да се мисли, че някой може да благоденства само в своя двор, обкръжен от всеобща разруха. НЕ СЕ ЗАБЕЛЯЗВА НИКАКВА ИСКРА НА СЪПРОТИВА СРЕЩУ РОБСТВОТО. Българинът покорно се приспособява към всякаква обстановка, включително и към режим на бавно загиване. **ТОВА ВСЪЩНОСТ Е НАЙ-СТРАШНОТО.**

КАКВО ТРЯБВА?

Един човек се разболял тежко. Лекарят му казал: „Ще ти предприша сто инжекции по хиляда лева всяка. След това ще ти препоръчам да прекараш половин година в един санаториум в Швейцария. Тогава имаш шанс да оздравееш“. Пациентът възкликнал: „докторе, но това ще ми струва поне шест милиона лева, а аз получавам шест хиляди месечно!“ Ле-Карят вдигнал рамене: „Аз ти казвам какво трябва да направиш, а ти ще прецениш дали можеш да го направиш“.

И така, какво трябва да направят българите, за да се освободят от мафиотското робство? Повечето от тези неща (предварителни изисквания) са добре известни на широка-та публика и добре забравени от нея:

ШСЪЖДАНЕ НА ВИНОВНИЦИТЕ ЗА ПОСЛЕДНАТА НАЦИОНАЛНА КАТАСТРОФА, включително за последните години (политически „нюрнбергски“ процеси), независимо от мнението на Запада. Без този акт не може да се извърши морално възраждане на народа ни. В момента за това не говори никой.

2.КОНФИСКАЦИЯ (ЕКСПРОПРИАЦИЯ) НА ЗАГРАБЕНИТЕ НАРОДНИ БОГАТСТВА, включително изнесените в чужбина. Всеки богаташ трябва да докаже законния произход на богатствата си. Това ще укрепи моралния дух на народа и ще даде възможност на икономиката да стъпи на краката си. Сега всички партии мълчат по този въпрос.

3.ФАКТИЧЕСКО УНИЩОЖАВАНЕ НА УЖ УНИЩОЖЕНАТА ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ. Това би лишило Мафията не само от Координационно-ръководен център, но и от Квалифицирани изпълнителски Кадри. Осъществяването на първите две задачи е възможно само при реално унищожена ДС. И тук всички мълчат.

Това са фундаментални и Ключови изисквания. Без тяхното изпълнение всеки законодателен, административен, стопански или друг акт би служил само на Мафията.

Към изброените три основни точки могат да се добавят и по-конкретни дела:

1. КАТЕГОРИЧНО „НЕ!“ НА ПРИВАТИЗАЦИЯТА. В този ѝ вид и обем тя е в интерес на новобогаташите, мафиотите и спекулантите, в чиито ръце са парите. За масова приватизация са определени само 4% от основните фондове на страната. А останалите?

2. отказ да се плащат заемите, отпуснати от чуждестранни банки на бившата номенклатура и на новата Мафия и употребени за собственото ѝ обогатяване. **ВЪНШНИЯТ ДЪЛГ НА СТРАНАТА ТРЯБВА ДА БЪДЕ ИЗПЛАТЕН ОТ ТЕЗИ, КОИТО СА ГО НАПРАВИЛИ.**

3. РЕШИТЕЛНО „НЕ!“ НА ВЛИЗАНЕТО НА БЪЛГАРИЯ В НАТО. Съществуването на НАТО след ликвидирането на варшавския договор е безсмислено освен като колективен Жандарм на Запада и главно на САЩ. Идеалното решение за България е **ПЪЛЕН НЕУТРАЛИТЕТ ЗА ВЕЧНИ ВРЕМЕНА.**

4. **ДА НЕ СЕ ПРИЕМА ДИКТАТЪТ НА МЕЖДУНАРОДНИЯ ВАЛУТЕН ФОНД И НА СВЕТОВНАТА БАНКА** и да не се получават заеми от тях. Заемите са скромни по размер, а съпровождащите ги условия — заробващи. Мвф и СБ са финансовата полиция на Запада и главно на САЩ, Която има за задача да задържа развитието на другите страни.

Тук могат да се включат и други точки като аграрния проблем, социалното осигуряване, здравеопазването и пр.

Подобна българска позиция би се натъкнала на остра ре-акция от страна на Запада. Би започнало „избиване на ръце“ по икономически, политически, дипломатически (може би и военни) и други пътища — у нас винаги се намират достатъчно хора, готови да бъдат пета колона на външни сили.

За да може да устои на натиска, българският народ трябва да бъде единен. Това не значи, че трябва да става единение с Тодор живков и Григор Стоичков, с Андрей Луканов и Филип Димитров, с „Мултигруп“ и Първа частна банка, с БСП, СДС и други структури, тласкали и тласкащи България към пропаст. Обединявайки се в името на национални цели и общо-човешки ценности, **НАРОДЪТ ТРЯБВА ДА ОТСТРАНИ ОТ СНАГАТА СИ ВСЯКАКВИ** властогонци, Кариеристи, разбойници и други ПАЗИТИ. Напук на лансираните

теории и Концепции, че трябва да се обединяваме с паразитите. Паразитите се боят от това, и за да не се превърне то в реалност, разделят народа на електорати, насъсквани един срещу друг.

Прави впечатление, че по-горе преобладават деструктивни и негативни пунктове. Това е естествено: ЯСНО Е КАКВО НЕ ТРЯБВА ДА БЪДЕ, А КАКВО ТРЯБВА ДА БЪДЕ, ПОДЛЕЖИ НА ОБСЪЖДАНЕ — преходът от реален социализъм (държавен капитализъм) Към (частен) Капитализъм е ново явление и за него няма готови рецепти.

КАКВО МОЖЕ?

Мишките намислили да завържат звънче на опашката на котката. Така щели да чуват всяко нейно помръдване и да се пазят по-лесно. Планът им се провалил: не се намерил желаещ да върже звънчето.

И така, след като е ясно какво трябва да се прави, остава да се реши кой и как да го направи. Проблемът е, че сега вече не може да се направи много. Пък и не се виждат много желаещи да го сторят. През 1990–1991 г. Беше възможно почти всичко. През 1993г. Все още можеше да се направи много. Сега, в Края на 1995 г., може твърде малко. Но все пак нещо може.

Дори да съществуваха истински опозиционни антимафиотски структури, сега те не биха могли да осъществят обявените по-горе предварителни изисквания (точки). Могат само да ги декларират... Пред себе си, понеже няма как да ги съобщят на по-широк Кръг от хора.

Но структури не съществуват. А доколкото ги има, те се занимават със странични неща и се вписват в „демокрацията“. Значи, трябва да се започне почти от нулата.

Първите стъпки са агитация от човек на човек. „Агитаторът“ трябва да бъде психически подготвен за разочарования — на всяка крачка той ще се сблъсква с отчаяни, уплашени, обезверени („Нищо не може да се направи!“) и подивели от бедност и безпомощност хора, които се спасяват поединично. Най-често, веднъж отприщени, те са готови да разказват безброй случки за възмутителното поведения на „ония“ (мафиотите) и за патилата на потърпевшите, готови са да ги разказват до прегракване или до загубване на съзнание; от разказаното не се достига до обобщаващи изводи, а още по-малко до желание за борба — това е само психическо разтоварване от насъбралата се отрицателна енергия у хора, доведени до стресово състояние. Вие, „агитаторът“, трябва да изслушате търпеливо водопада от излишни за Каузата изповеди, без да се интересувате от уврежданията на собствената си психика, и да насочите разговора към изводи и

действия. Така можете да говорите с двайсет души и въобще да не достигнете до изводи и действия. Може дори да виzakлеймят като Дон Кихот или откачен човек и чудак, който разправя нелепости, вместо да си гледа работата (да се спасява поединично) — Дон Кихот, Галилей, раковски или левски се оценяват Винаги посмъртно; приживе на почит са Жънещите успехи Кир Михалаки, бай Ганю, хаджи Иванчо хаджи Пенчович, Красимир Премянов, Филип Димитров... Вие самият ще бъдете силно депресиран, Когато разберете, че жена ви, майка ви, баща ви... Поддали се на психозата, гледат на вас като на нехранимайко (както някога са гледали на Ботев и Левски) или Дон Кихот — най-общо Казано, не ви приемат сериозно — и се заслушват в думите на парвенюта като Валентин Моллов, Илия Павлов, Венцеслав Йосифов, Стефан Софийански...

Най-после, на 21-ия разговор, ще попаднете на човек, който дава признаци на желание за съпротива. Именно него търсите. Тук ви чакат нови изпитания: вместо да се запознае с реалните обществени процеси (да прочете необходимите двайсетина книги), той мисли „самостоятелно“, стига до погрешни заключения и упорито ги защитава; даже Когато му „промиете мозъка“ (ако успеете!), човекът е изложен на манипулативните технологии на Мафията, готов е да се залови за всяка примамлива илюзия и да я защитава... Процесът на взаимно блокиращи се дискусии може да трае безкрайно. Колко по-просто е всичко при мафиотите! Там отношенията се „оразмеряват“ само по един фактор, ИНТЕРЕСА. Освен това вие никога не можете да се справите напълно с развращаващото влияние на медиите (най-вече на телевизията), дока-то не разполагате със собствени медии.

Това е изходната позиция. Когато съберете неколцина съмишленици, убедени, че нещо трябва да се прави, е нужно да решите КАКВО ТОЧНО ЩЕ ПРАВИТЕ. Това е много важ-но, иначе до Края на живота си може да обсъждате какво да се прави, в резултат на което да блокирате собствената си дейност и да се самоизолирате от събитията. После започвате да го правите.

И дума не може да става за изработване на Календарен план за политически и други успехи. Вие имате само поставени цели, а мащабът, формите, промените или тактиката на действията ви зависят от броя на привлечените хора и от реакцията на Мафията към вас. Ако увлечете три милиона души (засега това е в областта на фантастиката),

ще имате общонародно движение, което със или без избори ще помете Мафията от обществото. Ако съберете двайсетина единомишленици, това ще бъде кръжок, който плахо агитира за освобождаване от мафиотско робство. Ако кръжокът ви е по-агресивен, той ще се превърне в секта, макар и не религиозна. Съществуват и други, междинни форми на организация, в зависимост от броя на участващите и състава им.

В началото Мафията няма да забележи вашата група — тя е заета с междуособни приватизационни битки и не ѝ е до донкихотовци като вас. Използвайте това, за да разширите обхвата на действията си. Не бързайте да се регистрирате в съда. Първо, ще ви бъде трудно, понеже цялото обществено пространство вече е заето, и съдът може да ви откаже регистрация — навярно Вече съществува симулативна организация, подобна на вашата. Второ, регистрирайки се, вие „излизате от окопа“ и Мафията ще ви забележи. Тогава ще изпрати многобройни свои агенти, които, крещейки вашите лозунги по-силно от всички и използвайки демократичния избран ритуал, ще превземат структурата ви отвътре и ще я насочат в удобен за Мафията коловоз. Вашата група, оказала се малцинство, ще трябва да напусне собствената си организация и това ще бъде едно от множеството разцепвания, които битуват в обществения ни живот.

Докато не изградят структура, способна да посегне към властта или поне да си осигури парламентарно представителство, единомишлениците не могат да влияят пряко върху вземането на политически решения. Но могат да влияят Косвено. Малобройни групи от патриоти могат да атакуват Мафията и нейните подразделения чрез разпространение на позиви — законен и относително безопасен начин на протест. Поводи за критика има повече от достатъчно: скъпотия, инфлация, обедняване, престъпност, разруха, Корупция, образователна и културна деградация... На фона на ояждащите се и безочливи нови капиталисти. В началото могат да се атакуват и битови неуредици с обществено значение: режимът на водата, режимът на електрическия ток, дефицитът на олио, спекулата с брашно, тайната приватизация... Отначало позивите ще бъдат неподписани, а след регистрирането на организацията — подписани от нея. Мафията не може да бъде съборена чрез позиви, но те могат да вдъхнат надежда у хората, които

не са подивели, могат да им покажат, че все още Има огнища на съпротива, и че не всичко е загубено.

При първа възможност единомишлениците патриоти трябва да започнат ИЗДАВАНЕТО НА ВЕСТНИК, дори в най-скромни мащаби. Той създава някаква, макар и ограничена, възможност за свързване на честните хора помежду им, и е трибуна за борба с Мафията. Без да се отказват от традиционните методи за разпространяване, издателите трябва да организират собствена минимрежа за разпространяването му (една-две маси за продажба на подбрани вестници и книги и (или) ръчна продажба). Основният проблем (не само!) Е финансов. Не бива да се приемат пари от съмнителни спонсори (има ли несъмнителни?) Не само защото който плаща, той поръчва музиката, но и защото съмнителните връзки хвърлят петно върху Каузата (не можеш да експроприираш собствеността на капиталист с Крадено богатство, ако си получавал пари от него!). Средства трябва да се събират или чрез вноски от доказано честни хора, или чрез законна стопанска дейност, или по друг почтен начин. ЦЕЛТА НЕ ОПРАВДАВА СРЕДСТВАТА, НО СРЕДСТВАТА МОГАТ ДА КОМПРОМЕТИРАТ ЦЕЛТА.

И в стратегически, и в тактически план ТРЯБВА ДА СЕ ЗАПОЧНЕ С БИТОВИТЕ ВЪПРОСИ. Не могат да се поставят високи цели, без да се решат най-насъщните битови въпроси на оцеляването — оскотелите от мизерия хора не се интересуват от възвишени идеали. Не са прави и привържениците на принципа „колкото по-зле, толкова по-добре!“ — никой няма моралното право да жертва няколко поколения българи заради съмнителното удоволствие да се достигне до световна революция! На първо време единствено битовите въпроси от обществено значение могат да обединят широки слоеве от населението — и „сини“, и „червени“, и „оранжеви“ и всякакви други, всички те са жертва на Мафията. КОГАТО ЧОВЕК НЯМА НИЩО, ЗАПОЧВА ОТ МАЛКО. ВАЖНО Е МАЛКОТО ДА БЪДЕ НАЙ-СЪЩЕСТВЕНОТО.

Важно е също да бъдат организирани пенсионерите — най-манипулираните и най-зомбираните членове на обществото и поради това най-твърдите електорати на всички партии. Очевидно е, че съществуващите пенсионерски съюзи нямат за цел да защитават своите членове. Вместо да се горещят за „нашите“ и против „техните“, по-добре е да се борят за достойни пенсии под лозунга: „искаме

удвояване на пенсиите, за да се доближат до нивото отпреди десет години! Не ни интересува кой е прахосал пенсионния фонд! ИСКАМЕ ТОВА, КОЕТО НИ СЕ ПОЛАГА! Не наш, а на управниците е въпросът откъде ще вземат парите — ако няма откъде другаде, да експроприират «Мултигруп», «Орион», «Трон» или Първа частна банка! Ако не могат да се справят, да вървят по дяволите и да дойдат други, които могат!“ В борбата за достойно съществуване пенсионерите могат да си позволят почти всичко — властите няма да посмеят да ги пребиват или убиват. ПЕНСИОНЕРИТЕ НЯМА КАКВО ДА ЗАГУБЯТ, ОСВЕН МИЗЕРИЯТА СИ.

Крайно наложително е създаването на истински профсъюзи. Те задължително трябва да възникнат „отдолу“, във всяко отделно предприятие. Впоследствие организациите от един отрасъл могат да се интегрират в браншов синдикат, отново „отдолу“. Отрасловите сдружения (асоциации) трябва да поддържат равноправни отношения помежду си. При необходимост от съвместни действия могат да се изграждат междуотраслови Координационни съвети с ротационно сменяеми председатели. Често сменяеми трябва да са и ръководителите на отрасловите синдикати. Целта е да не се допусне създаването на профсъюзна бюрокрация, която, съдейки от опита в другите страни, винаги е сговорлива с работодателите. СИНДИКАТИТЕ НЕ БИВА ДА ПРИЕМАТ СУБСИДИИ ОТ ДИРЕКТОРИТЕ НА ПРЕДПРИЯТИЯТА, ЗАЩОТО СТАВАТ ЗАВИСИМИ. По същата причина НЕ БИВА ДА ПРИЕМАТ СПОНСОРИРАНЕ ОТ НИКАКВИ ОРГАНИЗАЦИИ И ЛИЦА. Скромните средства, необходими за съществуването на синдиката, трябва да се набират от членски внос или ограничена стопанска дейност, разрешена от зако-на. Мафията няма да иска да се лиши от удобствата на Казионните синдикати, затова тук борбата ще бъде особено тежка. Тя е възможна в по-напреднал етап на съпротива.

В началото борбата трябва да се води за решаване на битовите проблеми от обществено значение. Те всъщност са част от острите социални проблеми.

Можете ли да си представите Париж да остане без вода или без електрически ток дори за няколко часа? Населението ще реагира мигновено: разярена тълпа ще нахлуе в Кметството или в „електрисите дьо Франс“ и ще утрепе Кмета (или президента на „електрисите“) и

други висши сановници, които свари на мястото. Сега Вече не се случват такива ексцесии, но в миналото представители на тълпата са осъждали и обезглавявали Крале. Сега няма такива ексцесии, защото управниците знаят какво ги чака (ще загубят живота си, а не кариерата или далаверата), ако не се съобразяват с народа; затова, Когато поради ремонт се наложи спиране на водата за няколко часа, за това се съобщава няколко дни предварително, а 8 деня на спирането общинарите оставят пред Къщите съдове с прясна вода. Така постъпват 8 страните, които наричаме цивилизовани. Там управниците се боят от народа (а не обратното!), могат да се опитат да го излъжат, но не и да му се противопоставят открито. Написаното тук не е подстрекателство, а исторически паралел, който показва, че БЕЗ БОРБА НЯМА ПОБЕДА. Нашите управници не са по-куражливи от западните си Колеги и срещнат ли отпор, ще отстъпят; няма да има режим на тока и водата, нито повишаване на детските надбавки с три лева месечно (садистична гавра с българите!), нито пък обидно ниски пенсии и заплати... Нали и за мафиоти-те животът е по-скъп от далаверата!

Виждате, че тук няма изобилие от нови идеи. Предлагат се изпитани, рутинни методи на борба, добре познати на всички и дали добри резултати в историята на другите народи. Не че авторът е против новите идеи. Но за да бъдат възприети, те трябва да са по-добри от старите, изпитани средства, а не да служат за отвлечане на вниманието на хората, и в Крайна сметка за тяхното манипулиране. **ПРЕОБЛАДАВАЩАТА ЧАСТ ОТ НОВИТЕ ИДЕИ НЕ СА ПО-ДОБРИ И ОСВЕН ТОВА НЕ СА ИЗПИТАНИ.** В добавка към всичко, новите идеи могат да допълват старите средства, но не могат да ги заменят, тъй като не съдържат елементи на организирана съпротива срещу Мафията.

От какви хора трябва да бъдат изградени ядрата на съпротива? Досега в цял свят начело на борбата са стояли най-будните, най-просветените, най-честните, най-смелите хора, т.е. Интелигенцията. **БЪЛГАРСКИТЕ ИНТЕЛИГЕНТИ СА ЕДИН ОТ ПРОВАЛИТЕ НА НАЦИЈАТА.** Част от тях бързо се приспособи към „демокрацията“, и извън разчистването на лични сметки и съперничества смята, че всичко е нормално; е, има и някои трудности на прехода... (при реалния социализъм казваха: е, има някои трудности на ръста...).

Други се отплеснаха по екстрасенси, извънземни контакти, европейски идеи, американски мечти, атлантизъм, Видове „българщина“ и прочие „откачени“ периферни направления, пристрастно приемани за главни. Трети просто оцеляват с цената на всякакви унижения. Тези, които са се поуредили, лансират идеята, че всеки трябва да работи в своята леха (професия) и да не се бърка в други работи — това бил неговият принос за родината и демокрацията. А Кой ще освобождава родината от мафиотското робство? Нали такива професии няма! Впрочем, какви професии са упражнявали Паисий, Раковски, Ботев, Левски и техните другари, Когато са влизали в историята?... Идеята за „собствената леха“ е измъква-не от обществена отговорност, при това напълно по сценария на Мафията. Днес не само не е достатъчно да се работи в своята леха, но не стига да се работи в своята нива. Затова, КОЙТО НОСИ МЪЖКО СЪРЦЕ И БЪЛГАРСКО ИМЕ, ТРЯБВА ДА СЕ ЗАНИМАВА НЕ САМО С ЛЕХАТА И С НИВАТА СИ, НО И С РАБОТИ, КОИТО НЕ СА МУ РАБОТА — ОСВОБОЖДАВАНЕ НА БЪЛГАРИЯ ОТ МАФИОТСКОТО РОБСТВО.

Тогава, какво да се прави? Част от „откачените“ интелегенти с натрапчиви идеи могат да бъдат привлечени за Каузата — те не са загубили напълно чувството си за отговорност пред обществото. Навярно ще се намерят и други „смахнати“ — съвременни аналози на Ботев и Левски. Обаче борбата никога няма да се разрасне до нужните мащаби, ако 8 нея не бъдат включени работниците и селяните.

По време на реалния социализъм работническата Класа доста се разврати и лумпенизира — открила, че няма пряка връзка между извършения труд и полученото възнаграждение, значителна част от нея започна да търси „на работата лекото и на баницата мекото“ (малко работа за много пари). Значителна част, но не цялата.

Селяните, насилствено колективизирани и фактически оставени без земя, позагубиха ищах за работа и започнаха да се превръщат в служители. Започнаха, но не всички. Та именно истинските работници и селяни трябва да бъдат привлечени в борбата.

„Простолюдието“ има по-Консервативна ценностна система и по-трудно се поддава на модните обновления и манипулации. Поради това сред неговите представители могат да се чуят по-трезви преценки за обстановката в България. 69-годишна селянка от село Церово, с четвъртокласно образование (4-то отделение), Казва: „ОТКАКТО БКП

СЕ РАЗДЕЛИ НА БСП, СДС и БЗНС-та, РАБОТИТЕ ТРЪГНАХА СЪВСЕМ ЗЛЕ... — всички те са излезли от една люпилня... ТРЯБВА ДА СЕ КОНФИСКУВА ТОВА, КОЕТО СЕГАШНИТЕ ЧЕРВЕНИ КАПИТАЛИСТИ СА ОГРАБИЛИ ОТ НАРОДА. Те са обикновени хайдуци и разбойници, ама по-големи...“ (такива обобщения са непосилни за повечето интелегенти, дори Когато са с професорски титли — те обсъждат сложните модели на „новото“ и отказват да забележат елементарното). Включването в борбата на „прости“ хора ще приземи „учените“, Които витаят из облаците на поредното „ново“.

При наличието на собствен вестник групата (организацията) може по-ефективно да набира съмишленици и да се свърже с други групи. Особено грижлив трябва да бъде подборът на първите единомишленици. Тъй като отначало (в първия етап) те се самоназначават за „ядро“ на съпротивата, от решаващо значение е да бъдат ЧЕСТНИ, ПСИХИЧЕСКИ УСТОЙЧИВИ ХОРА, КОИТО УМЕЯТ ДА КОНТРОЛИРАТ САМОЛЮБИЕТО СИ И ДА ПОДЧИНЯВАТ ЛИЧНИТЕ СИ СТРЕМЕЖИ НА ОБЩАТА КАУЗА; Желателно е (без да е задължително) да бъдат умни и образовани, още по-добре е, ако умеят да работят с хора; добре е, ако бързо умеят да схващат същността на проблема и да излагат мислите си ясно и с малко думи (за да се избегнат без Крайни говорилни). Ако ядрото бъде съставено от самомнителни Калпави хора, то ще се самоблокира или разпадне поради многословие, Кариеризъм, бождизъм, суетност... Всъщност членовете на ядрото са АПОСТОЛИТЕ НА СВОБОДАТА, затова изисквания-та към тях са високи.

От искрата трябва да се разгори пламък. При обединяване на достатъчно хора групата (организацията) ще може да разполага с издателство, сергии, магазини, автомобили (необходимо е да бъдат привлечени хора, които притежават тези неща)... Членовете на организацията ще поддържат помежду си отношения на ВЗАИМОПОМОЩ както за оцеляване, така и за по-високи цели — фактически това ще бъде едно МИНИОБЩЕСТВО, макар и неизолирано от „голямото“ общество. По подобен начин преди войната са възникнали първите български Кооперации. В Крайна сметка, това ще бъде ОБЩНОСТ НА ЧЕСТНИ ХОРА, незагубили достойнството си и борещи се за освобождаването на родината си от мафиотското робство. Независимо от факта, че организацията иска свобода за

всички хора, предимство (включително и взаимопомощ) се дава на онези, които действително се борят за свобода и в нейното име понасят жертви. Това е опит да се спре отрицателният подбор и приоритет да имат морално най-чистите, а по възможност — и най-способните.

Казаното тук навярно създава впечатление, че се подготвя структура „за вечни времена“. Това е и така, и не е. Разбира се, най-добре е, ако страната ни се освободи от робство още утре. Реализмът изисква да се предположи, че този процес (вече) ще се осъществява в продължение на много години. Следователно организацията трябва да е годна да извършва своята дейност в продължение на неопределено дълго време, съществувайки (не мирно) едновременно с Мафията и запазвайки боеспособността си. **ОЧАКВАНИЯТА ЗА БЪРЗО УСПЕХ СА ДЕТСКА ХИМЕРА**, подклаждана от самата Мафия. Да не забравяме, че между Паисий и Левски лежат осем десетилетия, а сега още не се е появил Паисий. Днес историята „тече“ по-бързо и това вдъхва надежди, че срокът на борбата ще се съкрати многократно.

Какво трябва да бъде отношението към другите политически организации и най-вече към партиите? Най-меко Казано, резервирано. Преобладаващата част от тях не представляват сериозни политически сили и в практически аспект ухажването им е безсмислено и обвързващо. Що се отнася до доказано (освен за зомбираните им привърженици) антинародни структури на Мафията като БСП, СДС и други, там не може и дума да става за сътрудничество. Резервираността към немафиотските организации, доколкото ги има, не бива да прераства във враждебност; напротив, в отделни акции е възможно сътрудничество.

При преследване на генералната цел в работата на освободителната организация са неизбежни импровизациите. Тъй като не е възможно да се изработи генерален (Календарен) план на действията, моментните задачи силно ще се влияят от конюнктурата. Моментните задачи зависят от броя и Качествата на хората в организацията и от отпора на Мафията: патриотите „дръпват звяра (Мафията) за опашка-та“ и действат според неговата реакция. При липса на друга възможност ще се използва методът на пробите и грешки-те. Такава тактика Крие опасност от тактически грешки, но грешки не допуска само този, който бездейства.

В промишлените технологии често се прилагат т.нар. Програми в реално време. Програмата задава параметрите на технологичния процес и следи реалните им отклонения от зададените. При отклонение на някой параметър повече от допустимото Компютърът мигновено включва действия (режим), Които връщат параметъра в нормата. Така процесът се извършва при (допустими) осцилации (Колебания) около нормативните стойности на параметрите. Тук се прилага принципът на обратната връзка: управляващият Компютър получава информация за състоянието на процеса и чрез Командите си внася корекции в него, за да изпълни набелязаната цел; ЦЕЛТА НЕ СЕ КОРИГИРА НИКОГА.

Модерните технологии за управление на обществените процеси са изградени по аналогичен начин и действат като програми в реално време. Преследвайки някаква страте-гическа цел, дадено правителство (партия, екип...) Реагира на появилите се отклонения в параметрите (икономическа депресия, безработица, увеличена престъпност, природни бедствия, война, външни влияния...) Чрез управленски решения. Ако се наложи да промени целта, значи то е претърпяло провал. Тук не се взема под внимание съзнателната (Користната) промяна на обявената цел и разчитането на Късата памет на избирателите. Поради намесата на неотчетени фактори „твърдите“ планове се превръщат в безсмислица още в първите етапи на изпълнението.

ОРГАНИЗАЦИЯТА ТРЯБВА ДА ДЕЙСТВА В РЕАЛНО ВРЕМЕ, без да се отказва от стратегическата си цел — освобождаването на България от мафиотското иго. Само това ѝ гарантира необходимата гъвкавост, която да не прераства в безпринципност.

Като цяло Мафията действа по многовариантен сценарий с обратна връзка в реално време — нейните структури винаги могат да внесат корекции в поведението си в зависимост от изменящата се конюнктура. Оттук следва елементарният извод, че **БОРЦИТЕ ЗА СВОБОДА ПРИ ВСИЧКИ СЛУЧАИ ТРЯБВА ДА НАРУШАВАТ СЦЕНАРИЯ НА МАФИЯТА** и да ѝ натрапват неудобни за нея варианти. Основни (неизменни) елементи на мафиотския сценарий са: обезсилване на народа чрез разделянето му на електорати и насъскването им един срещу друг; непрекъснато лансиране на периферни теми за обсъждане, докато важните въпроси се решават тихомълком;

излагане само на отделни фрагменти от важните проблеми (не могат да се избегнат напълно!), от които непосветеният в целия проблем не може да разбере за какво става въпрос; тотално манипулиране (и дори зомбиране, особено по време на избори) на населението чрез медиите, най-вече чрез телевизията; и прочие. Нарушаването на сценария може да става чрез: устна и писмена агитация против нелегитимността на Мафията и неспособността ѝ (поради нежеланието ѝ) да се справи с Критичното положение на страната; бойкот на мафиотските мероприятия и особено на изборите; в по-напреднал етап на борбата — демонстрации, митинги и гражданско неподчинение; създаване на собствени структури за „самозадоволяване“ на активната (борещата се) част от народа; и други действия.

В Крайната фаза на борбата за освобождаването на България от мафиотското робство неминуемо ще се стигне до преразпределяне на националното богатство — **ВСЕКИ НО-ВОБОГАТАШ, КОЙТО НЕ МОЖЕ ДА ДОКАЖЕ ДОКУМЕНТАЛНО ПРОИЗХОДА НА БОГАТСТВОТО СИ, ЩЕ ТРЯБВА ДА ГО ВЪРНЕ НА НАРОДА, ОТ КОГОТО ГО Е ОГРАБИЛ**, съгласно **БЪРЗОДЕЙСТВАЩА СЪДЕБНА ПРОЦЕДУРА**. Не експертите ще „ревизират“ хилядите тонове натрупана документация или Компютърни записи — за това не биха им стигнали няколко живота — а мафиотите, подбирайки „удобните“ за тях документи, ще доказват законност-та на претенциите си. Така че Мафията, която разчита на свършените факти и на забравата (давността) на времето, може да бъде заставена на „изплюе погълнатото“, включително изнесеното зад граница. Много поучително и възпитателно както за народа, така и за Кандидатите за елит, ще бъде грабителите на народното богатство да бъдат превърнати в социално слаби, съгласно законите, приети от самите тях за другите.

КАКВО СЕ ОЧАКВА?

Земята на Ботев и Левски отново е робска земя.

Това е факт, осъзнаван за съжаление от малцина — истинският роб не чувства робството си и не мисли за съпротива. За щастие има хора, за които робството е непоносимо. България може да разчита на тях и на историческите обстоятелства поне докато целият народ не се включи в борбата — тогава той и страната не зависят от обстоятелствата.

Историята, според Марк Твен, ни учи, че „нито един народ досега не е Купил свободата си с приятни разсъждения и морални доводи и че всички успешни революции са започвали с Кръвопролития. Това е исторически закон, който не може да се избиколи“. Ще се опитаме да го заобиколим, но човек, който иска да защити свободата си, достойнството си, интересите си и правото си на живот, трябва да бъде готов за всякакви изпитания.

Днес, под влияние на Космополитизма, понятието „родина“ олеква, макар че управниците широко го използват. Опитват се да ни Внушат, че родината са самите те, и затова трябва да се обединяваме около тях. Удобно!... За самите тях. А ето какво казва Марк Твен: „Родината — това е нещо истинско, трайно, вечно. Родината трябва да се пази, за нея човек трябва да се грижи, трябва да ѝ бъде предан; докато учрежденията са нещо външно, Като дрехите...“ В американската Конституция четем: „Цялата политическа власт принадлежи на народа, всички свободни правителства изхождат от интересите на народа и се опират на неговия авторитет; а народът има неоспоримо и неотменно право по всяко време да изменя формата на управление, както намери за необходимо“. Ясно и опасно... За управниците, както за нашите, така и за американските.

Управниците навсякъде имат навика да забравят за какво са поставени на власт и да обслужват главно (само) себе си, особено Когато народът „не ги натиска отдолу“. Те не се чувстват отговорни нито за Користното си поведение, нито за управленските си грешки, нито за неизпълнените (предизборни) обещания. И всъщност никому

не дължат обяснение за делата си, освен на елита, част от който са. А би било много полезно след изтичане на мандата им да се явяват пред СЪД, Който да решава съдбата им. Не само „обикновените хора“, но и **УПРАВНИЦИТЕ СЕ НУЖДАЯТ ОТ ВЪЗПИТАВАНЕ.**

Нашият народ излиза от реалния социализъм и без някой да го пита, навлиза в новото „светло бъдеще“ — Капитализма. Социализмът е най-Красивата земна мечта, измисляна някога — израз на истинския стремеж към всеобща справедливост. За съжаление той не е бил осъществяван никога нито у нас, нито другаде. Независимо от факта дали е утопия или не е, рано или Късно, може би под друго название, той пак ще събере под знамената си милиони мъже и Жени. Защото стремежът към справедливост на земята е неугасим. А ако някога угасне, това ще бъде Краят на човешкия род.

Какво може да се очаква днес от борбата на немногото честни и обществено отговорни хора, оказали се в положение-то на донкихотовци? Рано или Късно Мафията ще се самораз-ложи по силата на вътрешните си противоречия, както се разпадна реалният социализъм. Разбира се, донкихотовците ще ѝ помогнат да умре по-бързо. А после? За „после“ ще са нужни неразвратени от Корупция, неподивели от мизерия и запазили борбения си дух образовани личности. **ДАЖЕ АКО СЕ ЗАПАЗИ ЧОВЕШКИЯТ ОБРАЗ НА МАЛКА ЧАСТ ОТ НАРОДА, БОРБАТА НЯМА ДА Е БЕЗСМИСЛЕНА.**

Затова „Който носи Тъжко сърце и българско име...“

Е длъжен да развее знамето на борбата. Отново има думата Марк Твен, писател и журналист, неотричан от никого: „... Гражданин, който вижда, че политическите дрехи на страната му са износени, и в същото време не агитира за създаването на нови, не може да се смята на верен на родината гражданин — той е изменник. Той е длъжен да агитира, без да държи сметка за нищо друго, а дълг на останалите е да гласуват против него, щом не виждат това, което вижда той“. По-ясно не може да се каже.

В моменти на тежки изпитания **ВСЕКИ, КОЙТО СЕ МИСЛИ ЗА ЧОВЕК, Е ДЛЪЖЕН ДА НАПРАВИ НЕЩО ЗА РОДИНАТА СИ И ДА БЪДЕ ДОСТОЕН ЗА НЕЯ.** Нужни са дела! Читателю, думата имаш ти!

ВМЕСТО ПРОГРАМА

За да може българското общество да се придвижи напред по пътя на демократичното развитие, стъпило на здрава основа, е необходимо да бъдат изпълнени следните предварителни условия:

1. Да се състои СЪД НАД ВИНОВНИЦИТЕ ЗА НАЦИОНАЛНАТА КАТАСТРОФА, включително за последните години, и да бъдат издадени справедливи присъди. Без това не може да се извърши моралното възраждане на народа ни.

2. Да бъде изяснен ПРОИЗХОДЪТ НА БОГАТСТВОТА НА НОВОБОГАТАШИТЕ и незаконно придобитите богатства да бъдат конфискувани. Едва тогава може да се говори за справедливост и равен старт към пазарната икономика.

3. Изпълнението на горните две точки е възможно само ако реално бъде УНИЦОЖЕНА УЖ УНИЦОЖЕНАТА ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ, Която в действителност владее България.

Ако тези фундаментални изисквания не бъдат изпълнени, всичко направено ще бъде от полза само за вече оформените мафиотски структури, но не и за българския народ.

След изпълнението на посочените три пункта вече ще има смисъл да се обсъжда по кой от възможните пътища към истинска демокрация да се върви. Пътищата ще зависят от степента на изпълнение на предварителните условия и от фактическото икономическо и политическо положение на страната ни, което сега е строго охранявана тайна. Тогава, изхождайки от наличното, ще могат да се изготвят реални програми относно икономиката, общественото осигуряване, образованието, науката, младежта, спорта и други области на общественото развитие. Подготовката за това може да се води още отсега, но без точни входни данни всяка програма е само добро пожелание.

Трите предварителни условия са добра основа за обединяване на всички немафиотски сили в България, независимо от личните пристрастия на всеки човек към бъдещите елементи на обществото.

РЕПЛИКА В ПОСЛЕДНИЯ МОМЕНТ

Филмовата лента се движи със скорост 24 Кадъра в секунда, създавайки у зрителя впечатление за непрекъснато действие. Ако между филмовите Кадри бъде „втикнат“ един Кадър със съдържание, нямащо нищо общо с показваното на екрана действие, погледът на зрителя няма да го забележи, но посланието се фиксира в подсъзнанието му (т.нар. „ефект на 25-ия Кадър“). Посланието може да бъде „Вие сте Жаден. Пийте кока-кола!“ Изследванията на американски психолози показват, че сред зрителите, „обработвани“ с „25-ия Кадър“, потреблението на кока-кола се увеличава с 30%; при това зрителите, непосветени в експеримента, не могат да си обяснят защо пият повече кока-кола.

Безобидното (търговско) кока-кола-послание на 25-ия Кадър може да бъде заменено и с по-зловещо: „Убий баща си!“ След достатъчно дълго обработване някои от зрителите наистина могат да убият бащите си; и отново няма да имат логично обяснение за извършеното от тях. Ефектът на 25-ия Кадър дава неограничени възможности за манипулиране и дори за зомбиране на нищо неподозиращия зрител или слушател, още повече, че може да се възпроизвежда на магнитен запис (т.е. По телевизията, радиото, видеокасетите, Компактдискете...).

Из София бродят слухове, че ефектът на 25-ия Кадър се прилага върху българското население чрез телевизията, радиото и различни аудио- и видеопродукти, продавани по магазините. Те съдържат послания от рода на „Бъдете апатични!“, „Бъдете покорни и послушни!“, „Не се съпротивлявайте на властите, престъпниците и на никого!“, „Истината е само в парите!“, „Книгите са глупави, слушайте само хардрок!“ и т.н., диференцирано насочени към различни аудитории; посланието към старците е: „Умирайте по-бързо!“

Според разказ на очевидци, е бил проведен опит с екстрасенс: със завързани очи екстрасенсът застава пред телевизор с изключен звук (т.е. Той не знае какво показват на екрана, но другите

присъстващи виждат); Когато се появят рекламите на дамски превръзки, памперси, перилни препарати, кока-кола и др., екстрасенсът започва да се тресе и да твърди, че получава отрицателна енергия от екрана.

Авторът на тези редове не е специалист в областта на свръхестествените дела и не се наема да интерпретира заключенията на един екстрасенс; още повече че „отрицателната енергия“ не доказва идентичността на приетите послания с цитираните по-горе. От разказаното дотук безспорен е ефектът на 25-ия Кадър, научно установен и експериментално потвърден преди няколко десетилетия. Дори ако въпросните реклами имат зомбиращ ефект, не е ясно кой го е заложил — западните производители на рекламни Клипове или заинтересовани институции в България. Същевременно възниква нов въпрос: една минута рекламно време по телевизията струва стотици хиляди левове и следователно всяка от посочените реклами, пускани ежедневно по няколко пъти, поглъща на рекламодаделите сума от порядъка на 1 милиард лева годишно; в България всяка година се раждат около 50 хиляди бебета; колко от тях намокрят луксозни памперси? — нищожно малко; а колко Жени използват луксозните дамски превръзки „Либрис“ (по-ефикасно би било рекламирането им в аптеките)? — още по-малко; дали от печалбите се покриват дори и 5% от разходите за реклама? — едва ли; следователно целта на подобни реклами не е икономическа...

Разказаното тук е само слух. Навярно той съдържа верни, измислени и преувеличени неща, при това не е възможно да се установи съотношението между тях.

И все пак, как може да се обясни поведението на българите през април-май 1996 г.? Доларът изведнъж „скача“ с повече от 50%, цените на стоките за потребление го следват с повишаване от 30-50% (засега!), а няма никакви бунтове! Липсва дори мърморене и „нормалното“ българско детско хленчене („Няма ли кой да ни оправи?“...). Хората мълчат или с безразличие Констатираат фактите (все едно, че не ги засягат!), сякаш става въпрос за поредната лудория на принцеса Даяна!

Можете ли да си помислите, че ако цените във Франция изведнъж „скачат“ дори с 10%, французите ще останат спокойни и безразлични? Навярно спонтанната реакция ще бъде толкова силна, че синдикатите

няма да могат да я овладеят и разярената тълпа ще избие министри, депутати и други магистрати плюс финансовите босове, които ѝ попаднат, и ще разгроми множество държавни и други учреждения...

Авторът няма обяснение за противоестественото поведение на българския народ и това го Кара да обръща внимание на слуха с 25-ия Кадър.

Посетете кое да е предприятие, учреждение или вуз и ще се сблъскате с угрижени, намръщени хора, изпокрили се по работните си места, с апатичното поведение на сомнамбули. „Сомнамбулите“ почти не общуват помежду си, не споделят дори битови събития, а разговорите, доколкото ги има, са за „събития“, извършващи се в момента на самото място... И това ли е резултат от 25-ия Кадър?

Геноцидът, провеждан от управниците спрямо народа, се възприема от самия народ като природно бедствие, даже не бедствие, а просто събитие, срещу което нищо не може да се направи. Но истинският човек се опитва да се съпротивлява дори срещу природните бедствия: прибира или покрива ожънатите снопи, за да ги предпази от приближаващата гра-душка, събира проснатото пране, за да не го намокри дъж-дът, самият той се скрива на сушина... И тук ли 25-ият Кадър? — в момента, Когато страната се срива, пенсионерите и други слоеве от населението изживяват драматичен страх от опасността, че България може да стане 16-а република на бъдещия съветски съюз (за раздухване на тази измислена заплаха СДС проведе подстрекателски митинг!), и са потресени от факта, че Анастасия Мозер не се явила на срещата със СДС по повод на предварителните президентски избори!... По телевизията се излъчва измислена дискусия между вестникар-ски босове и народът не изключва телевизорите!... И това ли се дължи на 25-ия Кадър?

Потомците на някогашните Кръстоносци в Предния Изток допреди век са били наричани левантинци. Това са били хора, владеещи по няколко езика и притежаващи познания в областта на търговията, медицината, географията, техни-Ката и други сфери. Използвали са ги като преводачи, посредници... И момчета за всякакви услуги, но са гледали с пренебре-Жение на тях.

Каква е разликата между един малограмотен паша и левантинеца — ерудит, който го обслужва? Ако обидите пашата, изказвайки се непочтително за баща му или за пророка, или за друга негова морална

ценност, той ще извади ятагана си и ще се бие с вас на живот и смърт, без да се интересува дали вие сте двама или двадесет и двама; той не се чувства отговорен за онова, което ще стане след неговата смърт, но приживе не може да позволи гавра с неговите ценности. Защото е човек. А левантинецът? Щом почувства опасност, той отстъпва заднешком, пелтечейки, че не е искал да каже това, че е погрешно разбран, и преглъща всякакви обиди. Защото е роб, най-вече по дух, и ще се подложи на всякакво унижение в името на действителна или въображаема изгода. Затова него не го посичат с ятаган, а го бият с камшик, както се наказва Куче или роб. Затова пашата човек никога няма да покани на софрата си левантинеца — роб, а докато разговарят по работа, пашата ще седи на миндера си, а левантинецът ще стои прав в средата на стаята.

Левантинецът — ерудит многократно превъзхожда по интелект полуграмотния паша, но в социален и човешки аспект сравнението не е в негова полза. Ясно е защо: **КОЙТО НЕ ИЗВАЖДА ЯТАГАНА СИ, КОГАТО ЗАСЕГНАТ ДОСТОЙНСТВОТО МУ, НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ЧОВЕК! И ТОВА Е ВЪПРОС НЕ НА ИНТЕЛЕКТ, А НА МОРАЛ И СМЕЛОСТ.** Повечето хора не са паши, но този, който е истински човек, винаги намира начин да се държи достойно, дори Когато няма ятаган.

И така, коя е причината за противоестественото робско поведение на българина? 25-ият Кадър или неизваденият ятаган? Всеки читател трябва да си отговори сам.

20 май 1996

Източник: <http://izvorite.com>

Издание:

Андреев, Георги Евгениев

България или Мафията?

(Библиотека Политология; 2)

Изд. Катрин GM, София; Агато, 1996.

175 с.; с илюстрации; 21 см.

Книгата е част 2 на Пред съдбоносен избор: България или
Мафията

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.